Ἔτος Α΄ Κυδωνίαι τῇ 1—15 Ἰουλίου 1912 Ἀριθ. 19 καὶ 20

ΑΙΟΛΙΚΟΣ ΑΣΤΗΡ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΟΙΚΟΓΕΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΙΔΙΟΚΤΗΤΑΙ
Χ. ΚΟΝΤΕΛΛΗΣ & Σ΄ΙΑ

ΓΡΑΦΕΙΑ
ΕΝ ΤΟΥΤΟΙΣ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ
Ο ΗΛΙΟΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
Β. Κ. ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΗΣ δ.φ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Πιένος — Ἀρχ. Χρ. Παπαδοπούλου
Ὁ Γάμος τοῦ Γρανικοῦ (δημῶδες) — Θεοδώρου Τσακάλογλου
Ἰατρικαὶ Ὁμιλίαι — Δ^ρος Κ. Ἀθανασιάδου
Ἐκ τοῦ Συνεδρίου τῶν Ἀνατολιστῶν
Καληνύχτα (ποίημα) — Στ. Γ. Σπεράντσα
Τὰ δύο βόδα (Διήγημα) — Σωτηρίου Ι. Φάκου δ.ν.
Μαύρη Νύχτα (ποίημα) — Μαρίας Ε. Ζάμπα
Τὰ ζῶα ἔχουσι συναίσθησιν τοῦ θανάτου; — Γ. Α. Μέγα δ.μ.
Ἐκ τῶν προγονικῶν θησαυρῶν — Στ. Δήμου δ. φ.
Αἱ κακαί μας ἡμέραι (Εὐθυμογράφημα) — Doré Remy
Ἡ Σύγχρονος Γυμναστική — Ν. Α. Νακέλη
Πρὸς τὴν Ἀλήθειαν — Ἀλ. Κολυφέτη δ. φ.
Ἡ 75η ἐπετηρὶς τοῦ Πανεπιστημίου
Δημητριακοὶ Καρποὶ — Εὐαγγ. Σαρίκα
Εἰκόνες — «Ἀστέρος τῆς Χαραυγῆς»
Στὸ κλῆμα (ποίημα) — Ἑλένης Σ. Σδρώνου
Ἀπὸ τὰ ἥσυχα νερὰ (Διήγημα) — Ἀρσινόης Παπαδοπούλου
Κυδωνιατικὴ Ζωή
Νέαι ἐκδόσεις
Σκόρπια Λόγια
Δήλωσις

ΕΙΚΟΝΕΣ

Λεμβοδρομίαι ἐν Νείλῳ τῆς Αἰγύπτου.
Νοσοκομεῖον Βέλιας
Σύλληψις Ἀετῶν διὰ παγίδων
Λεμβοδρομίαι Σμύρνης
Αἱ Μαθήτριαι τοῦ Κεντρικοῦ Παρθεναγωγείου Κυδωνιῶν

Τύποις ὁ "Ἥλιος" Μεγάλη Ἀγορὰ (Βεζεστένι) Κυδωνίαι

ΑΙΟΛΙΚΟΣ ΑΣΤΗΡ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΕΝ ΚΥΔΩΝΙΑΙΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ	
Ἐν Κυδωνίαις	Μετ. 2 1)2
Ἐν τοῖς χωρίοις	» 3
Ἐν τῷ Κράτει	» 3
Ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρ. 15	

ΔΙΑΦΗΜΙΣΕΙΣ
Κατ' ἀποκοπήν

Οἱ ἐγγράφοντες 5 νέους Συνδρομητὰς τοῦ «Αἰολικοῦ Ἀστέρος» καὶ προπληρώνοντες τὸ ἀντίτιμον τῶν ἐτησίων συνδρομῶν λαμβάνουσιν ἐπὶ ἔνέτος τὸ Περιοδικόν μας δωρεάν.

Οἱ προπληρώνοντες τὸ ἀντίτιμον δύο ἐτησίων συνδρομῶν λαμβάνουσι δῶρον 100 ἐπισκεπτήρια.

Ἅπαντες οἱ νέοι Συνδρομηταί μας θὰ λάβωσι τὸ λαμπρὸν ὑπὸ πάσας τὰς ἐπόψεις Διήγημά μας «Αἱ Δύο Ἐξαδέλφαι» ἀπ' ἀρχῆς τῆς ἐν παραρτήματι τοῦ «Αἰολικοῦ Ἀστέρος» ἐκδόσεώς του δωρεάν.

ΧΑΡΤΑΠΟΘΗΚΗ & ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΣΙΓΑΡΟΧΑΡΤΩΝ

ΣΠΥΡΙΔΩΝΟΣ Δ. ΑΘΑΝΑΣΟΥΛΑ

Ὁδὸς Παλαιὰ Ψαράικα Ν.º 8 — Δίοδος Σιναΐτικο Ν.º 6 καὶ 7 δίοδος Κλειδαρᾶ Ν.º 6 δίοδος Εὐαγγελικῆς σχολῆς Ν.º 6.

ΣΜΥΡΝΗ

ΟΛΑ ΤΑ ΕΙΔΗ ΤΗΣ ΧΑΡΤΙΚΗΣ ΔΙ' ΕΦΗΜΕΡΙΔΑΣ & ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ, ΧΡΕΙΩΔΗ ΓΡΑΦΕΙΩΝ & ΣΧΟΛΕΙΩΝ ΕΙΣ ΦΕΓΗΛΗΝ ΠΟΙΚΙΛΙΑΝ.

Κονιάκ γνήσιον ἐξ ἀποστάγματος καθὼς καὶ ποτὰ οἰνοπνευματώδη ἐκ τῶν μεγάλων ἐργοστασίων τῶν ἐν Σμύρνῃ Κ. Ν. Κωνσταντινίδου καὶ Σας Γενικοὶ ἀντιπρόσωποι ἐνταῦθα καὶ πέριξ

Ξενάκης καὶ Φιλιππίδης

Ἔτος Α'. Κυδωνίαι τῇ 1 — 15 Ἰουλίου 1912 Ἀριθ. 19 καὶ 20

ΑΙΟΛΙΚΟΣ ΑΣΤΗΡ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΟΙΚΟΓΕΝ. ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΙΔΙΟΚΤΗΤΑΙ	ΓΡΑΦΕΙΑ	ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
Χ. ΚΟΝΤΕΛΛΗΣ & Σ.ΙΑ	ΕΝ ΤΩ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΩ «Ο ΗΛΙΟΣ»	Β. Κ. ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΗΣ δ.φ.

ΠΙΟΝΙΟΣ

Ἡ κατωτέρω περιοπτοῦσα πραγματεία ἀνδρὸς σοφοῦ διακεκριμένην θέσιν ἐν τῇ χορείᾳ τῶν διαπρεπῶν τῆς Ἑνοστίμης μουσαγωγῶν κατέχοντος, τοῦ Παυσ. Ἀρχ. Κ/ου Χρυσοστόμου Παπαδοπούλου διευθυντοῦ τῆς ἐν Ἀθήναις μεγαλωνύμου Ῥιζαρείου Σχολῆς, παρέχει ἐξαίρετον συμβολὴν οὐ μόνον τοῖς εἰδικοῖς ἀσχολουμένοις περὶ τὰς ἱστορικὰς μελέτας τῶν πρώτων Χριστιανικῶν χρόνων, ἀλλὰ καὶ παντὶ ἐν γένει Χριστιανῷ ὅστις διὰ τῆς μετ' ἐπιστασίας ἀναγνώσεως τῆς εἰς πάντας προσιτῆς σπουδαίας ἱστορικῆς μελέτης ταύτης ἀντλεῖ διδάγματα ἠθικοθεοσεβείας καὶ ἐμπεδοῖ τὸ Χριστιανικόν του φρόνημα ἄτερ κατὰ τοὺς παρόντας ἰδίᾳ χρόνους ἐφιστάτοις κλόνων δεινῶν.

ΠΙΟΝΙΟΣ ὁ Σμυρναῖος, ὁ δεύτερος μετὰ τὸν Ἅγιον Πολύκαρπον περιβληθεὶς τὸν φωτοστέφανον τοῦ μαρτυρικοῦ, εἰς πολὺ ὀλίγους ἀναμφιβόλως τυγχάνει γνωστός, ἐφ' ᾧ τὰ κατ' Αὐτὸν παρουσιάζουσιν ἐξαίρετον ἐνδιαφέρον εἰς τοὺς κατοίκους ἰδίως τῶν καθ' ἡμᾶς μερῶν καὶ δὴ τῆς Σμύρνης, ἧς παρίσταται ἐνδόξου κοινωνικὸν τῆς πρὸ δεκαετιῶν ἄλλων αἰώνων καταστάσεώς της.

Φροντοῦμεν ὅτι ἡ βασιλὶς τῆς Ἰωνίας, ἡ φιλόμουσος καὶ περικαλλὴς Σμύρνη δέοιτο νὰ γνωρίσῃ μετὰ τοῦ Ἁγίου Πολυκάρπου καὶ τὸν Ἅγιον Πώνιον ὅστις ἄτλους Πρεσβύτερος κατήσχυνε τὸν ἀνάξιον διάδοχον τοῦ Α' Ἐπισκόπου τῆς Σμύρνης ἀναλθὼν ἐπὶ τῆς μαρτυρικῆς πυρᾶς μετ' ἀγγελικῆς ἐγκαρτερήσεως, μεθ' ὅλης τῆς ἠθικῆς καὶ σωματικῆς βασάνους εἰς ἃς ἀμελίκτοι διώκται τοῦ Χριστιανισμοῦ ὑπέβαλον Αὐτόν.

Ὁ "Αἰολικὸς Ἀστὴρ" ὁ τιμώμενος διὰ δημοσιευμάτων τῆς περικλεοῦς τοῦ Παυσ. Ἀρχ. Κ/ου Χρυσοστόμου Παπαδοπούλου θέλει θεωρήσει ἑαυτὸν εὐτυχῆ ἐὰν ἡ διανυτουμένη του αὕτη εὐχὴ εὕρῃ παρὰ τοῖς ἁρμοδίοις ἠχώ.

Ὁ ἱστορικὸς Εὐσέβιος, ἀναγράψας τὰ κατὰ τὸ μαρτύριον τοῦ ἁγίου Πολυκάρπου Ἐπισκόπου Σμύρνης, ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ἐπιστολῆς τῶν Σμυρναίων Χριστιανῶν, προσέθηκεν ὅτι ἐν τῇ περὶ Πολυκάρπου γραφῇ συνεξετίθετο καὶ ἄλλα μαρτύρια τῶν ἐν Σμύρνῃ μαρτύρων τοῦ Χριστιανισμοῦ, ἐν οἷς "περιβόητος μάρτυς εἰς τὰς ἐγνωρίζετο Πιόνιος". Τούτου τὰς ὁμολογίας καὶ τὴν παρρησίαν τοῦ λόγου καὶ τὸ ὑπὲρ τῆς πίστεως ἀπολογίας, τὰς διδασκαλικὰς διηγηγορίας, τὰς δεήσεις καὶ παρακλήσεις τῶν κατὰ τὸν διωγμὸν συλληφθέντων καὶ μετ' αὐτοῦ φυλακισθέντων, τὰς βασάνους, ἃς ὑπέμεινεν, καὶ τὰς ἀλγεινάς, τὰς κατηχήσεις καὶ τὴν ἐπὶ τῆς πυρᾶς καρτερίαν, τὴν θαυμαστὴν τελευτήν, δέοντα νὰ μ. θ. σιν οἱ ἀναθεωρῶντες, προσεπιλέγει ὁ Εὐσέβιος, ἐκ τοῦ ἴδιου ἐν αὐτοῦ συγγράμματος περὶ τῶν ἀρχαίων μαρτύρων. Καὶ τὸ μὲν σύγγραμμα αὐτοῦ τοῦτο διατηρῶ, ἀπόλεσε, ἐπόθη ἡμῖν τὸ μαρτύριον τοῦ ὄντως περιβοήτου μάρτυρος Πιονίου, ὁποῖον ὁπόσον ἀνωνυμικῶς αὐτὸ ἀναγράφει ὁ ἱστορικός. Αἱ ἐπὶ τοῦ μαρτυρίου τούτου κριτικαὶ μελέται καὶ ἐπισημείωσεις ἀπέδειξαν τὴν ἀναμφισβήτητον ἱστορικὴν πρωτοτυπίαν αὐτοῦ καὶ τὴν ἐντεῦθεν ὅλως ἔκτακτον ἱστορικὴν ἀξίαν.

Ὁ Πιόνιος, κατὰ τὸν χριστιανὸν Πρεσβύτερον, ἦτο λίαν σημαντικὸς πρόκριτος ἐν Σμύρνῃ παρὰ τοῖς Ἐθνικοῖς διὰ τὴν μεγάλην αὐτοῦ μόρφωσιν καὶ τὴν εὐγλωττίαν. Τούτου ἕνεκα τὸ μαρτύριόν του ἀπέβη, κατὰ τὰ διαφέρει σε διὰ αὐτοῦ, μέγα διὰ τὴν Σμύρνην γεγονός, πολλῷ μᾶλλον ὅτι καὶ οἱ Ἐθνικοὶ καὶ οἱ Ἰουδαῖοι τῆς Σμύρνης ἀπὸ τῆς πρώτης στιγμῆς τῆς δημοσιεύσεως τοῦ σχετικοῦ πρὸς τὸν διωγμὸν διατάγματος τοῦ Αὐτοκράτορος Δεκίου προτεπέδησαν νὰ παρασύρωσι τοὺς Χριστιανοὺς εἰς ἀποστασίαν, ἐπωφελούμενοι ἐκ τῆς καταλήξεως τὴν ὁποίαν περιήγαγε τὸ διάταγμα. Διότι μετὰ μακρὰν σχετικὴν γαλήνην, μετὰ τὴν πιστευθεῖσαν κατάπαυσιν τῶν ἀπηνεστάτων διωγμῶν ἐμορφώθη νέα γενεὰ τῶν Χριστιανῶν, ξένη πρὸς τὴν μεγάλην τῶν διωγμῶν δοκιμασίαν, ἐστερημένη τοῦ μεγάλου ἠθικοῦ σθένους τῆς ὑποβο-

λῆς ὑπὸ τὰς βασάνους, ἢ, τοὐλάχιστον, ἀδοκίμωτοι τούτων ὄντες Χριστιανοὶ συνέζων εἰρηνικοὺς ἀρ' ἔκεινοι ἤδη ἐπὶ μετὰ τῶν Ἐθνικῶν, ὅθεν ἦτο δυνατὸν νὰ κατατρῇ οὕτω ἀρκούντως εἰς τοὺς τελευταίους τούτους ὁ Χριστιανὸς Πρεσβύτερος τῆς Ἐκκλησίας Σμύρνης Πιόνιος.

Διστυχῶς δ' ὅπως καὶ ἀλλαχοῦ οὕτω καὶ ἐν Σμύρνῃ ἀρχὴ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ διατάγματος τοῦ Αὐτοκράτορος τῆς Ρώμης Δεκίου, τοῦ 250, πολλοὶ ἀπεστάτησαν τοῦ Χριστιανισμοῦ. Αὐτὸς ὁ Ἐπίσκοπος Κλεόβιος, ἀνήρ, λεγόμενος τοῦ ἁγίου Πολυκάρπου, ἐθυσίασεν εἰς τοὺς θεοὺς καὶ ἐπὶ πλέον συνέτρεχε μετὰ τῶν Δικαστῶν τοῦ Χριστιανισμοῦ. Εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ Κλεόβιου δὲν εἶχεν εἰσδύσει ὁ Χριστιανισμὸς καὶ δὲν εἶχε ῥιζοβολήσει βαθέως ἀρά. Ἐπομένως ἐν τῇ πρώτῃ δοκιμασίᾳ ὁ Κλεόβιος εἰκεθῆ, ὡς πάντοτε βίβαιος ἐλέγχε, ἤνις πρὸς τὸν Χριστιανισμόν. Ἀποδιωκόμενος δ' αὐτὸς ἐγένετο ἰερεὺς τῶν φυλῶν θεῶν ὁ ἄνδρες. Ὅθεν δ' ἐνοοῦμεν ὁποῖον χαρὰν ἐμβάνθησαν οἱ Ἐθνικοὶ καὶ οἱ Ἰουδαῖοι τῆς Σμύρνης. Οἱ τελευταῖοι οὗτοι δὲν περιορίσθησαν μόνον εἰς τὴν ἐκδήλωσιν τῆς μεγάλης χαρᾶς των, ἀλλ' εἰς τὴν συμμορίαν τῶν Χριστιανῶν. Ἀλλὰ καὶ ἐβλέπομεν νὰ ἐκρεμάσθησαν εἰς αὐτὴν, εἰς τὸν Ἰουδαϊσμὸν ἀπρεπίζοντες καὶ ὡς ἀληθῶς χρόνοντες Χριστιανοί. Πολλοὶ τῶν τοιούτων Χριστιανῶν καθίστανται δυὰ τὸν ναυτιλλόμενοι αὐτοὺς φόβον γίνονται αἴτια, τῶν τε Ἰουδαίων καὶ τῶν Ἐθνικῶν. Ἡ χριστιανικὴ Κοινότης τῆς Σμύρνης ἐφρόντιζε ἀπεναντίον ἀπωνεθέτα. Τὴν 23 Φεβρουαρίου ἤμερον τῆς μεγάλης ἑορτῆς τοῦ ἁγίου Πολυκάρπου, τοῦ καυχήματος τῆς Σμύρνης καὶ τοῦ Χριστιανισμοῦ ὡνόμαζον μόνον εἰς Χριστιανός, ὁ Ἀσκληπιάδης, μία Χριστιανή, ἡ Σαβίνα, ἐκρεμάσθησαν ἐκεῖ συνεκρίθησαν μετὰ τοῦ Πρεσβυτέρου Πιονίου. Ἔκκαιε τοῦ κρεατόμενος φόβου πάθος ἐπέλθῃ ἐπάλαιρε νὰ ἀρκεσθῇ εἰς τὴν ἐκρεμάν. Μόλις δ' ἐκρεμάσθησαν ὁ ἅγιος Πρεσβύτερος νὰ κάμῃ τὸ μυστήριον τῆς θείας Εὐχαριστίας, νὰ ἀποστόμωσῃ αὐτὸς καὶ νὰ μετάδοσῃ εἰς τοὺς λοιπούς. Προέβαινε, ἄλλος τε, ἀπὸ τῆς κρεμάσεως ἤδη, ὅτι θὰ συκοφαντήσῃ. Ὅθεν ὅταν ὁ κυβερνήτης Πόλεμων, γνωστὸς ἰερεὺς ἐπὶ τοῦ ἐν Σμύρνῃ ναοῦ εἰς τιμὴν τοῦ Αὐτοκράτορος τῆς Ρώμης καὶ δημοσίας τῆς Σμύρνης ἀρχῶν, ἔλθε πρὸς πολλὴν τὸν Πιόνιον μετὰ τῶν σὺν αὐτῷ ἔκεινον αὐτοὺς ἐνώπιον καὶ ἀπαιτήσῃ μετὰ ἐπιμονῆς. Ὁ Πιόνιος, μεθὸν κρεμασθῆ ἀλλὰ τὸν ἐρωτῆσῃ, τῆς Σαβίνης καὶ τοῦ Ἀσκληπιάδου, ἀπῆλθε διὰ ταῦτα ὅτι ἐμπόνος θὰ παραδίδεν τὸν ἀκαρδῆ εἰς τὴν φυλακὴν καὶ οὐχὶ εἰς τὸν τόπον κρεμάσεως θανάτου καὶ ἐκτελεσθῆ. [illegible] ἐκ τῶν θηρίων τῆς εἰς τοὺς ἀγρίους θανάτους. Ἐὰν ταύτῃ ἐπιμονῇ εἶχεν ὁ Πόλεμων τὸν Πιόνιον, τὴν Σαβίνην καὶ τὸν Ἀσκληπιάδην, ἐν τῷ ὅλῳ, ὅπου τὸ ἀνάτερον εἰς θεὸν ἐπελέσθη; Εὐχαριστεῖς.

Ὁ Πόλεμων μόλις εἶδεν αὐτοὺς εἶπε. Γνωρίζω βεβαίως τὸ διάταγμα τοῦ Αὐτοκράτορος, κατὰ τὸ ὁποῖον διατάσσει νὰ προσφέρητε θυσίαν εἰς τοὺς θεούς. Ὁ Πιόνιος ἀπήντησε. Γνωρίζομεν τὸ πρόσταγμα τοῦ θεοῦ ἐν οἷς διατάσσει ἡμᾶς, μόνον Αὐτὸν νὰ προσκυνοῦμεν. Ἡ ἀπάντησις αὕτη ἐθάμβωσε τὴν σταθερὰν καὶ ἀλόγιστον ἀπόφασιν τοῦ Πιονίου καὶ τῶν σὺν αὐτῷ νὰ ἐμμένουν ἐν τῇ χριστιανικῇ πίστει καὶ νὰ θυσιασθῶν ὑπὲρ αὐτῆς. Ἔπειζεν, οὐχ ἧττον, ὁ Πόλεμων ὅτι θὰ ἐνεργήσῃ ἢ θὰ ἐφαρμόσῃ αὐτοὺς, ὅπως εἶχεν, ἄλλοτε εἰς τὴν ἀγορὰν καὶ ἐκεῖ θὰ κατεδίκαζε. Ὅτε δὲ ὁ Πιόνιος ἀκολουθούμενος ὑπὸ τῆς Σαβίνης καὶ τοῦ Ἀσκληπιάδου ἀνῆλθε εἰς τὴν ἀγορὰν. Ἡ συλλογὴ αὐτοῦ ἐν μιᾷ ἀνεμίᾳ ἐγκαίνῃ καὶ ὅλην τὴν Σμύρνην. Πλῆθος ἀπεῖρον, ἔθνος γενικῶν Ἰουδαίων καὶ Ἐθνικῶν, ἀκολούθησεν ἕνα τὸν Πιόνιον. Ὅλη ἡ ἀγορά, ὅλοι οἱ γονεῖς μετὰ, οἱ στοαί, μάλιστα ἡ ἀνατολική, ὅπου ὡδήγητο ὁ Πιόνιος, ἦσαν πλήρεις ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν τοῦ Ἐθνικοῦ καὶ Ἰουδαϊκοῦ ἔθνους, ἀνεκαλοῦντο πρὸς κίνησιν θεοῦ. Πολλοὶ ἐκπλήρωσε ἐκ τῶν βιβλίων καὶ ἐκ τῶν καθίστων ὅλος κολλάρα ἔδωσεν. Ἐκεῖνοι ἀρκούμενοι μὴ ἀτλὸς ἐκ περιεργείας ἀλλ' ἐκ μεγάλου ἐνδιαφέροντος, ἐλπίζοντες ὅτι ὁ Πιόνιος, δυνάμει τῆς θείας τοῦ καὶ συγγραφέως, θ' ἀπολογεῖτο πάντως καὶ θ' ἀπέγγελε δημιόγραφα κακά. Ἀλλὰ μόνον μέρος τοῦ ἔργου προστρέχον ἐκ περιεργείας, ἤρ ἐπιμόνῳ κάθισμα τοῦ Πιονίου καὶ τοῦ δόλου ἀλλὰ ἐκείνων τὸ ἀλλόνες περὶ τὸν ἐρεύνῃ.

Ἔστησαν ἐκεῖνον τὸν Πιόνιον, τὸν Ἀσκληπιάδην, τὴν Σαβίνην εἰς ὑψηλὸν, ὁ δὲ Πόλεμων εἶπε. «Κοῦλον ἐμὲ ἔπεν, ὦ Πιόνιε, ἀπόδειξιν, κοῦλα καὶ κοῦνος, καὶ ἐκείδοκα ἕνα μὴ κοῦλοῦθῆς.» Ὁ Πιόνιος, ἀπαλῶ τὸν πρόσωπον, ἐκτείνει τὴν χεῖρα πρὸς τὸν λαὸν ἐρώτησε θαυμασιοφίτης δυνάμεως. «Ἄνδρες, οἱ ἐπὶ τῇ κλίσεις Σμύρνης κοῦρ μεν ἐ, οἱ ἐκ τοῦ Μέλητος, ὡς φασί, Ὁμήρου σημειωθέντες, καὶ ὅλοι ἐν ἡμῖν Ἰουδαῖοι σημειωθέντες, ἀκούσατε μου.» Μετὰ κολλῆς τῆς λεπτότητος κράζει τοὺς Ὀλίμους τῆς Σμύρνης γνόντες ὅτι ὡς ἀνεγνωρίζει τὸν Χριστιανὸν, ἐκείνοι τὸ τοῦ Ὁμήρου.

«Οὐχ ἀπὸ κρεμάσεων ἐπ' ἀνδρῶν εἰμὶ κακοῦνος, ἀκούσατε, ὅτι τὸν μέγιστον ἀνθρώπον, ὃν οὐκ ἔκαον ἐκ τοῦ ἀκαθήρατον κατεγίδοκα. Ἀπεφάσκω δὲ πρὸς τοὺς Ἰουδαίους ὁ χριστιανὸς ὁμνυμένος ἀκολουθεῖ ἀλλὰ ἀκρίβεις τοῦ μεσσοῦ νόμου καὶ τῆς ἁγίας Γραφῆς κακῶλον, ἐπιβαλλόμενος οὐχὶ τὸν μόνον ἐκ τοῦ τῶν ἄλλων κακοῦς ἀλλὰ τὸν ἐμόθεμα αὐτῶν. Ἐγὼ λέγει ὁ Πιόνιος κεκλιμένος καὶ ἐμῷ διδασκάλῳ, ὅρ' ἐν ἔνεκα τὸν Ἰησοῦν Χριστόν, κρατῶ ν' ἀκούσῃ ἢ νὰ κατεφθῇ τοὺς λόγους αὐτοῦ καὶ ἄγον ζῶμεν καὶ ζῇ ἄλλοῦ ἐκείνο ἕνα τὸ πρῶτον ἐμοῦ ἐν, ἔκεινα καὶ ἐδίδοξε. Τίνων λοιπὸν κατηγορεῖτον οἱ Ἰουδαῖοι ἀπὸ κακῶν. Κὰν ἐκ ἡμῖς οἱ Χριστιανοὶ ἐγὼ ὁ αὐτὸν εἰμεθα, ὡς λέγουσιν αὐτοὶ, ἀλλ' ἀνθρωποκτόνοι καὶ δὴ ἀδικηθέντες. Τίνος ἐβλάψαμεν; τίνος ἐφονεύσαμεν; τίνος ἐδιώξαμεν; τίνος ἐδιωξάμεθα ἐκείνος ἡμεῖς ἐκείνοι; Κὶς αὖθις ὁ Πιόνιος διὰ τῆς

μεγάλης αὐτοῦ πολυμαθείας, προσέθηκεν ἐκτὸς ἱστορίας τῶν Ἰσραηλιτῶν πλεῖστα παραδείγματα ἀποστασίας αὐτῶν ἀπὸ τῆς ἀληθοῦς θρησκείας καὶ τῆς ἠθικῆς καταπτώσεως. Ἀλλὰ ζητοῦσιν, ἐπέμπε, διατί τινὲς τῶν Χριστιανῶν μὴ βιασθέντες προσῆλθον καὶ ἐθυσίασαν, τοῦτο δὲ καθιστῶσιν αἰτίαν κατηγορίας καθ' ὅλων γενικῶς τῶν Χριστιανῶν· νομίσατε τὰ πρόνοια ὅμοια πρὸς ἄλωνα. Ποῖος σωρὸς εἶνε μεγαλύτερος, τοῦ ἀχύρου ἢ τοῦ σίτου; ὅταν διακαθαίρει ὁ γεωργὸς δυὰ τοῦ ἀνέμου τὴν ἄλωνα τὸ μὲν ἄχυρον εὐκόλως ὑπὸ τοῦ ἀνέμου μεταφέρεται, ἐνῷ ὁ σῖτος μένει. Ἴδετε κόλλων τὴν εἰς τὴν θύλακα κεν βαλλομένην σαγήνην· μήτιος πόντα τὰ ὑπ' αὐτῆς συναγόμενα εἶνε εὔχρηστα; Οὕτω λοιπὸν καὶ τὰ παρόντα. Ὡς ἄδικοι ἢ ὡς δίκαιοι πάσχομεν ταῦτα; ἐὰν μὲν ὡς ἄδικοι πῶς νομίζετε ὅτι καὶ ἡμεῖς θὰ πάθωμεν τὰ αὐτά; ὡς δίκαιοι ἀλλὰ τῶν δικαίων πασχόντων ποῖον ἡμῖς ἐλπίδα ἔχετε; «Εἰ γὰρ ὁ δίκαιος μόλις σώζεται, ὁ ἀσεβὴς καὶ ἁμαρτωλὸς ποῦ φανεῖται;» Τοῦτο εἶπεν ὁ Πιόνιος ὑπέλειξε τὴν μέλλουσαν κρίσιν, ἐκ τῶν ἰδίων δὲ ἀνὰ τὴν Πολυστίνην περιγράφεν καὶ ἐκ τῶν λοιπῶν αἰ τοῦ γνώσεων προσήγαγε παραδείγματα φυσικῶν καταστροφῶν καὶ ἀλλοιώσεων ἵνα παρεστήσῃ ἐμφανεστέρον τὴν μέλλουσαν κρίσιν. Κατέλιξε δὲ τὴν μακρὰν αὐτοῦ δημηγορίαν, δηλώσας μετ' ἀκριβείας πεποιθήσεως «τοὺς λεγομένους θεοὺς ἡμῶν οὐ λατρεύομεν καὶ τῇ εἰκόνι τῇ χρυσῇ οὐ προσκυνοῦμεν.»

Καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς ὁμιλίας τοῦ Πιονίου ἐν τῷ ἀτέρμῳ πλήθει ἐπικρατήσεν ἀπόλυτος σιγή. Μετὰ τὴν ὁμιλίαν ὁ εὐθυρᾶς καὶ εὐγλωττος τοῦ Χριστιανισμοῦ ἀμπλογητὴς ὡδηγήθη εἰς δημόσιόν τι τῆς ἀγορᾶς οἰκοδόμημα («Ὑπαθρον» Ἀτείωμ.) Ἐνταῦθα καὶ ὁ Πόλεμων καὶ πολλοὶ ἄλλοι, ἀντὶ βίας ἀλλὰ μᾶλλον μετὰ σιωπηλείας, προσεκάθησαν νὰ πείσωσι τὸν Πιόνιον ὅπως ἀρνηθῇ τὸν Χριστιανισμὸν καὶ ἀποφύγῃ τὴν εἰς θάνατον καταδίκην. «πείσθητι ἡμῖν, Πιόνιε, ὅτι οἱ φίλοι μεν, καὶ διὰ πολλὴ ἄξιος εἶ ζῆν, ἤθους τε ἕνεκα καὶ ἐπιεικείας· κλῶν ἔστι τὸ ζῆν, καὶ τὸ φῶς τοῦτο βλέπειν» ἐπέλεγον οἱ «ἐκλιπαροῦντες» αὐτὸν, κατὰ τὸ τοῦ ποιητοῦ τῆς Ἰφιγενείας ἐν Αὐλίδι,

«ἡδὺ γὰρ τὸ φῶς λεύσσειν».

Ἀλλ' ὁ Πιόνιος ἀπήντα «κἀγὼ λέγω ὅτι κλῶν τὸ ζῆν, ἀλλ' ἐκεῖνο κρεῖσσον ὃ ἡμᾶς ἐκπεσθῆμεν καὶ τὸ φῶς, ἀλλ' ἐκεῖνο τὸ ἀληθινόν. Καὶ ταῦτα μὲν οὖν ἅπαντα κλά· καὶ οὐχ ὃς δυνατιῶντες ἢ μισοῦντες τὰ ἔργα τοῦ Θεοῦ φεύγομεν, ἀλλ' ἑτέρων μεγίλων ὑπερβολῇ τούτων καταφρονοῦμεν ἐνδοκιμόντων ἡμᾶς.» Ὁμολόγει λοιπὸν ὅτι τὸ ζῆν καὶ τὸ βλέπειν τὸ φῶς τοῦ ἡλίου εἶνε κλῶν, ἀλλ' ἐσπεύδε πρὸς τὴν αἰωνίαν καὶ μακαρίαν ζωήν, πρὸς τὸ ἀνέσπερον φῶς, χάριν αὐτῶν κατεφρόνει τῆς παρούσης ζωῆς καὶ τοῦ ἡλιακοῦ φωτός. Ταῦτα λέγοντος τοῦ Πιονίου ἄνθρωπός τις ἐκ τοῦ ὄχλου ποτηρὸς ὀνόματι Ἀλέξανδρος διέκοψεν αὐτὸν εἰπὼν. «Ἄκουσον ἡμῶν, Πιόνιε», ὁ Πιόνιος εἶπεν· «Εὐλαβοῦ σὺ παρ' ἡμῶν ἀκούειν· ἐγὼ γὰρ σὺ οἶδα, οἶδα, ἃ δὲ ἐγὼ ἐπίστασαι σὺ ἀγνοεῖς». Ὁ Ἀλέξανδρος ἠθέλησε νὰ κατηγορήσῃ αὐτὸν καὶ δείκνυον τὴν περὶ τὸν τρόχηλον τοῦ Πιονίου, τῆς Σαβίνης καὶ τοῦ Ἀσκληπιάδου ἄλυσιν εἶπεν εἰρωνικῶς. «Τοῦ τι δὲ διατί;» Ἐκ τῆς ἀπαντήσεως τοῦ Πιονίου, ὅτι ταῦτα ἐσήμαινον ὅτι εἶχον ἀπόφασιν ν' ἀποθνήσκωσιν ὑπὲρ τῆς Χριστιανικῆς πίστεως καὶ ὅτι ἐπομένως ἦτο περιττὴ πᾶσα αὐτῶν ἀνάκρισις, ἐφιμώθη ὁ Ἀλέξανδρος. Ἀλλ' ἐξακολούθουν πάλιν παρακαλοῦντες τὸν Πιόνιον καὶ προτρέποντες αὐτὸν οἱ παρισταμένοι. Εἰς τὰς προτροπὰς αὐτῶν καὶ παρακλήσεις μίαν ἀπάντησιν καὶ ἀδιαπέλεκτον εἶχεν ὁ Πιόνιος ἀπάντησιν «Οὕτω κεκρίκαμεν! Ἀσβὲν δὲ ἀφορμὴν διήλεγξεν αὐτοὺς ἐπὶ τῇ ἀποστάσει καὶ τῇ ἠθικῇ αὐτῶν καταστάσει. Ὁ πονηρὸς Ἀλέξανδρος, ἀκούσας, μετὰ τὸν ἔλεγχον ἐκεῖνον τοῦ Πιονίου, παρατήρησε «τίς χρεία ἐστὶ τῶν λόγων ἡμῶν τούτων ὁπόταν οὐκ ἔξεστιν ἡμῖν ζῆν;» Ἀλλ' ὁ πολὺς λαὸς κατατερπόμενος ἐκ τῆς ἐκφράσεως καὶ τῶν λόγων τοῦ Πιονίου ἐζήτει νὰ γίνῃ συνεθρόσεις ἐν τῷ θεάτρῳ ἵνα ἐκεῖ καλύτερον ἀκουσθῇ ὁ Πιόνιος. Τινὲς δὲ τῶν φίλων τοῦ Πολέμωνος, φοβούμενοι παραχὴν τινα τοῦ λαοῦ, συνεβούλευσαν νὰ μὴ ἐπιτρεπῇ εἰς τὸν Πιόνιον νὰ ὁμιλήσῃ, μάλιστα ἐν τῷ θεάτρῳ, πρὸ τοῦ πολλοῦ λαοῦ. Ὁ Πόλεμων ἔρριψε τὴν συμβουλὴν αὐτὴν, ὅθεν εἶπε πρὸς τὸν Πιόνιον.

«Πιόνιε, εἰ μὴ θέλεις θύσαι κὰν ἔλθε εἰς τὸ Νεμεσεῖον»

ὁ Πιόνιος ἀπήντησεν,

«Ἀλλ' οὐ συμφέρει σοι τοῖς εἰδώλοις ἵνα ἔκει ἔλθωμεν»

Πόλεμων εἶπεν,

«Πείσθητι ἡμῖν Πιόνιε»,

ὁ Πιόνιος ἀπήντησεν,

«Εἶδε ἡδονήσεν ἐγὼ ὑμᾶς πεῖσαι Χριστιανοὺς γενέσθαι»

Οἱ ἀκούσαντες τοῦτο ἀνεγείσαντες εἶπον,

«Οὐδὲν ἔχεις τοιοῦτο ποιῆσαι ἵνα ζῶντες καῶμεν»

καὶ ὁ Πιόνιος

«χείρον ἔστι πολὺ ἀποθανόντας καυθῆναι»

Τὴν σιγὴν ἐκείνην ἐμιμήσατο ἡ Σαβίνα. Ὁ Πόλεμων καὶ οἱ μετ' αὐτοῦ «Γαλᾶς» τῇ εἶπον, ἐκείνη δὲ ἀπήντησεν. «Ἐὰν ὁ Θεὸς θέλῃ, καὶ Χριστιανοὶ γὰρ ἐσμεν· ὅστις γὰρ εἰς Χριστὸν πιστεύουσιν ἐδυνήθη ἀπεκτεῖναι γελάσουσιν ἐν χαρᾷ ἀΐδίῳ». Λέγουσιν αὐτῇ οἱ παρεφρόμενοι «Σὺ μὲν οὖν ἃ οὐ θέλεις μάλλοις πάσχειν· αἱ γὰρ μὴ ἐπιθύουσαι ἐξαφρόνοι ἔασιν!» ἡ δὲ εἶπεν ἐν θαυμασιωτάτῃ πεποιθήσει καὶ ἀγωνίᾳ «τῷ ἁγίῳ Θεῷ μελήσει περὶ τούτου!»

Λαρίσας τὴν Σαβίνην ὁ Πόλεμων στρέφεται πάλιν πρὸς τὸν Πιόνιον, ἐξαναλαβὼν τὰς ματαίας ἀποπείρας, ἵνα πείσῃ αὐτὸν ἀμετάπειστον παρεμένοντα, καὶ λέγει,

«Πείσθητι ἡμῖν Πιόνιε»,

ὁ Πιόνιος εἶπεν,

«Κεκέλευσαι ἢ πείθειν ἢ κολάζειν οὐ πείθεις, κόλαζε».

Οἱ λόγοι τοῦ Πιονίου ἐρώνησαν βαρεῖς εἰς τὸν Πόλεμον, ὅθεν μετὰ τινος ὀργῆς λέγει οὕτως

«Ἐπίθυσον, Πιόνιε».

καὶ ὁ Πιόνιος ἀντὶ ἄλλης ἀπαντήσεως ὡμολόγησε
«Χριστιανὸς εἰμι».
ὅσοι δὲ μὴ ἐνοοῦν ὁ Πολέμων ἢ καὶ μὴ γνωρίζοντες τὰ κατὰ τὸν Χριστιανισμὸν ἐπερωτᾷ
«Ποῖον Θεὸν σέβῃ;»
Πιόνιος, εἶπεν,
«Τὸν Θεὸν τὸν παντοκράτορα τὸν ποιήσαντα τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν καὶ πάντα τὰ ἐν αὐτοῖς καὶ πάντας ἡμᾶς, ὃς ἀπέχει ἡμῶν πολὺ ἀπόστασιν, ὃν «γνώκαμεν διὰ τοῦ Λόγου αὐτοῦ Χριστοῦ».

Οὕτω δ' ἐπιφώνησε καὶ σιωπήσαντα ἠρώτησεν ὁ Πιόνιος τὴν ὁμολογίαν πίστεως, ἐπὶ τοῦ θεμελίου δόγματος τοῦ Χριστιανισμοῦ στηρίξας αὐτήν. Ἀλλ' ὁ Πολέμων ἐκείνῃ τὸ ὀνόματον δοξάζομα πρωτείνων τῷ Πιονίῳ μετῴκιν τινὰ καὶ εὔκολον πρᾶξιν
«Ἐπίθυσον οὖν ὧδε τῷ Αὐτοκράτορι».
ὅμως ἤρώτησε πάλιν τοῦ Πιονίου,
«Ἐγὼ ἀνθρώπῳ οὐκ ἐπιθύω, Χριστιανὸς γὰρ εἰμι».

Διὰ πάντων τούτων κατεδείχθη σαφῶς ὅτι ὁ Πιόνιος ἦτον ἀδιάφθορος ἐν τῇ χριστιανικῇ πίστει, σεμνὸν ἔχων ἀπόφασιν καὶ θυσιαδῆ ὑπὲρ αὐτῆς. Τοῦτον ἔστειλε ὁ Πολέμων πρὸς ἡμᾶς εἰς τὴν κοινὴν διοίκησιν κατὰ τοὺς νομικοὺς τόπους, τοῦ γραμματέως γράψαντος τὰς ἐρωτήσεις, καὶ ἀπαντήσεις, γενομένας ὡς ἔπεται.

—« Τίς λέγῃ »;
—« Πιόνιος ».
—« χριστιανὸς εἶ »;
—« Ναί ».
—« Ποίας Ἐκκλησίας »;
—« Τῆς καθολικῆς· οὐτε γὰρ ἔστιν ἄλλη πλὴν τῆς Χριστῆς ».

Μετὰ τὴν κατάθεσιν ταύτην τοῦ Πιονίου ἀπῆγεν ὁ Πολέμων πρὸς τὴν Σμύρνην. Ἡ γυνὴ αὕτη εἶχε μυστικὴν ἱστορίαν, γνωστὴν εἰς τὸν ἀστὸν κόσμον τῶν Χριστιανῶν τῆς Σμύρνης. Ἦτο δούλη τῆς Σμυρναίας δεσποίνης Πολίτης φανατικῆς ἐθνικῆς. Ἡ δούλη Σαβίνα ἦτο χριστιανὴ καὶ διὰ τοῦτο ἡ δεσποινὶς αὐτῆς, κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ Αὐτοκράτορος Γορδιανοῦ, ζήτει νὰ πέσῃ αὐτὴν εἰς ἀλλοδαποίαν. Ἐπειδὴ δὲ ἡ Σαβίνα ἦτον ἀσθενὴς ἐν τῇ χριστιανικῇ θρησκείᾳ, ἡ φανατικὴ δέσποινα αὐτῆς Πολίτη ἐβούλετο δεσμίαν εἰς τὸ ὄρη, πιθανῶς εἰς κατῆγοι τι αὐτῆς. Τοῦτο μαθόντες οἱ Χριστιανοὶ κατεδίωξαν μυστικῶς νὰ φυγαδεύσωσιν αὐτὴν καὶ νὰ τὴν παραδώσωσιν εἰς τὸν Πιόνιον, παρὰ τῷ ὁποίῳ εὑρίσκετο, ὡς ἴδομεν, ἡ Σαβίνα καθ' ἣν ἡμέραν συνελήφθη ὑπὸ τοῦ Πολέμωνος μετὰ τοῦ Πιονίου καὶ τοῦ Ἀσκληπιάδου. Ἵνα δὲ μὴ γνωσθῇ καὶ ἀποδιδῷ πάλιν ἐκ νέου εἰς τὴν κυρίαν αὐτῆς καὶ ἀπιστικὴν δεσποινὶν ὁ Πιόνιος τῇ συνεβούλευσε νὰ μὴ εἴπῃ κατὰ τὴν ἀνάκρισιν τὸ πραγματικὸν αὐτῆς ὄνομα, ἀλλὰ νὰ ὀνομάσῃ ἑαυτὴν Θεοδότην. Τοῦτο ἔπραξε κατὰ τὴν ἀνάκρισιν, διεξαχθεῖσαν ὡς ἑξῆς

—« Τίς λέγῃ »;
—« Θεοδότη ».
—« χριστιανὴ εἶ »
—« Ναί, Χριστιανὴ εἰμι ».
—« Ποίας Ἐκκλησίας»
—« Τῆς καθολικῆς »
—« Τίνα σέβῃ »
—« Τὸν Θεὸν τὸν παντοκράτορα ὃς ἐποίησε τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν καὶ πάντας ἡμᾶς, ὃν ἐγνώκαμεν διὰ τοῦ Λόγου αὐτοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ.»

Ἡ Σαβίνα διὰ τῆς ὁμολογίας αὐτῆς ταύτης ἐπανέλαβεν αὐτολεξεὶ τὴν προηγουμένην ὑπὸ τοῦ Πιονίου διατυπωθεῖσαν διδασκαλίαν, ἀλλ' ὁ Πολέμων, ὡς πιστὸς ἐθνικὸς, ἀδιάφορος ἐκείνος καὶ μὴ ἔχων περὶ τοιούτης διδασκαλίας, μὴ ἐνδιαφερόμενος. Τοῦτο ἠδυνήθη νὰ σωφρονίσῃ ἐκ τῆς ἀνακρίσεως τοῦ Ἀσκληπιάδου, πρὸς ὃν ἐπεστράφη ὁ Πολέμων, ἐπιφέρων κατὰ τὸν τόπον τὰς κάτωθι ἐρωτήσεις

—« Τίς λέγῃ »;
—« Ἀσκληπιάδης. »
—« χριστιανὸς εἶ; »
—« Ναί. »
—« Ποίας Ἐκκλησίας; »
—« Τῆς καθολικῆς. »
—« Τίνα σέβῃ; »
—« Τὸν Χριστὸν Ἰησοῦν »
—« Οὐκοῦν οὐκ ἄλλος ἐστίν; »
—« Οὐχί, ἀλλ' ὁ αὐτός, ὃν καὶ αὐτοὶ ἐγνώκασιν.»

Ὁ Πιόνιος καὶ ἡ Σαβίνα εἶπον « Ἡμεῖς ὑπὲρ Χριστοῦ », ἐπειδὴ δὲ ὁ Ἀσκληπιάδης μετεμορφώθη, ἀλλ' ἐπέμενε τὴν πλάνην αὐτοῦ, ἀλλὰ ἀλλοφρονῶν Πολέμων ἐνόησεν ὅτι ἐρώτησιν περὶ ἄλλου τινὸς, μὴ θέλων εἰλικρινῶς νὰ ἐρωτήσῃ περὶ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Οὐχ ἧττον ἡ ὁμολογία τῶν Χριστιανῶν μαρτύρων μετὰ τὸν νομικὸν διωγμὸν ἀνεκήρυττε τὴν κατοικίαν αὐτῶν, διὸ καὶ ὁ Πολέμων τὴν εἰς τὴν φυλακὴν ἀναγωγὴν αὐτῶν.

Πλῆθος τότε λαοῦ ἄπειρον ἐκατοικοῦσε τὴν συνοικίαν ἐκείνην ἀλλοφρόνων καὶ τὴν ἀγορὰν καὶ τὰς παρόδους. Σκηναὶ δὲ συγκεκροτοῦντο καὶ διάφοροι ἐκκλησιάζοντο μεταξὺ τοῦ Πιονίου καὶ τοῦ λαοῦ. Τινὲς ἔλεγον περὶ τοῦ Πιονίου « πῶς δὲ γλυκὺς ὢν νῦν πικρὸν ἔχει τὸ πρόσωπον »; θαυμάζοντες τὴν ἐν τῷ πρόσωπῳ τοῦ χριστιανοῦ ἥρεμον διάθεσιν καὶ ἀταραξίαν. Τὰ κύματα τοῦ πλήθους συνεθλίβοντο περὶ τοὺς ἀπαγομένους Χριστιανοὺς, οὕτως ὥστε ἡ Σαβίνα ἐκράτει τὸν Πιόνιον ἀπὸ τῶν ἱμάτων, ἵνα μὴ ἀποσπασθῇ. Ἀλλοί τινες ἐλέκουσιν τὴν ἀμφίαν ἐκείνην σκιὰν λέγοντες ὅτι ἔμβαλε ἵνα μὴ «ἀποπτίδιος γένηται», ὡς μικρὸν παιδίον κρατουμένη ἀπὸ τῆς κεφαλῆς. Ὑπῆρχον καὶ οἱ φανατικοὶ, οἵτινες ἤθελον ἀμάσσει καὶ διαφορεῖν οἱ Χριστιανοὶ, εἰς δὲ τοῦτον ἀνεκρούοντο καὶ μὴ ἐμποδίσωσι κατεσθίωσιν· Ὁ Πολέμων παρετήρησεν εἰς αὐτὸν ὅτι ἡ θέσις καὶ τὸ ἀξίωμα αὐτοῦ, ὡς δημοσιοῦ ἄρχοντος, δὲν παρέχουσι τὸ δικαίωμα νὰ ἐκβάλῃ καὶ ἐκτελέσῃ ἀνάμεσον κατοικίας εἰς θάνατον. Ἄλλος πάλιν ἠθέλησε νὰ κατανίξῃ τὸν φανατισμὸν του εἰς εἰρωνείας, εἰπὼν περὶ τοῦ Ἀσκληπιάδου, «Ἴδετε ἀνθρωπάριον ὑπάγει ἐπιθόσιον». Ἀλλ' ὁ Πιόνιος ἀντεκρούσεν εἰπὼν «Σὺ φεύδῃ· οὐ γὰρ ποιεῖ αὐτό». Ἄλλοι δὲ πάλιν ἔλεγον, ὁ δεῖνα καὶ ὁ δεῖνα χριστιανὸς ἐθυσίασεν εἰς τοὺς θεούς. Ὁ γέρων Πιόνιος μετὰ νεανικοῦ θάρρους καὶ πρὸς αὐτοὺς εἶπε «Ἕκαστος ἴδιον ἔχει πρόσωπον, τί οὖν πρὸς ἐμέ; ἐγὼ Πιόνιος λέγομαι». Ἐν μέσῳ τῶν διαλόγων τούτων ἐξεδηλώθη καὶ πολλῶν ἡ λύπη ὅτι τοιοῦτος πεπαιδευμένος καὶ σοφὸς ἄνθρωπος ἀδικεῖται εἰς τὸς φυλακὴν καὶ ἔμελλε νὰ κατακοπῇ εἰς θάνατον. Καὶ εἰς τοῦτον παρατήρησεν ὁ Πιόνιος ὅτι ἄφετε νὰ παρακμάσῃ λαμπὰς εἰς τὸς περιοδίας αὐτοῦ, ἐπέμενε δὲ τοῦς μεγάλους κινδύνους διωκόντων τῶν Χριστιανῶν ἐκ λαμοῦ καὶ ἄλλων κακῶν πρὸ μικροῦ χρόνου, εἰς δὲ τὸν εἰπόντα «Καὶ σὺ οὖν ἡμῖν ἐπιτίμησον», ἀπήντησε τέλος ὁ Πιόνιος, «ἐγὼ μετὰ ἐλπίδος τῆς εἰς τὸν Θεόν».

(Ἕπεται τὸ τέλος)

Ἀθῆναι —

ΑΡΧ. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ ΠΑΠΑΔΗΠΟΥΛΟΣ

ΔΗΜΩΔΗΣ ΜΟΥΣΑ

Ο ΓΑΜΟΣ ΤΟΥ ΓΡΑΝΙΚΟΥ

(Ἀποσπᾶται ἐκ τοῦ ἐν Βίγᾳ ἐλ. κ. **Θεοδώρου Τσακάλογλου**)

Ἡ δημώδης Μοῦσα ἐνέχει σπανίως κοσμίμους ἀδόλωνας ποιήσεις γνησίας ἀνελομένας ἐξ αὐτῆς τῆς Φύσεως καὶ τοῦ ἀγνοῦ ἀρχαικοῦ αἰσθήματος ὅπερ ἐμπορεῖ τὸν ποιητὴν, ἀδιάφορον ὢν οὗτος σπουδῶν καὶ τῆς σπουδαιοτέρας ἐκ παιδεύσεως, ὅπερ ἐστὶ αὐτὸ τοῦτο καθιστῷ αὐτὸν ἐπὶ μᾶλλον ποιητὴν.

Τὰ κατωτέρω δημοσιευόμενα ἔχουσιν δημώδες ἀπόχρωμα ἐκποιαίεν ἡμῖν ἐπὸ γνωστοῦ ἐκ Βίγας λόγιου τοῦ κ. Θ. Τσακάλογλου, ἀκριβέστερα ἄρα τὸ μέρος τῆς ποιήσεως τοῦ ἀνωνύμου Θέρινοῦ καὶ τῆς ζωηρότατον Φύσεως, ἀν δὲ ὡς ἀνάγνωσις, ἐπιτέλλουν γράφει τυγχάνῃ ἀπόδοτον, ὁ «Αἰολικὸς Ἀστὴρ» θεωρεῖ ἐπιτρεπτὸν εὐτυχῆ ἐπὶ τῇ δημοσιεύσει.

Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ ποιούμενοι ἔκκλησιν πρὸς τοὺς ἐκπαιδευτικοὺς λογίους δηλοῦμεν ὅτι μετὰ πολλῆς εὐχαριστήσεως ὁ «Αἰολικὸς Ἀστὴρ» θὰ δημοσιεύῃ ἐπιστελλόμενα ποιήματα ἐνταῦθα τῆς Ἑθνικῆς ἡμῶν Μούσης.

Ὁ Γρανικὸς ἀγάπησε Βίγα τὴν ζηλεμένη
τὴν Βίγα τὴν ἐξακουστὴ καὶ τὴν ὡρηοπλασμένη.
Καὶ μιὰ νυχτὰ ἀστρόφεγγη τοῦ Μάη τοῦ δροσάτου,
τοῦ μάγου Μάη ὠμορφογιοῦ καὶ μοσχομυροδάτου
κρυφὰ τὴν γλυκοφίλησε εἰς τὰ παρθένα χείλη,
τῆς εἶπε, Βίγα, σ' ἀγαπῶ. ἂν μ' ἀγαπᾷς ὀμίλει,
Καὶ ἡ παρθένα 'ντροπαλή, ναί, λέγει, κοκκινίζει
κ' εἰς ὄνειρα μαγευτικὰ ὁ νοῦς της στροβιλίζει.

Λαλοῦν τῆς Ἴδης τὰ πουλιὰ κοτσίφια κ' ἀηδόνια,
πετοῦν ὧδ 'κεῖθε περπετὰ τὰ λάλα χελιδόνια,
καὶ προσκαλοῦν 'ς τοῦ Γρανικοῦ τὸν γάμον νὰ ἐλθοῦνε
ὁ Αἴσηπος, ὁ Ρόδιος, ὁ Ρῆσος νὰ χαροῦνε.
Τῆς Ἴδης ἡ μακρόμαλλες προβάλανε Δρυάδες,
ἡ λιγνὲς, γλυκόφθαλμες, καλόζωστες Νυφάδες.
Χαρᾶς τραγούδια τραγουδοῦν, χορεύουν, ξεφαντώνουν
τὸν Γρανικὸν μὲ λούλουδα, μυρσίνες στεφανώνουν.

Διόνυσ, πολύγονο τ' ἀνδρόγυνο νὰ ἦνε
παιδιά του νᾶχῃ φίλυρες καὶ πεῦκα καὶ μυρσίνες
καὶ δρύες, λεῦκες, καστανιές, ὀξιές, μηλιές, δαφνοῦλες,
πλατάνια ὑπερήφανα καὶ σκλήθρα καὶ μυρτοῦλες,
μηλιὲς μὲ μῆλα ὄμορφα 'σὰν μάγουλα παρθένας
γιὰ φίλημα ποῦ τὰ ποθεῖ, διψάει ὁ καθένας.
Μὲ κερασιὲς καὶ βυσινιὲς καὶ ἀπιδιὲς γεμάτες
καρπό, ποῦ σπάνει τὰ κλωνιά, δαμασκηνιὲς δροσάτες.

Νὰ ζήσῃ τὸ ἀνδρόγυνο καὶ νὰ γεννοβολάῃ
τραντάφυλλα, γαρούφαλα καὶ νὰ μοσχοβολάῃ.
Νᾶχῃ τοὺς κάμπους θάλασσα ἀέρι ποῦ σουφρώνει,
τὸ μέταπο μὲ Δήμητρας ἀπαρτὰ νὰ στεφανώνῃ.
Οἱ νάρκισσοι, τὰ λείρια νὰ τὸ γλυκοστολίζουν
τοῦ Γρανικοῦ. Καρὰ Ἀτλῆ νερὰ νὰ τὸ δροσίζουν.
Διόνυσ ὁ Γρανικὸς κ' ἡ νύμφ' ἡ ζηλεμένη
ἡ Βίγα ἡ ἐξακουστὴ καὶ ἡ ὡρηοπλασμένη.

ΙΑΤΡΙΚΑΙ ΟΜΙΛΙΑΙ

Ἡ Καρδία

Ὁ γιὸς ἐπιστήμων κ. Κ. Ἀθανασιάδης διὰ τῶν ἐκλεκτῶν ἀρθρῶν αὐτοῦ μελετῶν παρέχει ἐπιμελῆ ἀναγνώσματα συνδυάζοντα τὸ ἐφάμιλλον μετὰ τοῦ ὠφελίμου εἰς ἑκάστη σελίδα.

Διατί ὁρίζομεν τὴν καρδίαν ὡς ἕδραν τῶν ψυχικῶν αἰσθημάτων; Πάντες γινώσκομεν ὅτι ἡ καρδία, τὸ κεντρικὸν ἔργανον τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος, εἶναι μῦς κοίλος, τοῦ ὁποίου ὁ προορισμὸς εἶναι δι' ἐπαλλήλων συστολῶν καὶ διαστολῶν, διευθυνομένων καὶ ῥυθμιζομένων ὑπὸ τοῦ νευρικοῦ συστήματος, νὰ ὠθῇ τὸ αἷμα ἐντὸς τῶν αἱμοφόρων ἀγγείων· ταῦτα δὲ ἐντὸς τῶν τριχοειδῶν, τὰ ὁποῖα εἰσδύοντα μέχρι τῶν ἐγκάτων τῶν ἱστῶν, μεταφέρουν τὸ αἷμα εἰς τὰ διάφορα ἔργανα πρὸς θρέψιν τοῦ ζωικοῦ σώματος.

Διὰ τί λοιπὸν ἡ τοιαύτη ἀντίλογία πρὸς τὴν ἀνατομίαν καὶ φυσιολογίαν;

Ἡ ἀντίλογία αὕτη ἡ μᾶλλον σύγχυσις προέρχεται ἐκ τοῦ ὅτι ἐξ ὅλων τῶν ἐσωτερικῶν ὀργάνων ἡ καρδία εἶναι ἡ μόνη, ἥτις δίδεται σαφῶς καὶ ἀμέσως μας ἐκ τῶν ἐξωτερικῶν γεγονότων τοῦ κόσμου ἐντυπώσεις μας καὶ ἡ μόνη, ἥτις ἀντιδρῶσα ἐκδηλοῖ τὰ ψυχικὰ αἰσθήματα διὰ κινήσεων ἀντιλήπτων. Ὅλοι σας ἴσως πολὺ βάζετε τὸ χέρι σας ὁσάκις συγκινεῖσθε εἴτε ἀπὸ χαρὰν ἢ λύπην εἴτε ἀπὸ φόβον ἢ τρόμον.

Ὁ ὑγιὴς καὶ ἥρεμος ἄνθρωπος δὲν αἰσθάνεται τὸ παράπαν τοὺς παλμοὺς τῆς καρδίας του. Λύτη καθὼς καὶ ὅλα τὰ ἔργανα τῆς φυτικῆς ζωῆς — πλὴν τῶν μυῶν — λειτουργοῦν ἄνευ τῆς ἀνθρωπίνης βουλήσεως. Κανεὶς δὲν λαμβάνει αἰδήσιν οὐδὲ κἂν προσέχει εἰς τὴν ἀναπνοήν του, τὴν πέψιν του ἢ τὴν κυκλοφορίαν αὐτῶν εἰς τὴν λειτουργίαν τοῦ ἥπατος ἢ τῶν νεφρῶν· ἔταν ἀπολαύῃ κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἧττον τελείας ὑγείας. Οὐδὲ λαμβάνει συναίσθησιν τῶν ἐν τῷ σώματι τελουμένων διοχημικῶν ἀντιδράσεων, ἐν ὅσῳ αὗται ἀκολουθοῦσι τὸν φυσιολογικὸν δρόμον.

Μόλις ὅμως διαταραχθῇ ἡ ὑγεία μας κατά τι σύστημα τῆς φυτικῆς ζωῆς, ἀμέσως ὁλόκληρος ὁ ὀργανισμὸς ἀντιδρᾷ, ἡ δὲ ἀντίδρασις ἐξωτερικεύεται δι' αἰσθήματος ἄγχους ἢ ἄλγους. Τοιουτοτρόπως καὶ ἡ καρδία ἐκτελεῖ ἐν ἀγνοίᾳ ἡμῶν τὰς κινήσεις της ὁσάκις διατελοῦμεν ψυχικῶς ἥσυχοι. Εὐθὺς ὅμως μετὰ μίαν οἱανδήποτε συγκίνησιν ἀντιλαμβανόμεθα τῆς διαταραχῆς τῶν κινήσεών της, κάτι ἀόριστον λαμβάνον χώραν ὄπισθεν τοῦ στήθους, τὸ ὁποῖον δὲν δυνάμεθα νὰ τὸ ἀποφύγωμεν ἀλλὰ προσπαθοῦμεν αὐτομάτως νὰ τὸ μετριάσωμεν θέτοντες τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ στήθους καὶ τελοῦντες μίαν βαθυτάτην ἀναπνοήν. Κατὰ τὴν συγκίνησιν οἱ παλμοὶ τῆς καρδίας ἀλλοιοῦνται κατὰ τὴν συχνότητα καὶ τὸν ῥυθμόν, ἡμεῖς δὲ δυσφορούμεν, ἔνιοτε δὲ αἰσθανόμεθα προκάρδιον ἄλγος. Διὰ τοῦτο ὡς ἐξ ἐνστίκτου ἐντοπίζομεν εἰς τὴν καρδίαν τὴν πηγὴν καὶ τὴν ἕδραν τοῦ αἰσθήματος ὑφ' οὗ κατεχόμεθα.

Ὑπάρχουσιν ἄνθρωποι οἱ ὁποῖοι δυσκόλως ἢ τὸ παράπαν συγκινοῦνται κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τινας ἄλλους τῶν ὁποίων εὐχερέστατα δονοῦνται αἱ χορδαὶ τῆς καρδίας μὲ τὴν ἐλαφροτάτην συγκίνησιν. Γνωσταὶ αἱ λαϊκαὶ ἐκφράσεις «***αὐτὸς ἔχει καρδιὰ ἀπὸ πέτρα***», «***ἄνθρωπος τῆς καρδιᾶς τρυφερὰ καρδία***» καὶ τὰ παρόμοια.

Καθὼς ἐξ ἡμῶν γινώσκει ὁποίαν τινὰ ἐπίδρασιν ἔχουσιν ἐπὶ τῆς καρδίας αἱ δυσάρεστοι ἢ εὐάρεστοι συγκινήσεις. Κατὰ τὴν δυσάρεστον συγκίνησιν, ὀργὴν, λύπην, ἢ φόβον ἢ τρόμον περιθλίβεται ὁ θώραξ, βαρύνεται τὸ στῆθος, περιφίγγεται ὁ λαιμὸς καὶ ξηραίνεται ὁ φάρυγξ καὶ τὸ στόμα, ἡ δὲ καρδία δυσχερῶς κινεῖται ἄλγει ἔνιοτε. Γνωσταὶ ὡσαύτως αἱ ἐκφράσεις ἐπὶ τῆς παρούσης ψυχικῆς καταστάσεως· «***μοῦ ἐφούσκωσε τὴ καρδιὰ*** (λύπη)—***μοῦ ἐσταμάτισε ἡ καρδιὰ*** (φόβος). ***Ἐκήρωσε ἀπὸ τὸ θυμό του — ἀνέβηκε τὸ αἷμα στὸ κεφάλι μου — ἐπύρωσε τὸ αἷμά του,*** ἐκφράσεις δι' ὧν ὁρίζεται ἡ ἐπιρροὴ τῶν ἰσχυρῶν συγκινήσεων ἐπὶ τῆς κυκλοφορίας. Κατὰ δὲ τὴν εὐάρεστον συγκίνησιν ἡ καρδία ***σκιρτᾷ*** εὐαρέστως ἐπιταχύνεται ἡ κυκλοφορία, αἱ δὲ ἀναπνοαὶ τελοῦνται ἀνετώτερον καὶ πλατύτερον, ἐν γένει δὲ ὁ ἄνθρωπος αἰσθάνεται γενικήν τινα εὐεξίαν.

Ἰσχυρὰ καὶ διαρκὴς συγκίνησις (φόβος ἐκ καταδίκης ἢ ὑλίκης ἐξ ἀπωλείας κλίνης ἐπίκης ἰσχυρὰ καὶ ἀκαριαία ψυχικὴ συγκίνησις, σεισμός, ἔκρηξις) δύναται νὰ προκαλέσῃ συγκοπήν.

Κατὰ τὸν τελευταῖον αἰῶνα τῆς ἐν Σικελίᾳ Μεσσήνης ἄνευρον πτῶμα μὴ ἐρρηγνυμένου τόξου μόλις ἐστὶ· οἱ ἰατροὶ διεπίστωσαν ὅτι ἔθανον ἐκ συγκοπῆς τῆς καρδίας ἕνεκα τοῦ ὑπερβολικοῦ καὶ διαρκοῦς τρόμου.

Εἰς ἀκατονόμαστα δεινὰ ἀπὸ τῆς ἐν Βιομηχανίᾳ κατοικίας μου ἐγένετο τὴν 23 Ἰανουαρ. 1910 ἡ ἀπαγχόνισις τοῦ ἐν Λιμένι καταδικασθέντος διὰ ληστρικὴν ἀπόπειραν κατὰ τοῦ προϊόντος τοῦ κ. Π. Δ. Πάνερον. Ἡ γυνὴ τοῦ τὸ ἀτύχημα λέγει τῆς γειτόνισσας καὶ λέγει περιεργείας νὰ παρασταθῇ εἰς τὴν ἐκτέλεσιν. Ἐξὸν τὸν ἕνα ἐκ τῶν παρόντων ἀστυνόμων ὀχριάσαντα καὶ δακόντα ἀκαρτίνας μόλις εἶδε ἀτομικοθέντα τὸν βρόχον τοῦ δεῦ τὸν τραχήλου του προορισμένον. Τὸν ἄνθρωπον ἐκεῖνον σπιρίζαντες εἰς ἀρθεστοῦσιν οἱ δήμιοι ἀπαγχόνισαν νεκρόν.

Ὁ ὑπερβολικὸς φόβος δύναται νὰ προκαλέσῃ θάνατον καθὼς καὶ ἡ ὑπερβολικὴ χαρά, ἂν καὶ ὑπὸ τὰς συνθήκας τοῦ σημερινοῦ βίου σπανιώτατα καὶ εἰς ἀπόθνησκει ἀπὸ χαρά. — Ὅλα τὰ ψυχικὰ πάθη, φόβος, θλῖψις, ὀργή, ὄρεξις, μῖσος, ζηλοτυπία κτλ. ἐπιδροῦσι μὲν κατὰ διάφορον βαθμὸν ἐπὶ τῆς καρδίας, πάντοτε ὅμως ἐπιβλαβῶς εἴτε ὁσάκις ἐκφράζεται ἀπὸ ἀόριστα ψυχικὰ πάθη, διεγερτικά, τονικὰ ὡς τὰ ἐξ ἡδονῆς προερχόμενα εἴτε ἀπὸ πάθη θλιβερά, καταθλιπτικὰ ὡς τὰ ἐκ ψυχικοῦ ἄλγους.

Κάθε διεγερσις νευρικοῦ τινος κέντρου ἐρεθίζει ὅλον τὸν ὀργανισμόν, ἀναλόγως δὲ τοῦ βαθμοῦ τῆς διεγέρσεως ἐπέρχεται ἐξάντλησις. Τὴν δὲ ἐξάντλησιν ταύτην ἐξαγγέλλει ἡ καρδία διὰ τῆς παραλλαγῆς τῆς λειτουργίας της.

Ἐὰν ἡ ἡδονὴ προκαλεῖ ἐντονωτέρους καρδιακοὺς παλμούς, κατὰ τὸ φαινόμενον μόνον τονοῦντας τὸ ὄργανον τῆς κυκλοφορίας, τὴν στιγμιαίαν ἡδονικὴν διέγερσιν θὰ ἐπακολουθήσῃ μετ' ὀλίγον κόπωσις καὶ ἐξάντλησις. Παρατηρεῖτε ἄλλως τε ὅτι ἰσχυρὰ εἰς συγκίνησις, ἐὰν ἡ ἀκαριαία καὶ παροδική, εἴτε ἀπὸ χαρὰν πηγάζουσα εἴτε ἀπὸ λύπην, δύναται νὰ προκαλέσῃ καρδιακὸν κόμματον ἀπαράλλακτα καθὼς σειρὰ ἀλλεπαλλήλων ἐρεθισμῶν, ἀγών, θλῖψις, διανοητικὴ ἀπασχόλησις.

Πολλοὶ ἐκ νέων μυήσαντες ἀπέθνησκον ἐπὶ τῆς καρδιακῆς ἐξάντλησεως ἐπόνοι οἱ ἀνόνητοι ἐπὶ ἐλαφρὰν τῆς καρδίας δι' ὑπερβολικὴν ἔρωτα.

Κατὰ τὰς ἐποχὰς δεινῶν καὶ μακρῶν πολέμων αἰμοτόνων ἐπαναστάσεων καὶ ἐλληνικῶν ἀγώνων πολλοὶ ἐρεθίσεις ἡ ἀπότομος ἀνθρωποι γίνονται καρδιακοί... Πόσοι ἀπέθανον ἐξ ὑπερβολικοῦ φόβου ἢ τοῦλάχιστον πάσχουσαν καρδιακοὶ ἐπὶ τῶν ἀγχόνων ἐκείνων ἐπιδρομῶν κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους Ἀγῶνος.

Ὁ Κορδιᾶς (1821) (πατὴρ τοῦ Μ. Νικολάου) παρατηρεῖ ὅτι τὰ καρδιακὰ νοσήματα ἐπλήθυνον κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς Ἐπανεστάσεως καὶ ἴδη κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς Τρομοκρατίας (1793). Οἱ ἄνθρωποι τότε φοβούμενοι τὴν καταγγελίαν, τὴν φυλακήν, τὴν λαιμητόριον, παρεστάμενοι καθ' ἑκάστην σχεδὸν μυρίους τῶν φιλελευθέρων ἀνδρῶν ἐκ τοῦ ἀξιώματος ἐπὶ τῆς σκηνῆς τοῦ κόσμου, προσβάλλοντο τὴν καρδίαν. Δυστυχῶς δὲ ὀλίγοι ἄνθρωποι ἀπέθανον αἰφνιδίως ἄμα ἐμάθον τὴν τραγικὴν θάνατον Λουδοβίκου τοῦ ΙΣΤΙ

Ἀναφωνήσωμεν ὅτι καὶ τὰ ***πολιτικὰ πάθη*** μεγάλως συμβάλλουσι εἰς τὴν ἀπώλειαν ὑγείας ἢ νόσησιν τῆς καρδίας. Αἱ ὀλίγαι συνεχεῖς ἢ ἐπαλλήλοι διεγέρσεις τῆς ψυχῆς ἀφαιροῦν ἔχουσαι μέγιστα καὶ ἀποδιδόασιν πολιτικὰ σημεῖρόντα, αἱ ζωηραὶ καὶ ὀξεῖαι εἰς τὰ πολλὰ κοινοβουλευτικοὶ συζητήσεις, τὰ ἐκθέματα πολιτικὰ μέρη, ὁ ἀπόπνοιος λαϊκὸς θόλος ὁ δυναμένος νὰ καταστρέψῃ ἰσχυρὸς πολιτικὸς ἄνδρας ἐκπεσόντας εἰς τὴν ἐπιμέλειαν τοῦ πλήθους, ἀποστάσι τὰ σύγχρονα εἴδη τοῦ νευτέρου καρδιακοῦ νοσήματος. Οἱ τοιοῦτοι εἴδους ***πολιτικοὶ ἐρεθισμοὶ*** παρασκευάζουν ἀθηνῶν καὶ ὁπωδήποτε διὰ τῶν ἀγχόνων διεγέρσεων τοῦ καρδιακοῦ μυὸς (παλμοὶ) τὴν ἐξασθένησιν ἢ ἀλλοίωσιν τῶν καρδιακῶν κινήσεων. — Αἱ δὲ πολλαὶ καὶ ποικίλαι καὶ πολυθόρυβοι ἐμπορικαὶ καὶ χρηματιστικαὶ πράξεις σὺν ὀλίγον καὶ αὐτοπιμβάλλονται διὰ τῶν συγκινήσεων εἰς τὴν ἀλλοίωσιν τοῦ ρυθμοῦ τῆς καρδίας. Ἀνὰ μέσον τοῦ ἐνεργητικοῦ καὶ πολιτικοῦ τῶν ἐμπορικῶν ἰσοζυγίων, ὅπου ἐνα θρόμβοι δύνατον νὰ λάβωσι χώραν, ὁπόσαι συγκινήσεις προκαλοῦνται, ὁπόσα συνδέζονται, ἐκκαίνονται, διενεργοῦνται, ἐκτελοῦνται. Ἐπὶ τῆς μερίδος δρόμου μὲν ἀλλὰ διαρκὴς ἐμπορικὴ συγκίνησις εἰς οὐδὲν ἄλλο καταλήγει ἢ εἰς τὴν παθολογικὴν προσβολὴν τῆς καρδίας καὶ τὴν ἀνέφικτον καταπόνησιν.

Οἱ παλαιοὶ λεγόμενοι, οἱ ὁποῖοι οὐδὲν ἄλλο εἶναι ἢ αὐταὶ αἱ κινήσεις τῆς καρδίας ἀπότοκοι τῆς θυκῆς καταπονήσεως, ὀφείλεται νευρικῆς ὑπερδιεγέρσεως ἀλλοιούσης τὴν συχνότητα καὶ τὸν ῥυθμὸν ἔχουσι τὴν ἀφετηρίαν τῶν ἐντὸς τοῦ νευρικοῦ συστήματος.

Εἰς τὴν νευρικὴν καταπόνησιν τῆς καρδίας πρέπει νὰ ζητήσωμεν τὴν αἰτίαν τῆς γνωστῆς

ΛΕΜΒΟΔΡΟΜΙΑΙ ΕΝ ΝΕΙΛΩ ΤΗΣ ΑΙΓΥΠΤΟΥ

(Φωτογραφία εἰδικῶς διὰ τὸν Ἀστέρα κ. Ἀλέξαν. Κ. Βουρκάζου)

ἡμῶν καρδιακὴ νευραλγία, τὴν ἀκινησίαν τῶν θώρακα καὶ ἀγχώδη τὴν καρδίαν, τὴν νευρικὴν στηθάγχην. (angine de poitrine). Ἡ τρομερὰ αὕτη ἀληθὴς καρδιακὴ νεύρωσις ἡ ὁποία δύναται νὰ καταστρηνιάσῃ τὴν ζωὴν τοῦ ἀνθρώπου ἐν διαστήματι ὀλίγων λεπτῶν, ἐρεθίζεται, ὡν τοῖς ἄλλοις αἰτίοις, καὶ εἰς τὴν ἐπανάληψιν εὐαρέστων ἢ δυσαρέστων συγκινήσεων, μάλιστα παρὰ νευρικοῖς ἀτόμοις, εἰς τὰς ἀγρυπνίας, τὰς παντοειδεῖς ἡδονάς, τὰς ἠθικὰς ὑπερβάσεις, τὰς κατοχρήσεις καπνοῦ, ἀλκοόλ, καφέ, τέου, ἠδυπότων καὶ τῆς λαιμαργίας.

Ἐκ τῶν εἰρημένων κατανοήσατε τὸν ἐαθμὸν τῆς εὐπαθείας αὐτοῦ τοῦ ἰσχυροτάτου καρδιακοῦ μυός. Ὅλοι σας ἔτυχε νὰ ἴδητε ἢ καὶ νὰ φάγητε καρδιὰ ζῴου. Παρετηρήσατε βεβαίως ὅτι κατὰ τὴν στερεότητα καὶ πληρότητα δὲν ὁμοιάζει τὸ παράπαν πρὸς τοὺς ἄλλους μῦς τοῦ σώματος· οὗτος εἶνε ὁ συμπαγέστερος καὶ σκληρότερος· ἴσως διὰ αὐτὸ εἶνε καὶ ὁ μᾶλλον εὐθραυστος, ὁ μᾶλλον εὐπαθής.

Διὸ πάντες πρέπει νὰ φροντίζωμεν νὰ ἀποφεύγωμεν ὅσον τὸ δυνατὸν τὰ αἴτια, ἠθικὰ ἢ φυσικά, τὰ ὁποῖα δύνανται νὰ καταπονήσουν τὸν σκληρὸν αὐτὸν μῦν. Καὶ τὰ μὲν ἠθικὰ αἴτια (λύπη, χαρά, φόβος κλ.) δύνασθε νὰ ἀποφύγητε τῇ βοηθείᾳ τοῦ λογικοῦ· ἐκ δὲ τῶν φυσικῶν αἰτίων τὰ μὲν ἀποφεύγονται (καταχρήσεις), τὰ δὲ ὑπάγονται εἰς ἀνωτέραν δίκην (δραματικὰ φυσικὰ φαινόμενα, πρὸ τῆς ὁποίας ὁ ἄνθρωπος κύπτει τὸν αὐχένα.

Ὑποδείξαμεν τὴν ἀληθῆ ἐνέργειαν τῶν συγκινήσεων. Καταλήγοντες μνημονεύομεν ὡσαύτως τῆς ἐπὶ τῆς καρδίας δυσαρέστου ἢ ἀπιθανοῦς ἐπιρροῆς τῶν προαπασχολήσεων, τῶν ἐμμόνων ἰδεῶν, τῶν δεινῶν ἢ τραγικῶν θεαμάτων, τῶν ἐρίδων, τῶν συμπλοκῶν καὶ... ... τῶν πρὸς γάμον προαπασχολήσεων.

Ἀποφεύγετε ὅλας τὰς προκαλούσας παλμοὺς, ὑπερβάσεις, ὡς ἀγρυπνίας, παρατεταμένα δραματικὰ θεάματα, καταχρήσεις καπνοῦ, καφέ, τέου, ἠδυπότων καὶ οἰνοπνευματωδῶν ποτῶν, τὰς ὑπερβολικὰς φυσικὰς κοπώσεις, τὴν ὑπέρμετρον γυμναστικὴν, τὰς δεινὰς ἀναβάσεις, τὸν παρατεταμένον χορόν, τὰς ἀναρριχήσεις ὀρέων ἐν σπουδῇ, τὴν ταχεῖαν ποδοδρομίαν καὶ τὸν διὰ δικύκλου δαιμονιώδη δρόμον. Πολλοὶ ποδηλατισταὶ δρομεῖς ἐτελεύτησαν κατὰ τὸν δρόμον ἢ μετὰ ταχύτατον ἢ μακρότατον δρόμον.

Τὰ ἐθέσματα τῶν καρδιακῶν πρέπει νὰ ὦσιν ἐλαφρὰ καὶ εὔπεπτα. Οἱ κατὰ κόρον καὶ λαιμάργως ἐσθίοντες καταπονοῦσι τὴν καρδίαν. Συχνότατα παρετηρήθη ὅτι μετὰ μίαν κατάχρησιν φαγητοῦ ἐκρίγνυνται ἢ στηθάγχη ὅπως συχνὰ συμβαίνει νὰ σταματᾷ ἡ καρδία ὀλίγον ἀπὸ κατὰ κόρον γεῦμα. Ἐκλέγετε λοιπὸν διὰ τοὺς καρδιακοὺς ἐθέσματα ἁπλᾶ, καθαρὰ καὶ εὔπεπτα, εἶα ὁ ζωμός, τὰ λευκὰ κρέατα, ἐλαφροὶ ἰχθύες, τὰ ὠά, τὰ χορταρικά, τὰ ὄσπρια, καρποὺς καὶ πρὸ πάντων τὸ γάλα. Πιεῖτε δὲ, ὄζω καὶ ὀλίγον ζύθον, ὀλίγιστον δὲ καφὲ ἢ τέϊον. Τὰ δὲ οἰνοπνευματώδη ποτὰ δέον νὰ ἀπαλειφθῶσιν ὁλοτελῶς ἀπὸ τὸ ἐθεσμικτολόγιον τῶν καρδιακῶν.

Σμύρνη — Δρ. **ΚΩΝΣΤ. ΑΘΑΝΑΣΙΑΔΗΣ**

ΕΚ ΤΟΥ ΣΥΝΕΔΡΙΟΥ ΤΩΝ ΑΝΑΤΟΛΙΣΤΩΝ

Ἀπαγγελθεὶς ὑπὸ Ι. ΘΑΛΜΙΟΥ Γυμνασιάρχου Κυζικηνοῦ

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣ - ΠΛΑΤΩΝ

Ὁ βαθύνους συγγραφεὺς τῆς «*Πλατωνικῆς Φιλοσοφίας*» καὶ διαπρεπὴς Γυμνασιάρχης τῆς πόλεώς μας κ. Ι. Θάλμιος ὡμίλησεν ἐν τῷ ἐν Ἀθήναις Συνεδρίῳ τῶν Ἀνατολιστῶν «*περὶ τοῦ Ἀριστοτέλους ἐν Ἀκαδημείᾳ καὶ τῆς σχέσεως αὐτοῦ πρὸς τὸν Πλάτωνα*». Τῆς περισπουδάστου ταύτης ὁμιλίας, ἧς σῆμερον ὁ ἐν Ἑλλάδι τόπος εὐφημοῦμεν γνώσεως ἀφορμὴν, ἀποκρυζόμεν τὴν περίληψιν ἐκείνου χάριν τῶν ἡμετέρων ἀναγνωστῶν.

Οἱ ἀρχαῖοι παρέδοσαν ὅτι ὁ Σταγειρίτης, ὁ ἀπόλος ὁ γεύσας τὴν δόξαν τοῦ ὡς φιλόσοφος εἰς τὸν μέγιστον τῶν διδασκάλων, ἔδειξεν ἀγνωμοσύνην πρὸς τὸν Πλάτωνα, ἂν καὶ ἔμεινεν ἐκεῖ πολλὰ ἔτη εἰς τὴν Ἀκαδημείαν. Εἶνε ἀναμφίβολον, ὅτι πολὺ μικρὸς θὰ ἐξήρχετο ὁ Πλάτων ἀπὸ τὴν ***κριτικὴν*** τοῦ μαθητοῦ του, ἂν τυχὸν ἤθελον χαθῇ καθ' ὁλοκληρίαν τὰ συγγράμματά του. Θὰ ἐπάθαινεν ὅ,τι λέγει ὁ Θουκυδίδης περὶ τῆς Σπάρτης· ἂν τυχὸν ἤθελεν ἐρημωθῇ, ὅπως αἱ Μυκῆναι. Ἡ δόξα τοῦ ὡς φιλοσόφου θὰ ἐφαίνετο ἀπίστευτος. Ἀλλ' αὐτὸ ἀκριβῶς ἔπαθεν ὡς συγγραφεὺς ὁ Ἀριστοτέλης, διότι ἐχάθησαν τὰ συγγράμματά του.

Ὁ Ἀριστοτέλης παντοῦ εἰς τὰ σωζόμενα συγγράμματά του, καὶ μάλιστα εἰς τὴν Μεταφυσικὴν, ἐπικρίνει τὸν Πλάτωνα. Κατατολεμεῖ πρὸ πάντων ἀμειλίκτως τὰς ***ἰδέας***. Ἡ κριτική του φαίνεται ἐν πολλοῖς ***ἄδικος***. Αἴτιον τῆς δυσγοῆς του ταύτης εἶνε ἡ ***ἀνεπιθεσία*** πρὸς τὸν διδάσκαλόν του. Εἰς τὴν Ἀκαδημείαν ἐπὶ μίαν εἰκοσαετίαν ἔζησαν καὶ ἐφιλοσόφησαν ὁμοῦ δύο ὅλως διόλου ***ἀνεπίθετοι χαρακτῆρες***, εἷς ***ποιητὴς*** καὶ θεολόγος, καὶ εἷς ***φυσιοδίφης*** ἀκούρατος καὶ ***ἐπιστήμων*** θετικός. Ὁ εἷς ἀποβλέπει πάντοτε ἄνω, πρὸς τὸν νοητὸν κόσμον, ὁ ἄλλος ἐξετάζει τὸν ***φυσικὸν*** καὶ τὸν ***ἠθικὸν*** κόσμον μὲ τὸ ὄμμα τοῦ ἐπιστήμονος, τοῦ φυσιοδίφου, συλλέγων τὰς παρατηρήσεις του, ὡς τὰ ψήγματα τοῦ χρυσοῦ, διὰ νὰ οἰκοδομήσῃ τὸ ἐπιστημονικόν του οἰκοδόμημα. Εἶνε οἱ δύο ἀντίθετοι πόλοι τοῦ ἀνθρωπίνου πνεύματος.

Ὁ Σταγειρίτης ἀπὸ τῶν προγόνων του Ἀσκληπιαδῶν καὶ τοῦ ἰατροῦ Νικομάχου, τοῦ πατρός του, ἐληρονόμησε δάπυρον ἔρωτα πρὸς τὰς ***φυσικὰς*** μαθήσεις. Εἰς τὴν Ἀκαδημείαν ὁ Πλάτων εἰσήγαγε κατὰ τὰ εἴκοσι τελευταῖα ἔτη καὶ τὰς ***φυσικὰς μαθήσεις***, καὶ ἐκεῖ ἠδυνήθη νὰ κορέσῃ τὴν ἄοβεστον δίψαν τῆς φιλομαθείας του ὁ Ἀριστοτέλης. Ἀλλ' ὁ εὐφυέστατος αὐτὸς μαθητὴς τοῦ Πλάτωνος δὲν ἔγεινε μόνον ***φυσικὸς*** ἐπιστήμων, ἀλλὰ καὶ ***φιλόσοφος***. Ἔγραψε τότε τοὺς περιφήμους διαλόγους του κατὰ μίμησιν τοῦ Πλάτωνος, καὶ ἐδίδασκε τὴν ***ῥητορικὴν*** ἐν τῇ Ἀκαδημείᾳ. Εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ἔρριψε τὴν πολεμικήν του κατὰ τῆς ἰδεολογίας τοῦ διδασκάλου, ἀλλ' ἔμεινεν ἐν τούτοις πιστὸς καὶ ἀφοσιωμένος μέχρι τοῦ θανάτου τοῦ Πλάτωνος. Ἡ πολεμική του αὕτη ἔδωκεν ἀφορμὴν εἰς τοὺς ἐχθροὺς νὰ διασπείρωσι πλεῖστα ἀνέκδοτα περὶ τῆς «ἀγνωμοσύνης καὶ ἀστοργίας» του πρὸς τὸν ἱδρυτὴν τῆς Ἀκαδημείας. Ἀλλ' αὐτὸς πάντοτε ἐθεώρησεν ἑαυτὸν ὡς πλατωνικόν.

Ο ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣ ΠΑΡΕΝΟΗΣΕ ΤΟΝ ΠΛΑΤΩΝΑ;

—

Εἰς τὸ ***Λύκειον***, τὸ ὁποῖον ἵδρυσεν ἐπανελθὼν ἐκ Μακεδονίας, δύο τρία ἔτη μετὰ τὸν θάνατον τοῦ διδασκάλου, ἐπέκρινεν ἰσχυρότερον καὶ τραχύτερον τὸν Πλάτωνα, ἂν καὶ ἐνόει τὸ ἄτοπον τῆς διηγήσεώς του, ὁμολογῶν ὅτι ἦτο εἷς αὐτῶν ***δυσάρεστος*** καὶ ὀχληρὰ ἡ ἐπίκρισις αὕτη, διότι «***φίλοι ἄνδρες***» ἐστήριξαν οἱ ἐπιγονοὶ τῶν ***ἰδεῶν***. Ἀλλά, λέγει, ὅτι ὡς φιλόσοφος, ἀγαπῶν τὴν ***ἀλήθειαν***, ἠθέλησε νὰ ἀναιρέσῃ καὶ τὰ «***οἰκεῖα δόγματα***». Ἡ ἀφοσίωσίς του τείνει πρὸς τὴν ἀλήθειαν, τὴν ὁποίαν ἐν τούτοις παρέλαβεν ἀπὸ τὸν διδάσκαλόν του, τὸν ἐξαγνίζει ἀπὸ τὸ ἀδίκημα. Ἡ ***πρακτικὴ***

φύσις τοῦ Σταγειρίτου εἶνε ἀντίθετος πρὸς τὴν **ἰδανικὴν** φυσιογνωμίαν τοῦ Πλάτωνος. Εἶνε ἀπορίας ἄξιον πῶς ἐφιλοσόφησεν εἴκοσιν ἔτη εἰς τὴν Ἀκαδημείαν ὁ **φυσιοδίφης** αὐτὸς μὲ τὸν γηραιὸν Πλάτωνα. Ἡ πολεμική του μᾶς φαίνεται ἀκατάλληλος. Διὰ τοῦτο ὁ Γερμανὸς Παῦλος Νατὸρπ διισχυρίζεται ὅτι **ἐντελῶς παρενόησε** τὸν Πλάτωνα, καὶ ὅτι ἡ παρανόησις ὑπῆρξε **μοιραία**. Ὁ κ. Ὀλύμπιος λέγει, ὅτι εἶναι παράτολμον νὰ ἰσχυρισθῇ τις **σπουδαίως** ὅτι ὑπῆρξε παρανόησις ἑκατέρωθεν. Ἐν δευτέρῳ τόμῳ τῆς «**Πλατωνικῆς του φιλοσοφίας**» θὰ ἐξετάσῃ ἐκ πάσης ἐπόψεως τὸ ἀπουδαιότατον τοῦτο ζήτημα.

Εἰς τὴν Ἀκαδημείαν ὁ Σταγειρίτης ὑπῆρξεν **αἰχμάλωτος** τοῦ ἰδεαλόγου. Ἐκεῖ ἐθαύμαζε τὸν διδάσκαλόν του ὡς ἀνέφικτον ὑπόδειγμα **σοφοῦ καὶ εὐδαίμονος** ἀνδρός. Εἰς τὸ Λύκειον τὸν ἐπικρίνει καὶ ἔδωκεν ἀφορμὴν νὰ διαφημίσωσι τὴν **ἀστοργίαν** του πρὸς τὸν διδάσκαλόν. Εἶνε φύσις νηφάλιος, ἀπρόσιτος εἰς ἐνθουσιασμόν, ἐξουσα μᾶλλον πρὸς **ἐγωϊσμόν**. Ἓν παράδειγμα ἐκ τῶν νεωτέρων εἶνε πολὺ διδακτικόν. Ὁ Ἄγγλος φιλόσοφος Τζὼν Στοὺαρτ Μὶλ ὁμοιος μὲ τὸν Ἀριστοτέλη, ἔρριψε κραυγὴν ἀνακουφίσεως διὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρός του;— διότι τὸ δυστύχημα τὸν ἀπήλλασσεν ἀπὸ τὴν **ὑπόνοιαν** ὅτι εἰς τὰ συγγράμματα τὸν ἐβοήθει δῆθεν ὁ πατήρ του! Καὶ ὅμως ἡ μόρφωσις τοῦ υἱοῦ ὑπῆρξε τὸ ἀξιολογώτατον ἔργον τοῦ πατρὸς Μὶλ, κατὰ τὸν Μπαίν.

Ἂν ἐσώζοντο οἱ **διάλογοι** τοῦ Ἀριστοτέλους θὰ ἐφαίνετο πόσον ἰσχυρὰ καὶ γόνιμος ὑπῆρξεν ἡ ἐπίδρασις τοῦ Πλάτωνος ἐπὶ τὸν Σταγειρίτην. Λύτοις τὸν ἔκαμε **φιλόσοφον**. Ἄλλως θὰ ἦτο εἷς πολυμαθὴς **φυσιοδίφης** καὶ φυσιολάγος, ὡς ὁ Δημόκριτος καὶ ὁ Ἀναξαγόρας.

Εἶνε ὁ γνησιώτατος τῶν Πλατωνικῶν. Ἐνώπιόν του φαίνονται μικροὶ οἱ διάδοχοι τοῦ Πλάτωνος ἐν τῇ Ἀκαδημείᾳ, κατὰ τῶν ὁποίων καὶ ἀγωνιεῖ ὁ Ἀριστοτέλης, ὅτι τὰ **μαθηματικὰ** τὰ ἀνήγαγον εἰς περιοχὴν **φιλοσοφίας**. Εἰς ἀπολογίαν τοῦ ὅμως δὲν ἐξαρκοῦν ταῦτα. Ἡ προαίρεσίς του ὑπῆρξεν ἁγνή, ἡ **διάνοια** ἔχει τι μίασμα.

«Νύμφαι μὲν ἁγναί, φρὴν δ' ἔχει μίασμά τι».

Ἡ ἀφοσίωσίς του πρὸς τὴν ἀλήθειαν μόλις ἀνισταθμίζει τὴν παράβασιν τοῦ καθήκοντος πρὸς τὸν διδάσκαλόν του. Εὐρίσκω καὶ εἰς τὴν **ἀντινομίαν** δύο ἰσοστασίων καθηκόντων, τοῦ μὲν πρὸς τὴν φιλοσοφίαν καὶ τὴν ἀλήθειαν, ὅπως αὐτὸς πιστεύει, τοῦ δὲ πρὸς τὸν διδάσκαλόν αὐτοῦ, τὸν «**θεῖον Πλάτωνα**». Μὲ τὸ ὄνομα τοῦ Πλάτωνος, τὸν ὁποῖον ὁ Δελφικὸς **μοναδικὸν** ἀπεκάλεσεν ἐπὶ τῆς Ἀκροκόλους, ἐπέρασε τὴν ἀνακαίνωσίν του ὁ κ. Ὀλύμπιος.

ΚΑΛΗΝΥΧΤΑ

Καληνύχτα, βουνά, ποὺ τὸ πλάνο φεγγάρι
πίσω πάει ἀπὸ σᾶς καὶ γελᾷ μυστικά.
Καληνύχτα καὶ σεῖς, γιασεμιά μου λευκά,
λουλουδάκια ξανθά κι' ἀστρονλάκια
μὲ χάρι,
ἐκεινρό μου ἀπὸ σᾶς ποιὲς γλυκάδες
θὰ πάρῃ!
Καληνύχτα.

—

Καληνύχτα, πουλὲς μυρωδιὲς στὸν ἀγέρα,
ποὺ μεθᾶτε γλυκὰ τὸ κρυμμένο πουλί.
Παραθύρια μικρά, πολὺ χεράκι σᾶς κλεῖ:
Καληνύχτα, σκοπέ, ποὺ σὲ στέλνει
ἀπὸ πέρα
πονεμένου βοσκοῦ καλαμένια φλογέρα.
Καληνύχτα

—

Καληνύχτα, χρυσά κ' ἀγρυπνεῖτε
ἀγγελάκια,
σὲν κοιμᾶται ἀπαλὰ μιὰ κορούλα χρυσή.
Καληνύχτα, ματιῶν στοχασμοὶ πεταστοί.
Καληνύχτα καὶ σεῖς, ζαχαρένια χειλάκια,
ποὺ σκορπᾶτε γλυκὰ μέσ' στὸν ὕπνο
φιλάκια.
Καληνύχτα.

Χρόνια ΣΤ. Γ. ΣΠΕΡΑΝΤΣΑΣ

ΔΙΗΓΗΜΑ

ΕΚ ΤΩΝ ΤΟΥ ΠΟΥΣΚΙΝ

ΤΑ ΔΥΟ ΡΟΔΑ

Τὸ κατωτέρω ἔργον διήγημα τοῦ ἐθνικοῦ ποιητοῦ καὶ Ρώσσου συγγραφέως **Πούσκιν**, ὅπερ διαυγάνει βαθεῖαν ψυχολογικὴν μελέτην δρείβεται εἰς τὸν ὄγκωτον ἡρῶα ἐν Σάρῃ Συνταγίνης κ. Σ. Φίλων δ. ν.

Ὁ δρόμος ἔλαμπεν ἀπὸ τὰς ἀκτῖνας τοῦ ἠλεκτρικοῦ· παντοχόθεν διεχύετο τὸ φῶς τοῦτο καὶ εἰσέδυε μέχρι τῶν σκοτεινοτέρων γωνιῶν μηδὲν ἀφίνων ἐπὶ τὴν σκιάν.

Ζωηρὰν συνωθούμενον κῦμα ἀνθρώπων ἐκινεῖτο ἐπὶ τῆς ὁδοῦ· ἐφαίνετο ὡς ὃν γιγάντιον, κινούμενον διὰ ξένης δυνάμεως. Ἡ ψυχρὰ ἀδιάφορος, ῥοδόχρους λάμψις τοῦ ἠλεκτρικοῦ φωτὸς συντετέλει ὥστε τὰ πρόσωπα νὰ φαίνωνται εὐχαριστημένα, δροσερά, μειδιῶντα, ὅσαντεὶ οὐδεὶς ἐκ τῶν χιλιάδων τούτων περιπατητῶν τῆς εὐρείας ἀρτηρίας ἐν τῇ πλήρει σφρίγους πόλει, ὑπέφερεν ὑπὸ τὸ βάρος τῆς ἀνοικτίρμονος ζωῆς. Πάντες ὤφειλον ν' ἀκολουθήσουν τὸ κοινὸν ῥεῦμα· ὁπόταν δέ τις διέφυγε τοῦ πεζοδρομίου καὶ ἔστη, ὅλοι ἀπώθουν, συνέθλιβον καὶ παρετήρουν τοῦτον μετὰ θαυμασμοῦ, διότι ἐτόλμα νὰ παρακούσῃ τὴν θέλησιν εἰς ἣν πάντες ἄνευ διαμαρτυρίας ὑπετάσσοντο.

Δι' αὐτὸν ἦτο δύσκολον νὰ διασχίσῃ τὸ ζῶν τοῦτο κῦμα, ὅταν ἠθέλησε νὰ πλησιάσῃ πρὸς τὸ κατάφωτον παράθυρον τοῦ ἀνθοπωλείου.

Ὄπισθεν τῆς προθήκης τοῦ παραθύρου παρετήρει ..... Πολυτελῆ ἄνθη ὑπερηφάνως προέβαλλον ἐκ τῶν στενῶν κρυσταλλίνων δοχείων, χαίροντα διὰ τὴν καλλονήν των, διὰ τὴν ἀρωματώδη των ὕπαρξιν. Ἐμειδίων ὄπισθεν τῆς προθήκης πρὸς τὸ διερχόμενον πλῆθος, ἐστέλλον πρὸς αὐτὸ φιλήματα αἰθέρια καὶ ὑπεσχοντο λεπτὰς θωπείας μὲ τὰ πλήρη θελγήτρων πέταλα αὐτῶν. Πομπώδη φιλάρεσκα χρυσάνθεμα, ὑπερήφανοι λιλέδες, βασιλικὰ ὀρχοειδῆ, ταπεινὰ ἴα, ἡδονικαὶ μυοσωτίδες καὶ ἐν τῷ μέσῳ ἐρυθρόχροα ῥόδα.....λεπτὰ ἡδύπνοα ἔκρυπτον ἐντὸς τῶν βελουδίνων των πετάλων ὡραῖον μυστήριον καὶ ὑπεσχνοῦντο εὐτυχίαν εἰς ἐκεῖνον ὅστις θὰ τὰ ἤγγιζε διὰ τῶν διψαμένων χειλέων του.....Πόσον αὐτὸς ἐπεθύμει νὰ ἀγοράσῃ ἔστω καὶ ἓν ἐκ τῶν θαυμασίων τούτων ῥόδων! Θὰ τὸ ἔφερεν εἰς τὴν Μαρίαν ἡ ὁποία βεβαίως τὸν ἀναμένει καὶ ἀνυπομόνως παρατηρεῖ τὸ ὡρολόγιον.....Ναί, πρέπει νὰ σπεύσῃ.....ἀλλὰ τὰ ῥόδα;.....ἡ Μαρία τόσον ἀγαπᾷ τὰ ἄνθη! τόσον παιδικῶς εὐχαριστεῖται δι' αὐτά!.....Καὶ πόσον ἀρέσκει εἰς τὰ ἐρυθρὰ λεπτὰ πωράπονόν της ὅτι ἐξοδεύει ματαίως.....

Ἔκαμε κίνημα ὅπως ἀπομακρυνθῇ ἐκεῖθεν.

Ὑψηλόσωμος κύριος, ἀψόγως ἐνδεδυμένος φέρων κελινδρικὸν πῖλον, μὲ καταβεβλημένον ὠχρὸν πρόσωπον, τὸν ὤθησε διὰ τοῦ ἀγκῶνός του· ἐψέλλισε λέξεις τινὰς πιθανῶς συγγνώμης, ἴσως εὐχαριστήσεως, καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸ ἀνθοπωλεῖον. Μετ' ὀλίγον εἰς τὴν προθήκην ἐφάνη χεὶρ γυναικεία, λαμβάνουσα τὸ δοχεῖον μὲ τὰ ἐρυθρόχροα ῥόδα.

Ὄ! ὄχι, πρέπει νὰ σπεύσῃ διὰ νὰ ἐκλέξῃ τὸ ὡραιότερον διὰ τὴν Μαρίαν! Ἀλλ' ἐν τῷ θυλακίῳ του μόλις εὑρίσκοντο χρήματα διὰ τὰς ἀνάγκας τῆς ἑπομένης.....Ναί! ἀλλ' ὅμως αὔριον θὰ λάβῃ τὰ δίδακτρα.....ἀλλὰ πιθανῶς ν' ἀναβάλλουν πάλιν ὡς συνέβη ἄλλοτε.....

Ἀλλὰ τὴν τελευταίαν ἰδέαν ἣτις ἐγεννήθη ἐν τῇ κεφαλῇ του δὲν εἶχε καιρὸν νὰ ἐξετάσῃ· ἡ θύρα εἶχεν ἤδη κλείσῃ ὀπισθέν του καὶ εὑρέθη ἐντὸς τοῦ καταστήματος ἐν μέσῳ θερμῆς ἀτμοσφαίρας πλήρους ἀπὸ ἀρώματα ἀνθέων.

Ὁ ὑψηλόσωμος ὠχρὸς κύριος εὑρίσκετο ἀπὸ τῆς προθήκης καὶ κρατῶν τὸ χρηματοψυλάκιόν του εἶπεν εἰς τὴν πωλήτριαν. —Τύλιξέ μου, παρακαλῶ, δύο κόκκινα τριαντάφυλλα

Ἀλλὰ καὶ ὁ ξένος ἐπλησίασε πρὸς τὸ ὑψηλὸν δοχεῖον. Τὰ ῥόδα μόλις ἐκινήθησαν καὶ ἡδονικῶς ἐμειδίων χωρὶς νὰ ὁμιλῶσιν. Ἐνόμιζε κανεὶς πῶς ἔλεγον. Πά-

ρέ μας!, πάρε μας!, κόπτοντε τὶ εὔμορφα ποῦ εἴμεθα!

— Καὶ τί ἐπιθυμεῖτε;

— Ἰδοὺ! **αὐτὸ** — καὶ μετὰ κόπου ἐξήγαγε ἰσχνὸν μακρὸν στέλεχος μὲ ὡραῖον τριαντάφυλλον.

— Ἔν.

— Μάλιστα.....

Ἔβιδισε ταχέως, μετὰ προσοχῆς κρατῶν ἐν τῇ χειρὶ καὶ πρὸ αὐτοῦ τὸ ἀγαπητὸν ἄνθος καὶ προφυλάττων τοῦτο ἐκ τῶν βιαίων προσκρούσεων τοῦ διερχομένου πλήθους.

Μετ' ὀλίγον σταθμεύτησε τὸν ὑψηλόσωμον κύριον καὶ διασχίσας τὴν ἀνθρωποπλήμμυραν ἐπί τινα χρόνον ἐβάδιζε παρ' αὐτῷ. Εἰς τὴν χεῖρα τοῦ ὑψηλοσώμου κυρίου ἐλικόκλαδος λεπτὸς διαφανὴς χάρτης, διὰ μέσου τοῦ ὁποίου ἐφαίνετο ὡραία, ζωηρὰ πορφύρα, ἀλλ' ὑφηλίως οὗτος ἐπατάγη δεξιᾷ καὶ μὲ τὸ κίνημα τοῦτο ἐκ τοῦ διαφανοῦς πακέτου ὠλίσθησεν ἐν ῥόδον ὅπερ ἔπεσεν ἐπ τοῦ ἐδάφους. Ἐξέβιλε τότε μικρὰν κραυγὴν ἀλλ' ὀλίγως τὴν προσοχὴν ἐφείλκυσε. Μετ' ὀλίγον ὁ ὑψηλόσωμος αὐτὸς κύριος ἐξηφανίσθη ἐντὸς τοῦ πλήθους. Ἐπιάθη ὀλίγον, παρατηρῶν συνταχυῶ ἐν τούτοις δὲν ἠδύνατο νὰ παρατήσῃ, τὸ πλῆθος τὸν ἠνάγκασε νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸν δρόμον του.....

* * *

Πλουσία οἰκία. Λαμπρὸν φῶς διαχέεται ἐπὶ τῆς εὐρείας κλίμακος· τάπητες καὶ φοίνικες τὴν περικοσμοῦσι. Βαρεῖα θύρα ἀνοίγεται ἀθορύβως. Ὑπηρέτης λαμβάνει τὸ ἐπανωφόριόν του, ἕτερος ἀναγγέλλει τὴν ἄφιξίν του. Μικρὰ γνωστὴ αἴθουσα ὅπου συνήθως δέχεται τὴν Νίναν. Εἰς τὸ πλησίον δωμάτιον ἀκούονται σιγανὰ βήματα· αὕτη εἰσέρχεται καὶ ἡ αἴθουσα πληροῦται ἀπὸ τὴν ὁσμὴν ἣν πρωτίμᾳ.

Ἀχρὶ μελαγχροινή, ὄχι ὡραία, ἐνδεδυμένη μὲ ἐσθῆτα πλουσίαν καὶ καλοκτενισμένη διὰ πέπλου Ἑλληνικοῦ. Ὁ ὑψηλόσωμος κύριος ἔσπευσε πρὸς συνάντησίν της καὶ τῇ προσέφερε τὸ ἄνθος. Αὕτη ἐξέτεινε τὴν μίαν χεῖρα καὶ διὰ τῆς ἄλλης ἔσχισε τὸν λευκὸν διαφανῆ χάρτην.

— Ἔν!.....καὶ δυσαρέσκεια ἐχρωμάτισε τὴν φωνήν της.

Γνωρίζεις, ὅτι μοὶ ἀρέσκει νὰ καρφώνω ῥόδα εἰς τὸν κόμην μου καὶ εἰς τὰ δύο μέρη.....

— Τί πρᾶγμα; ἀπήντησεν ἐκεῖνος. Ἀλ! ἔχασα τὸ ἄλλο.

Αὕτη μὲ ἰδιοτροπίαν ἐσούφρωσε τὰ χείλη, ἐκάθισεν εἰς τὴν γωνίαν τοῦ ἀνακλίντρου καὶ ἤρχισε νὰ ἀποῤῥίπτῃ τὰ κεντημένα προσκεφάλια.

— Νίνα Ἀλεξανδρόβνα, ἔχεις τίποτε ν' ἀντείπῃς; ἤλλαξα τὸ δρομολόγιον τοῦ ταξειδίου μας, μετὰ τοῦς Παρισίους θὰ ἐπισκεφθῶμεν τὴν Ἰταλίαν καὶ ὄχι τὴν Νίκαιαν.

— Ἀ' ἐπὶ εἶνε τὸ ἴδιον.....

Ψυχρὰ ἀγὴ βασιλεύει ἐν τῇ μικρᾷ αἰθούσῃ. Κυανόχρους κατὸς ἀγῆρον περιβάλλει τὴν κεφαλὴν τοῦ ὑψηλοῦ κυρίου μὲ τὸ ὠχρὸν καὶ βιβλιοφόρον πρόσωπον. Εἰς τὸ ἕτερον μέρος τοῦ ἀνακλίντρου εὑρίσκεται ἡ μικρὰ μελαγχροινή. Οἱ ὀστεινοὶ ὀφθαλμοί της μετὰ ψυχρότητος κοιτάζουσι πρὸς αὐτὴν ἀδιαφόρως καὶ ἠρέμως.

Καὶ ἐπὶ τοῦ τάπητος κείμενα τὸ λησμονηθὲν, πολυτελὲς ἐρυθρόχρουν δῶρον.

Ἐπὶ τῶν λεπτῶν του πετάλων ἀκόμη λάμπουσιν ἀργυραῖ σταγόνες καὶ σιγανὰ κλαίει διὰ τὴν ἀπολεσθεῖσαν εὐτυχίαν.....

* * *

Ὁ νοῦς τρέχει ταχέως καὶ ἀνέρχεται τὰς ἀποτόμους βαθμίδας τῆς τριχείας κλίμακος, καὶ πάντοτε ἀνέρχεται. Εὑρίσκεται ἤδη ἐν τῷ πέμπτῳ πατώματι, πρὸ γνωστῆς θύρας... ...Ταχέως σημαίνει.....αὐτὴ ἡ ἰδία ἀνοίγει.....

— Νικό μου....."Α!.....

Ἐκτείνει ἀμφοτέρας τὰς χεῖράς της πρὸς τὸ ῥόδον, καὶ αὐτὸς λαμβάνει τὰς χεῖρας ταύτας καὶ ζωηρῶς τὰς θλίβει.

— "Α πόσον ψυχραὶ εἶνε αἱ χεῖρές σου. Ἔλα, ἔλα πολλὴν ὥραν σὲ περιμένω. Τί ὡραῖον τριαντάφυλλον! Νικό, διατί;..... κοστίζει πολλά; τί εὔμορφα πέταλα! Ἀληθινὸν βελοῦδι! Ἔλα σοῦ ἑτοίμασα τσαΐ..... Τί ὡραῖο!.....

Αὐτὸς ἠθέλησε νὰ κύψῃ διὰ ν' ἀσπασθῇ τὰς χεῖράς της ἀλλ' ἡ κεφαλή της τα-

χέως τὸν ἔφραξε τὸν δρόμον καὶ τὰ χείλη του προσέγγισαν τὴν λευκὴν μετωπίδα κόμης της.

— Χά.. ..Χά.....Χά.....

Ἐν τῷ δωματίῳ βρίζει τὸ τέλειον. Αὐτὸς δὲν ἀφίνει καθόλου τὰς χεῖράς της, καὶ αὐτὴ τὸν σύρει πρὸς ἑαυτήν.

Μικρὸν εὐαρεστημένον δωμάτιον· εἶνε θερμὸν ἐκ τοῦ φωτὸς τῆς λυχνίας καὶ ἐκ τοῦ βράζοντος ὕδατος ἐπὶ τοῦ σαμοβαρίου.

— Ὦ! πόσον θερμὰ καὶ ὡραῖα εἶνε ἐδῶ! Τρέμω ἀπὸ τὸ ψῦχος καὶ εἶμαι πολὺ κουρασμένος.

— Λοιπὸν κάθησε, κάθησε. Τώρα θὰ σοῦ βάλω τσαΐ.

"Α! Νικό, ἠξεύρεις, εἶδα ἀπόψε ὄνειρον. Ἔβλεπα τὸν ἀγαπῆ κυανοῦν οὐρανὸν, μὲ ὡραῖα ἀπὸ τὰς ἀκτῖνας θερμοῦ μεσημβρινοῦ ἡλίου. Πέριξ ἀπελεύτητοι πεδιάδες ἀνθοφόρ, μικρὸν φαίνεται σκοτεινὸς τοῖχος ἀπὸ ὡραῖας μελιγχρόλευκος πέτρας. Αἰσθάνομαι ὅτι πνέει αὔρα εὐώδης, θέλω νὰ ὑπάγω, ἐν τούτοις δὲν κινοῦμαι. Σὲ περιμένω, μόνον μὲ Σὲ ἐπιθυμῶ νὰ εἰσέλθωμεν τὴν λευκὴν οἰκίαν τοῦ ὡραίου δάσους. Ἀλλὰ οὐ λείπεις. Καὶ ὁ ἥλιος θερμαίνει ἀνεπαφόρως, καὶ οἱ ὀφθαλμοί μου λούονται ἀπὸ τὴν λάμψιν τῶν σμαραγδῶν τῶν περὶ ἐμὲ πεδιάδων.....

Καὶ αἴφνης σὲ βλέπω πλησιάζεις κουρασμένος καὶ ὠχρὸς ἀλλ' ἡ χαρὰ ἔλαμπεν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς σου.

— Νοί, ναί, Μαρία μου καὶ ἐγὼ τόσον δύσκολα ἐβάδιζον ὡς ἐκ τοῦ ἀνεπαφόρου καύσωνος ἀλλὰ σὲ παρετήρουν καὶ ἔτρεχα πρὸς σὲ μὲ χαρὰν καὶ ταχέως.....

— Νικό πῶς τὸ ἠξεύρεις; ἐφώναξε θυμάζουσα, ἀλλὰ μετ' ὀλίγον ἐγέλασε διὰ τὴν ἀπλότητά της.

Ἐν τούτοις, ἄκουσε. Ἐβαδίζομεν ὁμοῦ κρατούμενοι ἐκ τῶν χειρῶν· τὸ δάσος φαίνεται πολὺ πλησίον ἀλλ' ἐν τούτοις δὲν δυνάμεθα νὰ εἰσέλθωμεν. Ἤδη ὁ ἥλιος ἤρχισε νὰ κλίνῃ πρὸς τὴν δύσιν καὶ ἀμβλεῖαι χρυσαῖ του ἀκτῖνες διεπέρων τὸ στερέωμα καὶ μόνον τότε εἰσήλθομεν εἰς τὸ δάσος....Ὅταν εἰσήλθομεν καὶ ἐπεριπατοῦσαμεν, εὐώδης αὔρα ἀρωματισμένη μὲ τὰ μέρη τῆς βιολέτας καὶ τῶν ἀνθέων διεχύνετο ἐντὸς τοῦ δάσους ἔνθα ἄπειρα πτηνὰ ἐκελάδουν· παρατηροῦμεν ὅλην αὐτὴν τὴν πολυτέλειαν...τότε....οὐ....οὐ..... Νικό μου.

— Ἐγώ.....ἰσχυρῶς σὲ ἔθλιψα ἐπὶ τοῦ στήθους μου, καὶ σὲ ἐφίλουν, ἀκαταπαύστως!....Διότι μὲ ἀνέμενες καὶ ἐπερίσθης μετ' ἐμοῦ τὴν δυσκολίαν τοῦ δρόμου, ἐνοπείρων εἰς τὴν καρδίαν μου τὸ θάρρος καὶ τὴν πίστιν. Μοῦ σου εἰσῆλθον εἰς τὸ ἀρωματῶδες δάσος.....

Ἤνυχος χαρὰ βασιλεύει ἐν τῷ μικρῷ δωματίῳ. Οἱ γαλανοὶ μειδιῶντες ὀφθαλμοὶ παρατηροῦν θωπευτικῶς καὶ ἥδεως. Καὶ ἐντὸς τῶν ἄλλων ὀφθαλμῶν τῶν κατανύκτα φλογερῶν, ἀνεγνώριζετο βαθὺ καὶ μέγα αἴσθημα.....ὁ ἔρως!

Ἐπὶ τῆς τραπέζης, ἐντὸς δοχείου ὕδατος, εὑρίσκεται κεκαλυμμένον ἀπὸ ἀργυρᾶς σταγόνας πολυτελὲς ῥόδον καὶ ἡδονικῶς μειδιᾷ πρὸς τὴν νέαν αὐτοχίαν.....

Σάμος — ΣΩΤΗΡΙΟΣ Ι. ΦΙΚΟΣ Δ.ν.

ΜΑΥΡΗ ΝΥΧΤΑ

Τί μαύρη γύρω ἐπλάκωσεν ἡ Νύχτα!....
Ἡ πλάσι ὅλη σκοτείνιασε θλιμμένη...
Τάχα φρίχτο εἶναι ὁπόβε τὸ σκοτάδι
ποὺ λές ἀπ' τὴν καρδιά μου μέσα βγαίνει...
— Ποῦ λές πολὺ γιὰ μανδύα της ἡ φύσι
ἐπιάλαξε τὴν μαύρη μου τὴν θλίψι
καὶ μέσ' σ' αὐτὴν τυλίχτηκε ὅλη γύρω,
κι' οὔτε ἕνα ἀστέρι ἔβγαινε νὰ κρύψῃ.
— Κα. τίνος θλιβερὰ βογγὴ στὸ δάσος
ὁ ἄνεμος χωρὶς σπουγὴ νὰ πάῃ,
ποῦ εἶναι ἡ ψυχή μου λές ὅπου σπαράζει
καὶ κλαίει καθὼς ἤθελε νὰ κλάψῃ...
— Ὅλα τριγύρω τρέμουν φοβισμένα...
Ἡ θάλασσα σὲ λίγο θ' ἀρχινήσῃ...
Μὰ ἡ νύχτα ἡ μαύρη, δὲν μπορεῖ μονάχα
τὴν νύχτα τῆς καρδιᾶς μου νὰ φωτίσῃ...
— Κι' ἐκεῖ ποὺ κρυφκλαίν τὰ κυπαρίσσια
ἀλλόκοτα, ἀπὸ βάθη τοῦ ἄγριου τοῦ δάσους,
ἀτοὺς μαύρους μου τοὺς πέπλους τυλιγμένη
θὰ πάω ν' ἀναζήσω τὸ φαντασμὰ Σου!...

Ἄλσος — ΜΑΡΙΑ Ν. ΖΑΜΠΙΑ

HENRI COUPIN

ΤΑ ΖΩΑ ΕΧΟΥΣΙ ΣΥΝΕΙΔΗΣΙΝ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ;

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Εἶναι γνωστὸν πόσον ἡ μητρικὴ στοργὴ εἶναι ἀνεπτυγμένη παρὰ τοῖς ζῴοις. Εἶναι ὅμως περίεργον πόσον σημαντικῶς ἐλαττοῦται ἡ στοργὴ αὕτη κατὰ τὸν θάνατον τῶν νεογνῶν, θάνατον γενομένου ἐκτὸς ἐκ μέρους τῆς μητρὸς ἄνευ ἐκδήλου συγκινήσεως. Ἐν τούτοις ὑπάρχουσι παραδείγματα μητέρων, αἵτινες μετὰ τὴν ἀπώλειαν τῶν μικρῶν των ἔδειξαν δείγματα λύπης καὶ πένθους. Ἡ ἄρκτος, ἐπὶ παραδείγματι, μένει γογγύζουσα εἰς τὸ πλευρὸν τῶν σκύμνων της πεσόντων ὑπὸ τὸ πλῆγμα φονικοῦ ὁπλοβολίου. Ἀλλὰ τοιαῦτα γλυκύτερον δεῖγμα τῆς μητρικῆς θλίψεως εἶναι ἐκεῖνο τὸ ἑπόμενον. Κύων τὶς εἶχε γεννήσει καὶ ἐκ τῶν νεογνῶν μόνον ἓν ἐκρατήθη. Τὸ νεογνὸν τοῦτο, ἐνῷ ἦτον ἐξ μηνῶν, ἐρρίφθη ὑπὸ ἁρπακὸς πυροβόλου καὶ ἐρρίφθη μετ' ἄλλων ἀκαθάρτων εἰς τὴν ἀβύσσον, ὅπου ἤθελε νὰ ἀναζητήσῃ αὐτὸ ἡ μήτηρ. Ἐπὶ δέκα πέντε ἡμέρας ἔμεινεν ἀκίνητος πλησίον τοῦ πτώματος, ὅπου ἦτο ἠναγκασμένος ὁ κύριός της νὰ φέρῃ εἰς αὐτὴν ὕδωρ καὶ τροφήν. Ἔμεινε δὲ ἐκεῖ μὴ στέργουσα νὰ ἀπομακρυνθῇ ἔως ὅτου ὁ κύριός της εὑρέθη εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ ἀνταμείψῃ τὸ πτῶμα. Καὶ ἐὰν εἶχε τοῦτο μόνον ἐφ' ὅσον χρόνον τὸ πτῶμα ἔμενεν ἄταφον, ἀπεβίβασε μετὰ λύσσης τὰ ἀρπακτικὰ πτηνά, τὰ ὁποῖα ἤθελον νὰ πλησιάσωσι.

Εἶναι πεπεισμένος ὅτι ἀνάλογα παραδείγματα θὰ ἠδύνατό τις πλείστα νὰ συλλέξῃ, ἐὰν ἤθελε, ἀμείλικτα καὶ διὰ τὰ αἰσθήματα τὰ ἐκδηλούμενα ἐκ μέρους τῶν μικρῶν διὰ τὸν θάνατον τῶν γονέων των τοιαῦτα αἰσθήματα ἔχουσι παρατηρηθῆ παρὰ τῇ ἐλάφῳ. Εἰς ἐν κυνήγιον ἐλεφάντων ἐν Népaul εἰς νεαρὸς ἐλέφας ἡλικίας δέκα ἐτῶν ἔμεινε πλησίον τῆς μητρός του φονευθείσης καὶ τὴν ἐθώπευε προσπαθῶν νὰ τὴν ἀνεγείρῃ. Κύριος ὁ Harris διηγεῖται δι' ἕνα μικρὸν ἐλέφαντα τῆς Ἀφρικῆς, νεώτερον τοῦ προηγουμένου—μόλις εἶχεν ὕψος ἑνὸς μέτρου—ὅτι ἔδειξε σημεῖα ζωηροτάτης θλίψεως μετὰ τὸν θάνατον τῆς μητρός του. Ἔτρεχε περὶ αὐτὴν φωνάζων καὶ δοκιμάζων ἀνωφελῶς νὰ τὴν ἀνεγείρῃ διὰ τῆς μικρᾶς προβοσκίδος του.

* *

Τὰ αἰσθήματα τὰ ἐκδηλούμενα παρὰ τοῖς μονογάμοις ζῴοις διὰ τὸν θάνατον τοῦ ἑνὸς τῶν συντρόφων ἔχουν μελετηθῆ μετὰ ἰδιαιτέρας ἐπιμελείας. Ὁ Frédéric Cuvier διηγεῖται ὅτι ὁ εἰς τῶν ouistitis (εἴδους πιθήκου τῆς Ἀμερικῆς) τοῦ ἀποκτηθέντος κλωνοῦ ἀπέθανε καὶ ὁ ἐπιζῶν σύζυγος ὑπῆρξεν ἀπαρηγόρητος. Ἐθλίβετο ἐπὶ πολὺν χρόνον τὸ πτῶμα τοῦ συντρόφου του καὶ ὅταν ἐπείσθη περὶ τοῦ θανάτου της, ἔβαλε τὰς χεῖρας πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν καὶ ἔμεινεν ἀκίνητος καὶ ἄφωνος, ἕως ὅτου ἐπέκυψε καὶ αὐτός. Παρὰ ταῖς ἀντιδόσεις ἡ ἐπιζῶσα μένει πάντοτε ἐπὶ τινα χρόνον πλησίον τῆς ἀποθανούσης συντρόφου ἐκβάλλουσα στεναγμοὺς ἐκτείνουσα τὴν ὠλίβην καὶ τὸν τρόμον της. Ἐν ὁμοίαις περιστάσεσιν ἡ γαζέλλα φαίνεται ὡς τρελλὴ ἐκ τοῦ τρόπου τρέχουσα πέριξ τοῦ πτώματος μὲ θελκήματα ἀγωνίας.

ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΟΝ ΒΑΛΙΑΣ

Ἐπιστολὴ ἐπὶ τοῦ κ. Κ. Ζωγκοπούλου

* Σημ. Αἰολικοῦ Ἀστέρος. Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς παρουσιάσεως εἰς ἡμᾶς τῆς ἐπιστολῆς ταύτης μετὰ ἐκφράσεων ἐπαίνου καὶ τοῦ κ. Ζωγκοπούλου διευθυντοῦ τῆς ἀποκτηθείσης αὐτῷ Μεγάλης Ὑπηρεσίας, παθόντος ζωῆς ἀποφασίσαντος ἐκεῖ καὶ ἀφιερώσαντος τὴν ἐργασίαν αὐτοῦ ἐν τῷ ἀ. κ. Ζωγκοπούλου, ἐν τῷ ἀποκτήματι τοῦ ἀνωτέρου Ἀστέρος ἐπὶ τῆς Ἰκαρίας νῆσον ἐν ἔτει ἐκείνῳ ἐπιθυμοῦμεν ἐπιστρέψαντα καὶ πολλὰ ἔτη ἔτι.

Ἡ ἄρκτος, ἐπὶ παραδείγματι, μένει γογγύζουσα εἰς τὸ πλευρὸν τῶν σκύμνων της πεσόντων ὑπὸ τὸ πλῆγμα φονικοῦ ὁπλοβολίου. Ἀλλὰ τοιαῦτα γλυκύτερον δεῖγμα τῆς μητρικῆς θλίψεως εἶναι ἐκεῖνο τὸ ἑπόμενον. Κύων τὶς εἶχε γεννήσει καὶ ἐκ τῶν νεογνῶν μόνον ἓν ἐκρατήθη. Τὸ νεογνὸν τοῦτο, ἐνῷ ἦτον ἐξ μηνῶν, ἐρρίφθη ὑπὸ ἁρπακὸς πυροβόλου καὶ ἐρρίφθη μετ' ἄλλων ἀκαθάρτων εἰς τὴν ἄβυσσον, ὅπου ἤθελε νὰ ἀναζητήσῃ αὐτὸ ἡ μήτηρ. Ἐπὶ δέκα πέντε ἡμέρας ἔμεινεν ἀκίνητος πλησίον τοῦ πτώματος, ὅπου ἦτο ἠναγκασμένος ὁ κύριός της νὰ φέρῃ εἰς αὐτὴν ὕδωρ καὶ τροφήν. Ἔμεινε δὲ ἐκεῖ μὴ στέργουσα νὰ ἀπομακρυνθῇ ἕως ὅτου ὁ κύριός της εὑρέθη εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ ἀνταμείψῃ τὸ πτῶμα. Καὶ ἐὰν εἶχε τοῦτο μόνον ἐφ' ὅσον χρόνον τὸ πτῶμα ἔμενεν ἄταφον, ἀπεβίβασε μετὰ λύσσης τὰ ἁρπακτικὰ πτηνά, τὰ ὁποῖα ἤθελον νὰ πλησιάσωσι.

Εἶναι πεπεισμένος ὅτι ἀνάλογα παραδείγματα θὰ ἠδύνατό τις πλείστα νὰ συλλέξῃ, ἐὰν ἤθελε, ἀμείλικτα καὶ διὰ τὰ αἰσθήματα τὰ ἐκδηλούμενα ἐκ μέρους τῶν μικρῶν διὰ τὸν θάνατον τῶν γονέων των τοιαῦτα αἰσθήματα ἔχουσι παρατηρηθῆ παρὰ τῇ ἐλάφῳ. Εἰς ἐν κυνήγιον ἐλεφάντων ἐν Népaul εἰς νεαρὸς ἐλέφας ἡλικίας δέκα ἐτῶν ἔμεινε πλησίον τῆς μητρός του φονευθείσης καὶ τὴν ἐθώπευε προσπαθῶν νὰ τὴν ἀνεγείρῃ. Κύριος ὁ Harris διηγεῖται δι' ἕνα μικρὸν ἐλέφαντα τῆς Ἀφρικῆς, νεώτερον τοῦ προηγουμένου—μόλις εἶχεν ὕψος ἑνὸς μέτρου—ὅτι ἔδειξε σημεῖα ζωηροτάτης θλίψεως μετὰ τὸν θάνατον τῆς μητρός του. Ἔτρεχε περὶ αὐτὴν φωνάζων καὶ δοκιμάζων ἀνωφελῶς νὰ τὴν ἀνεγείρῃ διὰ τῆς μικρᾶς προβοσκίδος του.

* *

Τὰ αἰσθήματα τὰ ἐκδηλούμενα παρὰ τοῖς μονογάμοις ζῴοις διὰ τὸν θάνατον τοῦ ἑνὸς τῶν συντρόφων ἔχουν μελετηθῆ μετὰ ἰδιαιτέρας ἐπιμελείας. Ὁ Frédéric Cuvier διηγεῖται ὅτι ὁ εἰς τῶν ouistitis (εἴδους πιθήκου τῆς Ἀμερικῆς) τοῦ ἀποκτηθέντος κλωνοῦ ἀπέθανε καὶ ὁ ἐπιζῶν σύζυγος ὑπῆρξεν ἀπαρηγόρητος. Ἐθλίβετο ἐπὶ πολὺν χρόνον τὸ πτῶμα τοῦ συντρόφου του καὶ ὅταν ἐπείσθη περὶ τοῦ θανάτου της, ἔβαλε τὰς χεῖρας πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν καὶ ἔμεινεν ἀκίνητος καὶ ἄφωνος, ἕως ὅτου ἐπέκυψε καὶ αὐτός. Παρὰ ταῖς ἀντιδόσεις ἡ ἐπιζῶσα μένει πάντοτε ἐπὶ τινα χρόνον πλησίον τῆς ἀποθανούσης συντρόφου ἐκβάλλουσα στεναγμοὺς ἐκτείνουσα τὴν ὠλίβην καὶ τὸν τρόμον της. Ἐν ὁμοίαις περιστάσεσιν ἡ γαζέλλα φαίνεται ὡς τρελλὴ ἐκ τοῦ τρόπου τρέχουσα πέριξ τοῦ πτώματος μὲ θελκήματα ἀγωνίας.

* *

Πάντες γνωρίζουσιν ὅτι τὰ πτηνὰ τὰ ζῶντα οἰκογενειακὸν βίον ἐπιζῶσι μετὰ τὸν θάνατον τοῦ συντρόφου των. Ἄλλα δὲ δεικνύουσι ἐν ὁμοίᾳ περιστάσει μεγάλην ἐπιμέλειαν ἀναφέροντες ὡς τοιαῦτα τὴν χελιδόνα, τὸ κολίβριον, τὸ colin τῆς Κυλιφορνίας (τῆς τάξεως τῶν κοκκινοπαπιῶν, ἀνάλογον πρὸς τὴν ὀρτυγα τῆς Ἑλλάδος). Σχετικῶς πρὸς τὸ τελευταῖον τοῦτο ὁ M. Achille C[illegible]te διηγεῖται ὅτι τὸ ἥμισυ ἑνὸς ζεύγους ἀπέθανε, διότι ἀρέρων ἀπ' αὐτοῦ τὸ ἡμὶ κατὰ τὴν ἡμέρα. Τὸ ἄρρεν ἔπετο περὶ τὸ πτῶμα ἐκβάλλον φωνὰς, αἱ ὁποῖαι προκάλουν τὸν οἶκτον ἔπαυστε νὰ ἀποκαρδιῶν τὸ πτῶμα, ἐν τούτοις αἱ φωναὶ δὲν ἔπαυσαν ἢ περὶ τὴν μεταμόρφωσιν ἐπιγενόμενα καὶ τὸ ἄρρεν ἀπολλίνον καὶ ἐκτείνας κείμενον τὸ ἄλαρον καὶ ἠθέλησε νὰ τὸ ἐπαναφέρῃ εἰς τὰς αἰσθήσεις του ἀνωφελῆ προσπάθειαν, μετὰ τινας ὥρας κατέκειτο καὶ αὐτὸ νεκρόν.

* *

Ὁ M. Xavier Ra[illegible] διηγεῖται ἐπίσης τὴν ἱστορίαν τῆς Χρυσοφυλλίας τῆς Ἑλλάδος ἡ ὁποία ἀποτελεῖται ἐπὶ τοῦ ἔθνους συγκινητικῆς. Πρόκειται περὶ ἑνὸς κυνηγετικοῦ κυνὸς καλουμένου Gyp ὅστις ἔδειξε μεγάλην ἀφοσίωσιν πρὸς τὸν κύριόν αὐτοῦ Kéhir. Ἡμέραν τινὰ ὁ M. Raipall ἐξέλιπεν εἰς κυνήγιον συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ τελευταίου τούτου.

Παρηκολούθουν, διηγεῖται, ἐπὶ ὑψηλοῦ μονοπατίου ἔπεσον τὸν Kéhir ἐγκλωτοῦντα, ἐνῷ φύλαξε εἰς τὸ ἄκρον τῆς ἐξοχῆς κρυπτὸν τὸν θηρίον διαφυγόντα κτηνοκίνητον, συγχρόνως δὲ καὶ μέγα πτῆνον χρανῆν, ἥτις μὲ ἔκραξεν ὡς ἐξ ἀντιπάλου νὰ ἀφήσῃ ἐκτὸς τοῦ ἔθνους, ὅπου ἔφερεν τὴν ἐξόνυχα νὰ ἔδω φωνὴν μου τὸν πτηνὸν μου κόνα ἐξαπλωμένον ἄκρον ἐπὶ ἑνὸς λίθινος ἀβύσσου. Ἐπανελθόντα εἰς τὴν οἰκίαν μὲ ὑπόλοιπα ὁ Gyp μετὰ τὸν [illegible] ζωηρὸν διαχύσεων, ἄκρον κατελαμπόν ἐκεῖ ἕνα ἐπαναλάβῃ ἐκεῖνα ἀλλ' περὶ τὸν γιρανὸν φίλον του Kéhir ἀφῆν λίαν λυπημένος μὴ εἰδὼν τοῦτον ἔτρεξε μέχρι [illegible] ὅρας ἀφρουρήσεως πανταχοῦ καὶ ἐπανῆλθε πεφροντισμένος ἐκ τῆς ἀπουσίας αὐτῆς ἀποστόλου. Τὴν ἑπόμενον ἐρωτήσατο ἀνήσυχος καὶ ἔδω ἐπιφάνεια νὰ φάγῃ εἰμὴ πολὺ ἐρωτήσεις τοῦ συνήθους, ἀπὸ πλέον ἡ πάντα ἔδω ἐπιφάνειαν εἰ αὐτὸν νὰ περιμένῃ περισσότερον τὸν ἀφόντα. Τὴν ἐπομένην πρωΐαν, μόλις ἀρίθη ἐλεύθερος, ἡ πρώτη του φροντὶς ἐπιφῆ νὰ τρέξῃ εἰς τὸν οἰκίαν τοῦ Kéhir καὶ ἐπειδὴ ἐκ τῆς ὑπερβάσεως του τοσοῦ ἐξάλου ἔδω ἐπανέλυφε τὴν πτωχοῦσαν τοῦτον ἐν τῷ μέρει, ἐκάθισε μελαγχολικὸς ἐπὶ τῆς τελευταίας σκαλίδος τῆς ἐξωτερικῆς κλίμακος καὶ ἐλεν τὸ χρονικὸν διάστημα μέχρι τῆς μεταμόρφωσις προσεκτικὸς εἰς τὸν ἐλάχιστον θόρυβον.

Τέτοιον διὰ νὰ τὸν διασκεδάσω, ὅσον καὶ διὰνὰ ἀνακουφίσω ἐμαυτὸν ἀπὸ τὸ ὀλιβερὸν συναίσθημα, τὸ ὁποῖον εἶχον δοκιμάσει τὴν προταραίαν, ἐξῆλθον μετ' αὐτοῦ μετὰ μεσημέρειαν εἰς τὸ δάσος καὶ χωρὶς νὰ τὸ ἐνοιάσω ἐπλησίασα εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο, ὅπου εἶχε σωθῆ τὸ ἀτύχημα. Ἠθέλησα νὰ κρατήσω τὸν Gyp πλησίον μου, ἀλλ' ἦτο πολὺ ἀρνὰ πλέον· ἡ ἰσχυρά του ὁρμὴ τὸν ὠθεῖ κατ' εὐθείαν εἰς τὴν λίμνην τοῦ ἄλματος ὅπου ἤρχισε νὰ ἀφρίζεται πλησιάζων μετὰ ζωῆς. Εἰς μίαν αὐτοῦ πρόσκλησιν μου ἐπανῆλθε πλησίον μου καὶ συνεπῆρας κατὰ δὲν θεράπευτα τινα ἐπανέλαβε ταχέως τὴν καταδίωξιν αὐτῶν κατὰ τὸ σύνηθες, ὅστε ἐπιστεύθην ὅτι ἐὰν δὲν εἶχε λησμονήσει ἐντελῶς τὸν Kéhir, τοιλάχιστον ἡ λύπη αὐτοῦ εἶχε μεγάλης μετριασθῆ. Ἀλλὰ ἀμέσως μετὰ τὴν ἐπιστροφήν, ἐξηφανίσθη καὶ εὑρέθη ἐντὸς τοῦ κήπου ἀφρουρήσας τὴν χειρίδοξιν, διὰ τῆς ὁποίας εἶχον μεταφέρει τὸ πτῶμα καὶ τῆς ὁποίας οἱ κοντεῦ διατήρουν ἰχνη αἵματος.

Τί συνέβη τότε ἐν τῷ ἀγκαράλῳ τοῦ κυνὸς; Τὴν ἑπόμενον ἠρνήθη τὴν τροφήν του, καὶ τὸ γάλα καὶ τὸ κρέας ἀκόμη. Τὴν ἑπομένην πρωΐαν μὲ εἰδοποίησαν ὅτι δὲν εἶχεν ἀγγίσει οὐδεμίαν τροφὴν καὶ ὅτι ἀφαίνετο ἀσθενής. Τὸν εἶδον πράγματι λίαν κατεβεβλημένον καὶ μόνον διὰ τῶν ἐπιμόνων προσκλήσεών μου ἐπέφασα νὰ ἐγερθῆ μετὰ μεγάλου κόπου ἐνὸς μικροῦ ὁρμοῦ. Ἐπειδὴ τὸν εἶδον ἐξαιρετικὰ χαλίν, δὲν ἐδίστασα νὰ δώσω εἰς αὐτὸν καθαρτικόν, τὴν ἐνεργεῖν τοῦ ὁποίου φαίνεται ὅτι ἀνέλαβεν ἔλιγον καὶ ἠδυνήθη μόλιστα νὰ κινηθῆ ἐντὸς μικροῦ δάσους. Μετὰ μεσημέρειαν ἐπὶ τῇ ἀρνήσει του νὰ πίῃ, ἐπέτυχα αὐτὸν διὰ τῆς βίας ἔλιγον γάλα, τὸ ὁποῖον ἀμέσως ἐξήρεσε καταφέρων τότε εἰς ὀλίγα κτυπήματα, τὸ ὁποῖον ἐφένατο ἀνεκτὸν ὑπὸ τοῦ στομάχου του, καὶ [illegible] ἐπέρων ἔδωσα ἐπίσης διὰ τῆς βίας νὰ [illegible] καὶ δεύτερον ἡμέρ. εἰς ὃ εἶχον προσ[illegible] καὶ ἔλιγον ὕδωρ. Τὴν ἑπόμενον, ἐπειδὴ [illegible] ἐκολούθει μετ' ἐπιμονῶν ἀρνούμενος πάν[illegible] τροφὴν στερεὰν ἢ ὑγρὰν, ἀπεφάσισα νὰ [illegible] εἰς αὐτὸν διὰ τῆς βίας καὶκατὰ ἀναγκαίας [illegible] τινὰ γάλακτος· ἀλλὰ τὸ πρόσωπον τοῦ [illegible] τὴν ὑπερτάτην αὐτὴν ἐνέργειαν [illegible] ἐκπλήξεως δεικνύον μὲ τὸ ἀποτρόπαιον τοῦ σώματος, τὸ ὁποῖον εἶχεν ἀπογυμνωθῆ καὶ ὁλοκλήρων παρουσιάζων ἀγρότητα πτωματικήν. Ἐν τούτοις κατόρθωσα νὰ τὸν θεραπεύσω διὰ καταλλήλου διαίτης. Εἶχε προσβληθῆ ὑπὸ ὀξείας ἀναιμίας προφανῶς ἐξ αἰτίας τοῦ θανάτου τοῦ φίλου του.

(Ἕπεται συνέχεια.)

Πάτμος — Γ. Α. ΜΕΓΑΣ Ο. Ρ.

ΕΚ ΤΩΝ ΠΡΟΓΟΝΙΚΩΝ ΘΗΣΑΥΡΩΝ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

"Αν ὁ μέγας Βασιλεὺς τὸ μὲν ἄστυ διήρριπτεν ἐν Σούσοις, τὸν δὲ χειμῶνα ἐν Βεβιλῶνι, τὸ δὲ θέρος ἐν Μηδίᾳ τὸ πρὸς τούτοις Μήτιος καὶ ὁ Λυγγένης δὲν μεταβαίνουν ἐκ Κορίνθου εἰς Ἀθήνας καὶ πάλιν ἐξ Ἀθηνῶν εἰς Κόρινθον; Μήτιος ὁ Ἀγησίλαος δὲν ἐθεώρει ἑαυτὸν μείζονα τοῦ μεγάλου βασιλέως, διότι ἦτο δικαιότερος ἐκείνου; «Τί γὰρ ἐμοῦ μᾶλλον ἐκεῖνος, ἔλεγεν, εἰ μὴ καὶ δικαιότερος;»

Εἶχε δίκαιον ὁ βασιλεὺς τῆς Σπάρτης νὰ θεωρῇ ἑαυτὸν μείζονα τοῦ μεγάλου βασιλέως, διότι ἡ δικαιοσύνη κατὰ τὸν Πλούταρχον εἶναι ἡ σημαντικωτέρα καὶ θειοτάτη πασῶν τῶν ἀρετῶν· «ἐν δὲ δικαιοσύνῃ συλλήβδην πᾶσ' ἀρετή ἐστιν, καὶ ὁ μηδὲν ἀδικῶν οὐδένος δεῖται νόμου». Ἡ προσήγορία τοῦ Δικαίου ὡς ἀμφιφανεστάτου σύμβολος κοσμεῖ τὴν κεφαλὴν τοῦ Ἀριστείδου, ὄχι μόνον καὶ φανερῶς δίκαιος, ἀλλὰ καὶ νὰ εἶναι κοινῶς ἐπεδείκνυε. Ἐν ᾧ τῶν βασιλέων καὶ τῶν τυράννων οἱ πλεῖστοι ἔφερον προσαγορευόμενοι Πολιορκητὰ καὶ Κεραυνοὶ καὶ Νικάτορες καὶ Ἀετοὶ καὶ Ἥρωες, οὐδεὶς ὅμως ἐξιώθη τῆς βασιλικοτάτης καὶ θειοτάτης προσηγορίας τοῦ Δικαίου.

Διὸ καὶ ὁ ἀνώνυμος Κορίνθιος δικαίως ἀμφιβάλλει «ἡ ἀπαρίθμησις τῆς δικαιοσύνης νὰ κοσμῆται διτλοῦν τῆς παρεμβάσεως τῶν ἄλλων (ἀρετῶν) καὶ ἡ ἀπάρασις νὰ κατατεθῇ εἰς τὴν κρύπτην τοῦ διδασκομένου ἔχει τόσον ἰσχύει, ὥστε καὶ χωρὶς κολάσεως εἰς μόνον τὸ ὄνομα τῆς ἀδικίας νὰ παρεισέρχεται, νὰ διαγίνεται, νὰ κοκκινίζῃ τὸ πρόσωπόν του, ὡς ἤθελε κοκκινίσει, ἂν τὸν κατηγόρουν εἰς κοσμοκαταστροφίαν». Ἔχων δ' ἐν τῷ Κύρου παιδείᾳ καὶ τὴν ὁμωνυμίαν τῶν Περσῶν προσθέτει: «Τοῦτο δὲ μάλιστα δείκνυε πάσαν ἀνωμαλίαν εἰς πολιτικὴν σύστασιν ἐκφύειν ὁ Ξενοφῶν τὴν δικαιοσύνην. Ἐκ πάντων τῶν Ἀθηναίων τὸ πολιτικὸν προβαίνον κοσμικόν, διὰ τῶν πλεονεξιῶν τῆς ἀλογίας, εἰς τὴν πανελῆ διάλυσιν, ἔλυσε καὶ Περσῶν τὴν διοικοῦσαν τάξιν, ὡς γὰ ἐδείχνεν εἰς τοὺς ἀνθρώπους τὴν αἰτίαν τῆς μελλούσης καταστροφῆς των, ὡς τὸ πᾶν ἐνθύμιον ἔστω ἔφερε καθιστάμενον εἰς αὐτοὺς ὁ διδάσκαλος τοῦ Σωκράτους· «οὐ γὰρ οἷόν τε ἄνευ δικαιοσύνης ἀγαθὸν πόλιν γενέσθαι».

Κατωτέρω δ' ὁ σοφὸς ἀνὴρ κλίνει τὴν δικαιοσύνην «πλείδιον τῆς Ἀθηνᾶς, τὸ ὁποῖον ἀνοίγει τὴν εἴσοδον εἰς τὰς ἄλλας ἀρετὰς» καὶ ἔτι κατωτέρω ὀνομάζει αὐτὴν «Γραμματικὴν τῆς Ἀθηνᾶς», τὸν δὲ ἄδικον «βραβευτὴν καὶ παλαιστὴν» αὐτῆς, προτρέπει δὲ τοὺς Χίους, ἵνα εἰς τὸ Γυμνάσιόν των ἐπιγράψωσι τὴν δικαιοσύνην αὐτῆς «μὲ παραδείγματα ἀλέων καὶ μὲ παρεγγύματα» ἐν οἰκείᾳ χωματᾷ ἔχοντι ἔξωθεν τὴν ἐπιγραφὴν «Βοστική» (1) καὶ μόνον μόνην στολὴν τὴν εἰκόνα τοῦ Ἀριστείδου . . . . . Τίς ἀπὸ τοὺς νέους μας, λέγει, βλέπων τοῦ δικαίου Ἀριστείδου τὸ ἄγαλμα, δὲν θέλει ἐνεκαλεσθῆν ὡς προγονικὴν ἀρετὴν τὴν δικαιοσύνην καὶ ἀποστρεφῇ τὴν ἀδικίαν ὡς βαρβαρικὸν καὶ σολοικῶν ἐθνῶν χαρακτῆρα; Ἀλλὰ προκειμένου περὶ δικαιοσύνης δὲν θεωρῶ ἄσκοπον νὰ ἀναφέρω ἐνταῦθα, ὅσα ὁ Πλούταρχος λέγει περὶ αὐτῆς ἐν τῷ Σωκρατείῳ τῶν ἑπτὰ σοφῶν. Ἐκεῖ ὁ Σόλων λέγει ὅτι ἐκείνη ἡ πόλις εὐτυχεῖ, ἐν ᾗ τὸν ἀδικήσαντα κολάζουσι μᾶλλον οἱ μὴ ἀδικηθέντες ἢ ὁ ἀδικηθείς. Ὁ δὲ Βίας λέγει ὅτι ἀρίστη δημοκρατία εἶναι ἐκείνη, ἐν ᾗ πάντες ὡς τύραννον φοβοῦνται τὸν νόμον. Σήμερον ἆρα τί συμβαίνει; Πότε τὸ ἠθικὸν κῦρος τοῦ νόμου ἐθεωρήθη ἀνώτερον τῆς βιαιοτάτης ἰσχύος τοῦ ἀδικοῦντος; Παντοῦ καὶ πάντοτε βασιλεύει τὸ δίκαιον τοῦ ἰσχυροτέρου, ὁ δημιουργὸς τῶν θείων καὶ ἀνθρωπίνων νόμων καὶ ἡ περιφρόνησις καὶ ἡ ἀναισχυντία, ἥτις ἐπὶ πάντα τὰ αἰσχρὰ ἐγείρεται ἐστὶ κατὰ τὸν Ξενοφῶντα. Οὐδεὶς ποτὲ τολμᾷ νὰ ταχθῇ μετὰ τοῦ ἀδικουμένου τρεμάμενος μὴ δυσαρεστήσῃ τὸν ἰσχυρόν. Δὲν θέλει **νὰ γίνῃ κακὸς** πρὸς αὐτὸν καὶ νὰ ταχθῇ μετὰ τοῦ δικαίου ὑπὲρ τοῦ ἀδικουμένου, διότι φοβεῖται ὅτι οὐδὲν ἔχει νὰ κερδήσῃ. Πόσον ἀνοήτως! Δὲν γνωρίζει ὅτι τοῖς ἐνδόξοις καὶ μεγάλοις ἀγῶσι, κἂν δυστυχῶσι, τὸ γοῦν εὐκλεὲς οὐ πρόσεστιν.»

Ἀλλ' ἐπανέλθωμεν ὅθεν παρεξέβημεν.

Ὁ νοῦς καὶ ἐκ τῶν λόγων αὐτοῦ δύναται νὰ διεγερθῇ τὴν εἰς τὴν ἀρετὴν ἐπίδοσίν του. Οἱ ἀρχαῖοι φιλόσοφοι λέγει ὁ Πλούταρχος, ἐπαιδεύοσαν μᾶλλον τοὺς ἐπιδεικτικοὺς καὶ τοὺς ἐμπειρικοὺς λόγους «ὥσπερ τὸ σκυλάκια τῷ ἴχνεσι καὶ παιπάλαιν χαίροντες», μέχρις ὅτου προβοῦσης τῆς ἡλικίας ἡ κρίσις κατεστῇ ἀρμός, ὁπότε ἐκ τῶν πανηγυρικῶν καὶ κατεπάγων λόγων μεταβαίνουσιν εἰς τοὺς ἠθικοὺς ἐμπαιοῦντες. Τὸ πρῶτον εἶναι ἀλαζονικόν, τὸ δεύτερον εἶναι ἀποτέλεσμα τῆς ἐπιστημονικῆς ἀνάγκης, ἄνευ τῆς ἁποίας οὐδεμία ἀληθὴς πρόοδος εἰς ἀρετὴν εἶναι δυνατή. Διὰ τοῦτο ὁ ἡμέτερος φιλόσοφος συμβουλεύει νὰ ἐξίγωμεν ἐκτὸς κεφαλῆς τῶν νέων τὴν οἴησιν καὶ τὸν γόητα, ὁ ὁποῖος θέλει νὰ πληρώσωσι δακὼν τινα, ἐξ ἀγροῦ ἐξ αὐτοῦ πρότερον τὸν ἄρον· διότι ὅταν ἡ κορυφὴ τοῦ νέου γίνῃ οἰήσεως καὶ ἀλαζονείας, δὲν χωρεῖ πλέον ἄλλο τι χρήσιμον καὶ ὠφέλιμον τῆς φιλοσοφίας δίδαγμα. Δύναται δὲ νὰ κατορθωθῇ ἡ κάθαρσις αὕτη τῶν διανοιῶν διὰ λόγου δριμέος, τ.ἔ. αὐστηροῦ καὶ ἀοβεστοῦ, ἤτοι ὁ μελισσοκόμος, ἵνα περιστείλῃ τὰ μέλη, ἀπαλλάσσει διὰ τοῦ κεντοῦ τὰς μελίσσας ἀπὸ τῆς κυψέλης. Πρέπει λοιπὸν ὁ νέος

1 Τὸ ἐπίθετον φέρεται κὰ εἰς τοφολμένον.

νὰ προσπαθῇ νὰ ζῇ βίον ἄτυφον καὶ ἐγκαίνοντα, ἀπηλλαγμένον οἰήσεως καὶ ἀλαζονείας. Τοῦτο δὲ ἐπιτυγχάνεται διὰ τῆς σπουδαίας ἀγωγῆς καὶ νομίμου παιδείας, ἥτις εἶναι τὸ πρῶτον καὶ τὸ μέσον καὶ τελευταῖον κεφάλαιον· διότι αὕτη μόνη τῶν ἐν ἡμῖν ἐστιν ἀθάνατον καὶ θεῖον. Ἂς ἔχομεν πάντες ἐν νῷ ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ὁ Μενέδημος παίζων ἔλεγεν: «Πάντες οἱ μεταβαίνοντες εἰς τὰς Ἀθήνας πρὸς σχολὴν ἀνομάζουσιν ἑαυτοὺς σοφούς· ὅταν δὲ κατανοήσωσιν ἑαυτοὺς γημονοῦς καὶ ἐστερημένους τῆς σοφίας, ἣν φαντάζονται ὅτι ἔχουσι, γίγνονται φιλόσοφοι, εἶτα ῥήτορες, προϊόντος δὲ τοῦ χρόνου ἰδιῶται· διότι ὅσῳ ἐγγίζουσι πρὸς τὴν ἀληθῆ σοφίαν, τοσούτῳ ἀπεκδύονται τὴν οἴησιν καὶ τὴν ἀλαζονείαν. Ἡ οἴησις καὶ ὁ τύφος ἐμβάλλει ἡμῖν τὴν ἰδέαν ὅτι τὰ πάντα γινώσκομεν· ἐν ᾧ ὁ ἀληθὴς σοφὸς ὁμολογεῖ μετὰ τοῦ Σωκράτους τὸ περίφημον ἐκεῖνο «ἐν οἶδα, ὅτι οὐδὲν οἶδα». Καὶ τῷ ὄντι τί εἶναι ἡ ἀνθρωπίνη λεγομένη σοφία ἀπέναντι τῆς πανσοφίας τοῦ Πανσόφου Δημιουργοῦ; Ὁ ἐντὸς τῶν ἀνακτόρων τῆς ἀληθοῦς φιλοσοφίας γενόμενος καὶ μέγα φῶς ἰδὼν λαμβάνει ἕτερον σχῆμα, οἱονεὶ μεταμορφοῦται.

ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ ΤΟΥ Κ. Ι. ΔΡΑΚΟΠΟΥΛΟΥ
Ἐπεξεργασία ἐπὸ τοῦ κ. Κ. Ζαφειροπούλου

ΚΑΤΟΙΚΟΙ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ ΑΣΑΡΤΣΙΝΣ. ΕΠΑΡΧΙΑΣ ΚΟΛΩΝΙΑΣ (ΑΡΚΑΔΙΑΣ) ΛΑΚΩΝ

Διὰ τῶν παρίδων συλλαμβάνουσι ἀστοῖς.

Ἀπεκδύεται τὸν θόρυβον καὶ τὴν φλυαρίαν καὶ θρασύτητα καὶ μετὰ σιωπῆς καὶ θάμβους ταπεινὸς καὶ κόσμιος συνίσταται τῷ λόγῳ ὥσπερ Θεῷ.

Ἐν δὲ τῇ ἀναγνώσει διαφόρων συγγραμμάτων καὶ ἐν τῇ ἀκροάσει διαφόρων λόγων συμβουλεύει ὁ Χαιρωνεὺς φιλόσοφος νὰ προσέχομεν μᾶλλον εἰς τὰ πράγματα παρὰ εἰς τὰς λέξεις, εἰς τὴν οὐσίαν, παρὰ εἰς τὸν ἐξωτερικὸν κόσμον, εἰς τὸ χρήσιμον καὶ ὠφέλιμον παρὰ εἰς τὸ **περιττόν**, τουτέστι «τοὺς κεκαλλιεπημένους λόγους, τοῖς ῥήμασί τε καὶ ὀνόμασι κεκοσμημένους». Παρατηρήσατε τὴν μέλισσαν, λέγει ὁ Σιμωνίδης. Αὕτη ἐπικάθηται ἐπὶ τῶν ἀνθέων ἀπομυζῶσα ἐξ αὐτῶν τὸ χρήσιμον αὐτῇ καὶ ὠφέλιμον καὶ μὴ θαυμάζουσα τὸ χρῶμα καὶ τὴν ὀσμὴν αὐτῶν, ἅπερ ἄλλοι ἀγαποῦσι καὶ τιμῶσιν. Βεβαίως ὁ λόγος πρέπει νὰ τέρπῃ καὶ εὐχαριστῇ τὸν ἀκροατήν, ἀλλὰ σκοπὸς πάσης ἀκροάσεως δὲν εἶναι τὸ τερπνόν, ἀλλὰ τὸ ὠφέλιμον.

Ἡ τέρψις πρέπει ἐν ὑστέρῳ μέρει νὰ τίθηται. Οἱ πίνοντες, λέγει ὁ ἡμέτερος φιλόσοφος, ὅταν παύσωσι διψῶντες, τότε παρατηροῦσι «τὰ τερπνὰ τῶν ἐκπωμάτων» καὶ ὁ ἀκροατὴς λοιπὸν ἢ ὁ ἀναγνώστης μόνον ὅταν ἐκ τῆς οὐσίας ὠφεληθῇ, τότε ἐξετάζει καὶ τὴν λέξιν, εἴτε κομψὴν ἔχει.

Ἀλλ' ἐνταῦθα καλὸν νομίζομεν νὰ εἴπωμεν, τίνα γνώμην εἶχεν ὁ Πλούταρχος περὶ τοῦ λεγομένου γλωσσικοῦ ζητήματος. Καὶ τότε οἱ λόγιοι ἦσαν διῃρημένοι εἰς δύο στρατόπεδα, εἰς τοὺς Ἀττικιστάς, γρεῖοντας τὴν γλῶσσαν, ἣν ἐκ τῶν συγγραμμάτων τῆς Ἀττικῆς περιόδου ἐμάνθανον, καὶ εἰς τοὺς τὴν Κοινὴν λεγομένην χειριζομένους, ἥτις διὰ τῶν κατεκτήσεων τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου εἶχε καταστῇ παγκόσμιος γλῶσσα. Ὁ Πλούταρχος φαίνεται ἀνήκων εἰς τοὺς τελευταίους καὶ καταφρονεῖ τῶν Ἀττικιστῶν ὡς ἐπιθυμούντων διὰ κομψῶν καὶ καλῶν λέξεων καὶ φράσεων νὰ συγκαλύψωσι τὴν γυμνότητα αὐτῶν ὑπὸ ἐπόψιν νοημάτων. Οὗτοι, λέγει, εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς δὲν προσέχουσιν εἰς τὰ ἐννοίας καὶ τὴν οὐσίαν τῶν λεγομένων, ἀλλ' ἀποδοκιμάζουσι τὰ λεγόμενα, ἂν τυχὸν ταῦτα δὲν διατυπώνωνται ἐν καθαρᾷ καὶ ἀγνῇ Ἀττικῇ διαλέκτῳ. Παραβάλλει δὲ αὐτοὺς πρὸς ἀσθενεῖς μὴ θέλοντας νὰ πίωσι τὸ φάρμακον αὐτῶν ἂν μὴ τὸ ἀγγεῖον ἐν ᾧ προσφέρεται, εἶνε **κε'**

κεραμευμένον, ὡς λ.χ. ἐν τῇ Ἀττικῇ κολιόνῳ, [illegible]

[illegible] Πλούταρχος λέει, ὅτι γενεὰ πρὸς ἐπίδειξιν δόξης πρωτεύουσης τινὸς σκοπεύει, κτᾶται καὶ ἐλέγχει τὸ μέλλον ὡς ἀνωφελές, ἀλλὰ καὶ ὡς ἐπιβλαβές. Ὅλως δὲ λέγει ὁ Ἀρίστων, τὸ λυπεῖν οὐδένας ἀφελεῖ, οὐδὲ δὲν κρίθηκε τὸ σῶμα τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τὸν ῥύπον καὶ τὴν ἀκαθαρσίαν, τοιουτοτρόπως καὶ ὁ λόγος οὐδεμίαν ὠφέλειαν τοῖς ἀκούουσι δύναται νὰ παρέχῃ, ἂν μὴ καθαίρῃ τὴν ψυχὴν αὐτῶν καὶ καθιστᾷ αὐτὴν καλυτέραν. Διὰ τοῦτο ἀπεχθάνομαι [illegible] ἀφροδίσιος, ἐν ἐνεργείᾳ [illegible] λ.χ. ἡ δυσκοιλιότης, εὐθὺς πρέπει νὰ ἐξετάσῃς σεαυτόν, ἂν κατόπιν κατὰ τι αὐξάνεις περ' ὅ,τι ἔφυ, κατὰ ἕξιν [illegible] πρὸ τοῦ κατόπιν καὶ κοίταξε ὁ τὴν κόπριν αὐτοῦ κάτω καὶ ἀπεκεῖ τὴς κεφαλῆς αὐτοῦ καὶ παρατηρεῖ τὴν περικαταν τῶν τρυγῶν καὶ τὴν διαφορὰν τῆς κοπρίας. Διὰ τοῦτο ἀφόβως κατοικεῖται κατὰ τὸν ἀοφαντόν, [illegible] ἐν πᾶς μελέτης καὶ διαλέγοιν αὐτῶν [illegible] τὸ δυνατόν διὰ λέξεων καὶ [illegible] ὡς διὰ παρατηρήσεων. Τοὺς περὶ τὰ ταῦτα ἀσχολουμένους παρεκάλεσε ὁ Πλούταρχος περὶ τὰς σπουδαιοτάτας, οἵτινες περιεγένοντο περιοιλλέγοντες ἔνθη ἀρωμα καὶ ἐπιθῆ καὶ διὰ τούτων καταδακτυλίζουσιν ἔργον ἐφήμερον καὶ ἄκαιρον. Ὁ Πλούταρχος τὸν λέγουν τὸν θέλει νὰ εἶναι ὅπως ἡ μέλισσα, ἡτις κυλίσεις περιέρχεται τὸ [illegible] καὶ τὰ ῥόδα καὶ [illegible] ἐπιτόπου [illegible] καὶ δρεπόμενον θύμον καὶ λιβανωτὸ τι τῶν χρησίμων ἐφέπεται πρὸς τὸ οἰκεῖον ἔργον. Αὕτη εἶναι ἡ περὶ φύσεως γνώμη τοῦ Πλουτάρχου, κατ' [illegible] Ἀλλὰ σήμερον [illegible]

[illegible] ἂν οἱ Ἀτροφίνιοι γεγονότα ὡς ἐπιδιώκοντες τὰ ἀδύνατα, καὶ οἱ ἀντίθετοι εἶναι ἀξιοκατάκριτοι. διὰ τοῦτο τοῦτο καὶ τοῦτο πρέπει νὰ [illegible] ἀνεχόμενοι, νὰ ἐπιτιμᾷ [illegible] τὴν γνώμην τῆς δικαίας καὶ ἀμαθοῦς. Εὐτυχῶς [illegible] τὰ γραφόμενα τῶν πολλῶν εἶναι τόσον σκοτεινὰ καὶ ἀσυλλόγιστα, ὥστε οὐδεὶς τοὺς ἀναγνώσκει καὶ δὲν ὑπάρχει φόβος νὰ τοὺς ἀκολουθήσῃ.

(Κλείει τὸ τέλος)

Κόνιτσα — Σ. ΣΗΜΙΟΥ [illegible]

ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΗΜΑ

Αἱ ΚΑΚαὶ ΜΑΣ ΗΜΕΡΑΙ

Ὁ ἀναγνώστης ἴσως θὰ [illegible] καὶ αὐτὸς διὰ τοῦ ἀστοῦ χαρακτῆρος [illegible] τὰς ἡμέρας μας κεχρωσμένας.

Μοῦ ἔκαμαν ἐντύπωσιν οἱ λόγοι κάποιου γέροντος, κατὰ τὴν μικράν μου ἡλικίαν, συχνάζοντος εἰς τὸ σπίτι μας.

Κάθε ἄνθρωπος, ἔλεγε, εἰς τὸν κόσμον αὐτὸν ἔχει καὶ μίαν ἡμέραν κατὰ τὴν ὁποίαν ὅ,τι καὶ ἂν κάμῃ δὲν τοῦ πηγαίνει σὲ καλό· αὐτὴ εἶνε ἡ κακή του μέρα!

Τὰ ἔτη παρήρχοντο, ὁ γέρων ἐξακολούθει νὰ ἔρχεται εἰς τὸ σπίτι μας, καὶ ἐγὼ ἐμεγάλωνα προοδεύων εἰς τὰ γράμματα· ἤμην ἤδη εἰς τὴν Λ.' Γυμνασίου, ὅτε καὶ πάλιν ἕνα βράδυ, εἰς τὸν στενὸν κύκλον τῆς συναναστροφῆς μας τὸν ἀποτελούμενον ἀπὸ τοὺς γονεῖς μου, τὴν θεῖαν μου καὶ ἐμέ, ὁ γέρων ἐπανέλαβε σχεδὸν στερεοτύπως τὴν πεποίθησίν του ἐξ αἰτίας ἑνὸς ἀτυχήματος ἐπισυμβάντος εἴς τινα γνωστόν μας.

Δὲν ἠδυνήθην νὰ κρατηθῶ πλέον καὶ μὲ ὅλον τὸ πρὸς αὐτὸν ἐκτελούμενον σέβας τῷ λέγω: — Νομίζει αὐτὰ τὰ ὁποῖα λέγετε εἶνε πρόληψις οὐδαμοῦ στηριζομένη.

Εἶνε ἡ ἀλήθεια καὶ ἡ πραγματικότης, παιδί μου, μοῦ ἀπαντᾷ, καὶ σοῦ εὔχομαι εἰς τὸν βίον σου νὰ μὴ δοκιμάσῃς ποτὲ τὴ θὰ εἴπῃ κακὴ ἡμέρα· καὶ ἀμέσως ἔστρεψε τὴν ὁμιλίαν εἰς ἄλλα θέματα.

Ἦλθεν ὁ Ἰούνιος καὶ μὲ αὐτὸν αἱ ἐξετάσεις· ἐπειδὴ δὲ ἠρίστευσα εἰς αὐτάς ὁ πατήρ μου ἠθέλησε νὰ μοῦ κάμῃ μίαν νέαν ἐνδυμασίαν θερινὴν εἰς ἀνταμοιβὴν τῶν κόπων μου. Ἦτο μία ὡραία ἐνδυμασία τὴν ὁποίαν ὁ ῥάπτης ἔστειλε εἰς τὸ σπίτι μας τὴν πέμπτην τὸ βράδυ. Τὴν Παρασκευὴν ἠθέλησα νὰ τὴν φορέσω.

— Παιδί μου, μοῦ λέγει ἡ μήτηρ μου, νὰ μὴ τὴν βάλῃς σήμερον, ἀλλὰ τὴν Κυριακήν, σήμερον εἶνε καθημερινή. Ἐγὼ ὅμως ἐπέμενα νὰ τὴν φορέσω, καὶ διὰ νὰ μὴ μοῦ χαλάσῃ τὸ χατήρι συγκατετέθη καὶ τὴν ἐφόρεσα.

Τὴν μεσημβρίαν ἐπέστρεψα εἰς τὸ σπίτι μας καὶ ἐκαθίσαμεν εἰς τὸ τραπέζι· ἔβαλα εἰς τὸ ποτήρι κρασὶ καὶ ἡτοιμαζόμην νὰ πίω, ὅτε δὲν ξέρω καὶ ἐγὼ πῶς, γλυστρᾷ τὸ ποτήριον καὶ χύνεται τὸ κρασὶ ἐπάνω εἰς τὰ καινούργια φορέματά μου τὰ ὁποῖα ἔγειναν σχεδὸν ἄχρηστα. Οἱ γονεῖς μου διὰ νὰ προλάβουν πᾶσαν τυχὸν λύπην μου ἐφώνιξαν. **γούρι, γούρι!** Ἐγὼ ὅμως χωρὶς νὰ θέλω ἀνεπόλησα τὰ λόγια τοῦ γέροντος προσθεὶς κατ' ἐμαυτόν: ἁπλῆ σύμπτωσις.

Ἐτελείωσα τὸ Γυμνάσιον καὶ ἤμην ἕτοιμος δι' ἐργασίαν. Ὁ πατήρ μου ἐνήργησε ὥστε νὰ προσληφθῶ εἰς σπουδαῖον ἐμπορικὸν κατάστημα εἰς ἀντικατάστασιν ἑτέρου ὑπαλλήλου οἰκειοθελῶς ἀποχωροῦντος.

— Τὴν Δευτέραν νὰ ὑπάγῃς, μοῦ λέγει ὁ πατήρ μου, εἰς τοῦ φίλου μας κ. Χρυσοῦ, ὅστις θὰ σὲ προσλάβῃ εἰς τὸ κατάστημά του ὡς γραμματέα.

— Καὶ δὲν εἶνε καλλίτερον νὰ ὑπάγω ἀπὸ αὔριον διὰ νὰ συνενοηθῶμεν;

— Ὄχι, τὴν Δευτέραν!

— Ἐγὼ θὰ ὑπάγω αὔριον.

— Κάμε ὅ,τι θέλεις, μοῦ λέγει.

Πρίγματι ἐπῆγα τὴν ἑπομένην, ἀλλ' ὁποία ὑπῆρξεν ἡ ἐκπλήξις μου ὅταν ἤκουσα παρὰ τοῦ οἰκογενειακοῦ μας αὐτοῦ φίλου, ὅτι μετὰ μεγάλης του λύπης δὲν θὰ δυνηθῇ νὰ μὲ προσλάβῃ, διότι ὁ μέλλων νὰ ἀποχωρήσῃ ὑπάλληλος πρὸ ἑνὸς τετάρτου ἀκριβῶς ἐδήλωσεν ὅτι θὰ μείνῃ καὶ πάλιν. Ἀποτυχία!

Σκέπτομαι . . . . βλέπω ὅτι ἦτο Παρασκευή!

Ἤρχισα νὰ ὑποπτεύομαι ὅτι οἱ λόγοι τοῦ γέροντος ἦσαν βάσιμοι, καὶ ἡ ὑποψία μου αὐτὴ μετεβλήθη εἰς βεβαιότητα, ὅταν εἶδον πᾶσαν ἐπιχείρησίν μου γενομένην τὴν Παρασκευὴν καὶ ἀποτυγχάνουσαν!

Ἀπεφάσισα λοιπὸν νὰ μὴ ἐπιχειρῶ ποτὲ τὴν Παρασκευήν!

Εὐτυχῶς τὸ ἐμπορικόν μου κατάστημα τὸ ὁποῖον ἵδρυσα διὰ χρημάτων τοῦ πατρός μου ἐπήγαινε πολὺ καλὰ καὶ τὰ κέρδη ἦσαν ἄφθονα. Ὡς ἐκ τούτου ἐσκέφθην, ὅπως πολλοί, ὅτι δὲν πρέπει νὰ μένω μόνος, ἀλλ' ὅτι ἔπρεπε καὶ ἐγὼ νὰ εὕρω τὸ τρυφερόν μου ἥμισυ!

Κάποια νύκτα σεμνὴ τὴν ὁποίαν ἔβλεπα εἰς τὸν δρόμον ἐνίοτε, χωρὶς νὰ γνωρίζω οὔτε αὐτὴν οὔτε τὴν οἰκογένειάν της, εἵλκυσε τὴν προσοχήν μου καὶ ἀπεφάσισα νὰ τολμήσω μίαν ἐρωτικὴν ἐξομολόγησιν ὅταν μὲ τὴν εὐκαιρίαν τὴν ἐπανέβλεπον. ἄλλως τε ἐφαίνετο ὅτι καὶ αὐτὴ κάπως νὰ ἐζήτει ἀφορμὴν νὰ μοῦ ὁμιλήσῃ· ἀπῆρξε σύμπτωσις ἐπὶ τῷ αὐτῷ δύο βουλήσεων ῥαδιοτηλεγραφικῶς, ὡς θὰ ἔλεγον οἱ περὶ τὰ νομικὰ ἀσχολούμενοι.

Παρῆλθον πολλαὶ ἡμέραι χωρὶς νὰ δυνηθῶ νὰ τὴν συναντήσω· ἐπὶ τέλους ἡμέραν τινὰ τὴν διακρίνω μακρόθεν καὶ σπεύδω πρὸς αὐτήν· καὶ ἐκείνη μὲ εἶχε παρατηρήσῃ καὶ διὰ λεπτοῦ μειδιάματος ἐνεθάρρυνε τὴν τόλμην μου· ἐν τῷ μεταξὺ ὅμως σκεφθεὶς ὅτι ἦτο ἡμέρα Παρασκευή, ἀνακρούω πρύμναν καὶ ἐξαφανίζομαι!

Ὅπως ὅλοι οἱ ἄνθρωποι ἔχουν τὰς ἀδυναμίας των καὶ ἐγὼ ἔχω μίαν, καὶ αὐτὴ εἶνε ἡ μουσική.

Δὲν ἔφυγα νὰ παρέλθῃ ἑσπέρα χωρὶς νὰ ὑπάγω εἰς τὸ θέατρον, ὅταν ὑπῆρχε μελοδραματικὸς θίασος.

Ἕνα Σαββατόβραδο λοιπὸν κατὰ τὴν συνήθειάν μου ἐπῆγα εἰς τὰς 9.μ.μ. εἰς τὸ θέατρον καὶ ἐκάθισα εἰς τὸ κάθισμά μου. Δὲν εἶχε παρέλθει ἓν τέταρτον τῆς ὥρας, καὶ βλέπω τὴν περὶ ἧς ὁ λόγος δεσποινίδα συνοδευομένην παρὰ γνωστοῦ μου παραγγελιοδόχου, μετὰ τοῦ ὁποίου μάλιστα διετέλουν καὶ εἰς ἐμπορικὰς σχέσεις, νὰ ἔρχεται πρὸς τὸ μέρος μου καὶ νὰ καθίσῃ πλησίον μου! Φανταστῆτε τὴν συγκίνησίν μου! Μόλις ἐκάθισαν, ὁ κ. παραγγελιαδόχος ἐγείρεται μὲ πλησιάζει καὶ μοῦ συνιστᾷ τὴν θυγατέρα του!

Ἦτο λοιπὸν κόρη του!

Μετὰ πέντε λεπτὰ ὁ διευθυντὴς τῆς ὀρχήστρας δίδει τὸ σημεῖον τῆς ἐνάρξεως, καὶ ἀμέσως ἀκούονται οἱ μελῳδικοὶ φθόγγοι τῆς Μίγκοα τοῦ ἀριστουργήματος τούτου τοῦ Θωμᾶ.

Εὐθὺς ὡς ἐτελείωσεν ἡ πρώτη πρᾶξις, ὁ πατὴρ τῆς δεσποινίδος, ὅστις ἦτο καὶ μέγας καπνιστής, ἀποτεινόμενος πρὸς ἡμᾶς: θὰ μὲ συγχωρήσετε, λέγει, νὰ ὑπάγω δι' ὀλίγα λεπτὰ εἰς τὸ καπνιστήριον, καὶ ἰδιαιτέρως ἀποτεινόμενος πρὸς ἐμέ

προσθέτει: τὸ βάσανό μου τὸ ξέρεις, χωρὶς τσιγάρο δὲν κάμω μιὰ ὥρα.

Ἐμείναμεν ὀλίγον οἱ δύο ἐντὸς τῆς αἰθούσης τοῦ θεάτρου, ἥτις εἶχεν ἤδη κενωθῆ κατὰ τὸ ἥμισυ.

— Εὐτυχῆς συμπτωσις νὰ ἔλθωμεν κατὰ πρώτην φορὰν εἰς τὸ θέατρον καὶ νὰ εὑρεθῶμεν πλησίον. Δὲν μοῦ λέγετε, παρακαλῶ, διατὶ τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἐν ᾧ ἤρχεσθε πρὸς συνάντησίν μου, αὐφνης μετενοήσατε καὶ ἐτράπητε εἰς φυγήν;

— Συγχωρήσατέ με, δεσποινίς, ἐσκέφθην ἐν τῷ μεταξὺ ὅτι ἦτο Παρασκευή, καὶ πρέπει νὰ γνωρίζετε ὅτι τὴν Παρασκευὴν ὅ,τι καὶ ἂν κάμω ἀποτυγχάνει, καὶ δι' αὐτὸ ἔφυγα μὴ θέλων νὰ ἐκτεθῶ προκαταβολικῶς εἰς βεβαίαν ἀποτυχίαν ἕνεκα τῆς ἡμέρας. Δὲν γνωρίζετε πόσον ἡ ἡμέρα αὕτη μὲ κατατρέχει! Δὲν θέλω οὔτε τὸ ὄνομά της νὰ ἀκούω· ἀπορῶ πῶς μερικοὶ γονεῖς εἰς τὰς θυγατέρας των δίδουν τὸ ὄνομα αὐτό. Ὦ εἶνε φοβερόν! Χαίρω ὑπερβαλλόντως διότι εἶσθε θυγάτηρ φίλου καὶ γνωστοῦ μου παραγγελιοδόχου μετὰ τοῦ ὁποίου ἐργάζομαι καλά, καὶ τοῦτο εἶνε ἐγγύησις ὅτι δὲν θὰ ἀρνηθῆ... ἐὰν σεῖς συγκατατίθεσθε νὰ ἐνώσετε τὴν τύχην σας μὲ τὴν ἰδικήν μου.....Πόσον ἐπεθύμουν, δεσποινίς, νὰ μάθω τὸ ὄνομά σας διὰ νὰ ἀποτείνωμαι πρὸς ὑμᾶς μὲ αὐτό.....

— Ὀνομάζομαι Παρασκευή.

— Παρασκευή!!! ὦ δυστυχία!.....τὰ πάντα ματαιοῦνται!

— Δὲν ἐκπλήσσομαι, κύριε, διὰ τὴν πρόληψίν σας αὐτήν, ἀπ' ἐναντίας σᾶς δικαιολογῶ πληρέστατα. Καὶ εἰς ἐμὲ ἡ Κυριακὴ εἶνε ἡμέρα ἡ ὁποία διόλου δὲν μὲ εὐνοεῖ, ὅλα μοῦ ἔρχονται ἀνάποδα τὴν Κυριακήν· ὅ,τι καὶ ἂν κάμω δὲν μοῦ βγαίνει σὲ καλά, φαντασθῆτε ὅτι τὴν Κυριακὴν οὐδὲ κἂν ἐξέρχομαι τῆς οἰκίας ἐκ φόβου κάποιας ἀναποδιᾶς· πολὺ δὲ ἄσχημα κάμουν οἱ γονεῖς πούβγάζουν τὰ παιδιά των, Κυριακὴ καὶ Κυριάκα· ἐγὼ τοὐλάχιστον καὶ ἑκατομμυριοῦχος εἶν μοὶ ἐζήτει τὴν χεράν μου καὶ ὠνομάζετο Κυριάκος, θὰ τὸν περιεφρόνουν! Πῶς ὀνομάζεσθε, Κύριε;

— Δεσποινίς, ὀνομάζομαι.....μὲ λέγουν.....Κυριάκο!

— Κυριάκο;! ὦ δυστυχία, εἶνε φοβερόν!

Ἄκρα σιγὴ ἐπεκράτησεν ἐπίτινα δευτερόλεπτα, ἣν διέκοψεν ἐκείνη πρώτη.

— Οἱ ἀρχαῖοι, κύριε, ἔλεγον, ***πάσσαλος πασσάλῳ ἐκκρούεται.***

— Μάλιστα δεσποινίς.

— Λοιπὸν φρονῶ ὅτι ἡ σύζευξις τῶν δύο αὐτῶν ἡμερῶν θὰ μᾶς φέρῃ τὴν εὐτυχίαν.

— Εἴθε!

Μόλις ἐπελείωσα τὴν διεύλαβον λέξιν καὶ ἐπανέρχεται ὁ πατήρ της.

. . . . . .

. . . . . .

Μετὰ τέσσαρας μῆνας ἀκριβῶς ἀπὸ τὴν ἐν τῷ θεάτρῳ συνέντευξίν μας ἐτελέσθησαν οἱ γάμοι μας.

Ἔκτοτε ἔχουν παρέλθῃ δέκα ἔτη ἐν πλήρει εὐτυχίᾳ καὶ ἁρμονίᾳ, ἔχομεν δ' ἀμφότεροι τὴν πεποίθησιν ὅτι ὁ αὐτὸς βίος θὰ ἐξακολουθήσῃ μέχρι τέλους.

Αὐτὸ ἀκριβῶς ἀπὸ καρδίας εὐχομαι πρεσγματικῶς εἰς ὅσους καὶ ὅσας θὰ ἔχουν τὴν καλωσύνην νὰ ἀναγνώσουν τὸ εὐθυμογράφημά μου αὐτό, καὶ εὑρίσκονται εἰς τὰ πρόθυρα τοῦ ὑμεναίου.

Ἀπὸ τοῦ γάμου μας ἡ Παρασκευὴ καὶ ἡ Κυριακὴ ἔπαυσαν νὰ εἶνε αἱ κακαὶ μας ἡμέραι.—

Doré Remy.—

ΠΕΖΑ ΠΟΙΗΜΑΤΑ

Τί ὡμορφη ποῦ εἶναι ἡ ζωὴ στὶς ἀρχές, τί ὡμορφη, κι' ὅλη στρωμένη μὲ τριαντάφυλλα!... Μὰ ὕστερα πῶς σιγά, σιγὰ μαραίνονται αὐτά, κι' ἀρχίζουν νὰ φαίνονται τ' ἀγκάθια...

Καὶ τότε, τί ἄσχημη ποῦ εἶναι ἡ ζωή, τί ἄσχημη, κι' ὅλη στρωμένη μ' ἀγκάθια...

Τί γλύγορα ποῦ περνοῦν ἡ χαρές, καὶ μένουν οἱ πόνοι....Τί γλύγορα ποῦ περνοῦν ἡ χαρὲς σὰν τὰ τριαντάφυλλα, καὶ μένουν οἱ πόνοι σὰν τ' ἀγκάθια.

Ἄδινα — ΜΑΡΙΑ Ε. ΖΑΜΠΑ

Η ΣΥΓΧΡΟΝΟΣ ΓΥΜΝΑΣΤΙΚΗ

Φυσικὴ ἀγωγή

Ἡ ἀνελλοφορήσασα ἐσχάτως ἐφημερὶς ἀνεστήσατο τοῦ «Αἰολικοῦ Γυμνασιακοῦ Ὁμίλου» τῆς πόλεώς μας, εὐχόμεθα ὅπως ἀναγραφοποιηθῇ, ἴδομεν δὲ τὸ κατὶ πολλὰ ἐφήμερον τοῦτο Σωματεῖον ἐδραιούμενον ἐπὶ νέων σταθερῶν βάσεων, δυναμένων νὰ καταδείξωσιν αὐτὸ ἀντάξιον τοῦ σκοποῦ του.

Πρὸς τοῦτο καὶ ἡμεῖς ἀπὸ τῶν στηλῶν τοῦ «Αἰολικοῦ Ἀστέρος» θὰ καταδείξωμεν εἰς τοὺς ἀναγνώστας μας καὶ εἰς τοὺς δυναμένους νὰ συντελέσωσιν εἰς τὴν πρόοδον τοῦ ἐφεστῶτος ὁμίλου, διὰ τῆς κατωτέρω περὶ φυσικῆς ἀγωγῆς συντόμου μελέτης, τὴν ἐκτίμησιν ἧς ἀπολύει τὸ ζήτημα τοῦτο ἀλλαχοῦ καὶ ἰδίως ἐν Γαλλίᾳ, ἐλπίζοντες νὰ κατανοηθῇ ἡ σπουδαιότης τῆς ὑπάρξεως ἑνὸς τοιούτου Σωματείου καὶ ἐν τῇ πόλει μας.

Τὸ ζήτημα τῆς φυσικῆς ἀγωγῆς δύναται νὰ ἀφορᾷ τρεῖς κυρίας ἐπόψεις. Δύναται δηλονότι νὰ ἐξετασθῇ ὑπὸ ἔπαψιν ἀθλητικήν, στρατιωτικὴν καὶ ὑγιεινήν.

Ἐν τῇ ἀρχαιότητι, περὶ τοῦς προγόνους μας Ἕλληνες, ἀπέβλεπε καὶ εἰς τρεῖς συγχρόνους ἐπόψεις. Ὑπῆρχον ἀθλητοί, ἐκουσίως ὑποβαλλόμενοι εἰς τερατώδεις ἀσκήσεις, πολῖται μεριμνῶντες περὶ τῆς διαφυλάξεως τοῦ πολυτιμοτέρου τῶν δώρων, τῆς ὑγείας, ὑπῆρχον τέλος καὶ στρατιωτικαὶ ἀσκήσεις, σκοποῦσαι νὰ προπαρασκευάσωσι τοὺς νέους εἰς τὸ ἐπάγγελμα τοῦ στρατιώτου.

Ἐπὶ τῶν ἡμερῶν μας τὰ πράγματα μετεβλήθησαν ὀλίγον.

Ἡ στρατιωτικὴ ἀγωγὴ ὑφίσταται κατ' ἐξοχὴν ἐν Γερμανίᾳ. Ἡ πειθαρχία καὶ τὸ στρατιωτικὸν πνεῦμα ἀπαντᾶται εἰς ὅλας ἀνεξαιρέτως τὰς ὁμάδας τῶν σπουδαστῶν. Μὲ τὸ ξίφος εἰς τὴν χεῖρα οἱ νεανοὶ Γερμανοὶ λύουσι τὰς ἔριδάς των, οὐχὶ τόσον ἐξ ὑπερβολικῆς ἐκδηλώσεως τοῦ αἰσθήματος τῆς τιμῆς, ὅσον πρὸς ἐξάσκησιν, ὅσον δὲ νὰ συνηθίζωσιν εἰς τὴν μάχην καὶ κατανικῶσι τὸν φόβον καὶ τὴν συγκίνησιν. Αἱ μονομαχίαι ἄλλως τε εἶναι λαμβάνουσαι χώραν ὑπὸ ὅρους, οἵτινες καθιστῶσιν αὐτὰς ἧσσον ἐπικινδύνους.

Ἡ ὑγιεινὴ ἀγωγὴ ἔχει τὴν ἕδραν της ἐν Σουηδίᾳ. Αἱ ἀρχαὶ ὅμως, αἱ χρησιμεύουσαι ὡς βάσεις, ἀναθεωροῦνται ὑπὸ ὁπαδοὺς σχεδὸν παντοῖου καὶ κυρίως ἐν τοῖς μεγάλοις Πανεπιστημίοις τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν.

Τῇ βοηθείᾳ τῶν φώτων τῆς ἰατρικῆς ἐπιστήμης, οἱ ὁπαδοὶ τῆς Σουηδικῆς γυμναστικῆς διατείνονται ὅτι θὰ δώσωσιν εἰς τὸ ἀνθρώπινον σῶμα τὴν πρωτοφανῆ τὴν ἀνάπτυξιν καὶ θὰ δίδωσιν αὐτὸ εἰς τὴν καλυτέραν συνθήκας τοῦ ἐν γένει βίου, δι' ἁπλῶν κινήσεων τῶν μελῶν, ἐκτελουμένων τακτικῶς, καθημερινῶς, συνῳδὰ νόμοις τινίν.

Τέλος ἡ ἀθλητικὴ ἀγωγὴ γεννηθεῖσα ἐν Ἀγγλίᾳ, ἀποτελεῖ τὸ ἀνωφέλεστον ἐφόδιον παντὸς Ἄγγλου. Ἐδρεύει παντοῦ ὅπου κυματίζει ἡ Βρετανικὴ σημαία. Ὁ σκοπὸς τῆς σήμερον ἱδρυθείσης, κατέστη αὕτη μία τῶν θριαμβικῶν ἀρχῶν τῆς ἡδυτῆς ἀγωγῆς καὶ ἀνεπτυχθεῖσα ἕνα τῶν εὐγενεστέρων κλάδων τῆς παιδαγωγικῆς.

Ἡ στρατιωτικὴ ἐξάσκησις ὑπὸ ὑγιεινὴν ἔποψιν δύναται νὰ παρουσιάσῃ σπουδαῖα μειονεκτήματα. Ἔχει ὡς σημαίνουσαν τὴν αὐστηρὰν πειθαρχίαν· τὴν ὁποίαν ἡ ἀληθὴς παιδαγωγικὴ ἀποδοκιμάζει. Τέλος ἀποβλέπει εἰς ἀποκλειστικὸν μέρος, ὡρισμένον, ἰδικόν.

Ἡ ἀθλητικὴ ἄμως ἐξάσκησις ἀπηρξημένη ἐπὶ τοῦ παιγνιδίου ἅπερ τυγχάνει ἡ φυσικὴ ἐκδήλωσίς της καὶ οὐχὶ ἐπὶ τῆς ἐκφυλίσεως, παρέχει ἀνωφελήσεις σφρὸς εἰς τὴν παιδαγωγίαν. Αἱ ἐξωφυλλοῦσαι μελέται τοῦ δόκτορος Langrange, μεταφρασθεῖσαι σήμερον εἰς πλείστας γλώσσας καὶ ἀναγινωσκόμεναι ἀνὰ πᾶσαν τὴν ὑφήλιον, ἀρκεῖζουσι τὴν ὑγιεινὴν ὑπεροχὴν τοῦ παιγνιδίου μετὰ τῆς κυρίας ἀσκήσεώς.

« Au bel air pur, jeu vif et libre »

« Esprit et corps bien équilibre. »

λέγουσι οἱ Γάλλοι.

Ἴνα ἐπιφέρῃ ἐν παιγνίδιον νὰ ἀποτέλεσμα ἄτινα διακρούσεις ν' ἀναμένῃ δεῖν νὰ στηρίζεται ἐπὶ τῆς σκληραγωγίας καὶ οὐχὶ τῆς δυσκολίας. Τοῦτο εἶνε ἀρχὴ μηδαμίαν ἐπιδεχομένη ἐξαίρεσιν, εἰς τοῦτο δ' ἀφείλεται καὶ τὸ μυστικὸν τῆς ὑπεροχῆς τῶν ἀγγλικῶν παιγνιδίων. Προτιθέτουσι τὴν προσπάθειαν, ἀλλὰ προσπάθειαν βραδεῖαν καὶ συνεχῆ, γεννῶσαν κρατεῖν θέλησιν καὶ οὐχὶ προσπάθειαν ἀπότομον καὶ βίαιον, ἥτις κατασυντρίβει τὸν δοκιμάζοντα ἀντὶ νὰ τὸν ἐνισχύῃ. Τὸ τοιοῦτον δὲν συμβαίνει πάντως ὅταν παλαίῃ τις κατὰ τῆς κοπάδας ἐν τινι ἀγῶνι Foot - ball, ὅταν ἐξωντλημένος προσπαθῇ νὰ περάσῃ διὰ τελευταίαν φορὰν τὴν ὡρισμένην γραμμήν. Ἡ προσπάθεια ἔχει πάντοτε τὴν ἀξίαν της, ἀλλ' ἐν τῇ δευτέρᾳ περιπτώσει παρουσιάζει κινδύνους, οἵτινες δὲν ὑπάρχουσιν ἐν τῇ πρώτῃ, τοὐλάχιστον ὅσον ἀφορᾷ τοὺς νεανίας, ὧν τὸ σῶμα δὲν εἶναι «τέλειον».

Δυσκαδιστικαί τινες ἀσχολίαι ἐν ὑπαίθρῳ (Sport), ταυτίζονται καθ' ὅλην τὴν γραμμὴν μὲ τὰ παιγνίδια, δι' αὐτὸν ἀκριβῶς τὸν λόγον, ὅτι ἐκτελοῦνται ἐν ἀνοικτῷ ἀέρι καὶ στηρίζονται ἐπὶ τῆς σκληραγωγίας. Τοιοῦτοι εἶνε τὸ κυνήγιον, ἁλιεία, ποδοσφαῖρα, κοπηλασία κ. λ. π. Μερικοὶ νομίζουσιν ὅτι οἱ ποδοσφαῖροι πρέπει νὰ ἔχωσιν ἐρκαλείους κνήμας καὶ ὅτι οἱ βραχίονες τῶν κοπηλατῶν ἀναπτύσσονται ἀναλόγως, ἐν ᾧ ὅλως ἀντιθέτως· ἡ ποδοσφαῖρα ἀναπτύσσει πρὸ παντὸς τὸ στῆθος, ὁ δὲ κοπηλάτης ἕλκει διὰ τῆς ὀσφύος.

Κατ' ἄλλας γνώμας, κοινοποιεῖται ὅτι ὁ ἐνω-

φαίως παίζει σπουδαῖον βόλον ἐν τῇ ξιφασκίᾳ, εἰς τρόπον ὥστε ἡ ἐξάσκησις αὕτη, ἐξαίρετος διὰ τοὺς ἀργοσχολοῦντας ὧν ὁ νοῦς ἐργάζεται ἐν ᾧ συγχρόνως οἱ μυῶνες των εὑρίσκονται εἰς κίνησιν, παρέχει μετρίας πηγὰς ὠφελείας εἰς τοὺς πολὺ ἐργαζομένους, οἵτινες ἔχουσιν ἀνάγκην ἀσκήσεως καθαρῶς μυϊκῆς.

Εἶναι ἀδύνατον νὰ περιλάβωμεν εἰς ὀλίγας γραμμὰς τὴν φυσιολογικὴν τῶν σωματικῶν ἀσκήσεων. Ἐκεῖνο ὅμως τὸ ὁποῖον πρὸ παντὸς μᾶς ἐνδιαφέρει, εἶναι νὰ διαχωρίσωμεν τὴν κοινὴν γνώμην ὅτι αἱ ἀσκήσεις τοῦ σώματος ἐν συνάμα παρέχουσι τὰ αὐτὰ ἀποτελέσματα καὶ ὅτι ὅταν ἐν παιδίον φαίνεται ἀκαρκετικὸν, μὴ ἔχον ὄρεξιν, ἐν ᾧ συγχρόνως τὸ χρῶμα ἐξαφανίζεται τῶν παρειῶν του, δὲν ἔχει ἢ νὰ ἐπιδοθῇ εἰς τὴν γυμναστικὴν, ἀπλουστάτην κ.λ.π. Οὔτε γυμναστικὴ, οὔτε ξιφασκία, οὔτε ἱππασία ἔχει ἀνάγκην. Θέλει νὰ παίζῃ, καὶ μάλιστα πολύ. Ὅταν μεγαλώσῃ ἡ διάκρισις δὲν θὰ εἶναι πλέον τόσον ἀνεκτικὸν. Πῶς ἀσκῆσαι θὰ βοηθήσῃ αὐτὸ εἰς τὴν διατήρησιν τῆς καλῆς του ὑγείας ἢ δὲ μυϊκὴ ἰσχύς, ἣν παίζων ἀπέκτησε, θὰ συντελέσῃ εἰς τὸ νὰ τελειοποιηθῇ ταχέως εἰς ὅλα τὰ sports, ἅτινα θὰ ἀρέσκωσιν αὐτῷ.

Τὰ παιγνίδια καὶ αἱ ἐν ἀνοικτῷ ἀέρι διασκεδαστικαὶ ἀσχολίαι (Sports), αἱ ἔχουσαι ἀθλητικὸν χαρακτῆρα, δὲν ἀπορίζονται μόνον ἐπὶ τῆς φυσικῆς σκληραγωγίας· ἀλλὰ κατὰ τι καὶ ἐπὶ τῆς ἠθικῆς ἀγωγῆς, ὡς ἐκ τούτου δὲ ὁ βόλος αὐτῶν ἐν τῇ παιδαγωγικῇ εἶναι τόσον μέγας καὶ ὑψηλός. Οὐδὲν δ' ἐπιβλητικώτερον τοῦ ἀρχηγοῦ μιᾶς ὁμάδος Foot—ball καὶ πειθαρχικώτερον ἑνὸς κυλοῦ κοπηλάτου. Σημειωτέον πρὸς τούτοις ὅτι ἡ πειθαρχία καὶ ἡ ἐπιβολὴ αὕτη εἶναι ἐκούσιαι. Ὁ ἀρχηγὸς ἐκλέγεται ὑπὸ τῶν συντρόφων του, οὐδὲν δ' ἐξαναγκάζει τὸν κοπηλάτην νὰ ἐπιῇ τῆς ἁλμυροῦ. Πηγαίνει ἐκ κλίσεως εἰς ἐξοχικὴν τινὰ ἐκδρομὴν, ἐὰν ἐκλεληθῇ τι. Οἱ νέοι μανθάνουσιν αὐτὸ νὰ σεβαστῶσιν τὰς προσωπικὰς των ἰδέας, νὰ ἐκβάλλωσι τὰς παιγνιώδεις ἀντιπαθείας των καὶ ν' ἀποβλέπωσιν εἰς τὸ καλὸν τῆς ὁμάδος των καὶ τὴν ἐπιτυχίαν ἧς θὰ ἀποκτήσῃ ἐκ τῆς καλῆς συνεννοήσεως. Μία τοιαύτη ἀρμονικὴ μετεμορφώνει ἕνα ὅμιλον ἀρτιμανοῦσα αὐτὸν πρὸς τὸν ἐξωτερικὸν κόσμον, προκαταρτίζουσα ὡσαύτως τὸν ἐνθουσιασμὸν οὗτινος δίδονται μεγάλως αἱ νεαραὶ φαντασίαι.

Πολλὰ θὰ εἴχομεν νὰ ἐκθέσωμεν ἐν σχέσει πρὸς τὴν ἐπὶ τῆς καθόλου ἀγωγῆς ἐπίδρασιν τῶν παιγνιδίων καὶ sports, ἀλλὰ πάλιν πάλιν τὸ «Αἰολικὸν Ἄστρον» δὲν θὰ ἐξήρκουν εἰς τὸ ἔργον μας. Ἀλλὰ τε ταῦτα ἔχουσιν ἤδη λεχθῆ εἰς εἰδικὰ συγγράμματα.

Ἡ ὑδροθεραπεία, ἡ ἁπλουστέρα ἢ χρῆσις ψυχροῦ ἢ χλιαροῦ ὕδατος ἐφ' ἅπαν τῶν μελῶν τοῦ σώματος δίον νὰ ἦναι τὸ πάρισμα τῆς ἀσκήσεως. Ὅταν τις ψυχρολουσθῇ τὴν πρωΐαν καὶ συνδυάσῃ ἀμέσως τὴν ψυχρολουσίαν μέ τινας ἀσκήσεις δι' ἁλτήρων, δὲν θὰ εἶχεν ἀνάγκην νέων ἀσκήσεων κατὰ τὸ λοιπὸν τῆς ἡμέρας. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, δέον, εὐθὺς μετὰ τὰς ἀσκήσεις νὰ πλυθῇ δι' ὕδατος χλιαροῦ καὶ νὰ λάμῃ μερικὰς ἐντριβάς. Ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει προτιμητέον τὸ shower bath (λουτρὸν τῆς βροχῆς), ἐκ τοῦ ὁποίου εἶναι διαδιασμέναι τὰ ἐλάχιστα ἐκτεταμένα μέρη ἐν Ἀμερικῇ καὶ οὗτινος ὅλως τὸ ἐγκαθίδρυσις εἶναι ἀπλουστάτη.

Δὲν εἶναι ποσῶς πρόωρον τὸ νὰ συνεθίζῃ τις ἐκ παιδικῆς ἡλικίας νὰ δέχεται μετ' εὐχαριστήσεως ὀρθόνα λουτρά, εἰς τὰ ὁποῖα συχνάκις ἐνηλικιούμενος δείκνυται ἀκατάσχετος ὅταν ἴδῃς ἐξῃ τὸ ἐνστικτον τῆς καθαριότητος. Ἡ ὑδροθεραπεία, τῷ ὄντι, εἶναι μία τῶν μάλλον διακεκριμένων ἐνδείξεων καθαριότητος. Δὲν ἔχει πάντοτε νὰ συνοδεύεται ἀπὸ παιγνίδια καὶ ἀσκήσεις.

Ἐν σχέσει πρὸς τὰ ἐνδύματα τῆς γυμναστικῆς, γράφει τὰ κατωτέρω ἀξιοσημείωτα ἐν τῷ προλόγῳ του τὸ Ἐγχειρίδιον τῶν σχολικῶν παιδιῶν ἐν Γαλλίᾳ (Manuel des jeux scolaires), τὸ ὁποῖον συνετάγη κατ' ἐντολὴν τοῦ ὑπουργοῦ τῆς Δημοσίας Ἐκπαιδεύσεως, ὑπὸ τῆς Ὁμάδος τῆς διαδόσεως τῶν φυσικῶν ἀσκήσεων (Comité de propagation des exercices physiques):

« Ἐφιστῶμεν τὴν προσοχὴν τῶν κ. κ. διευθυντῶν τῶν σχολῶν καὶ λυκείων, ἐπὶ τοῦ πιεζουσιζομένου κινδύνου, ὅταν οἱ μαθηταὶ γυμνάζωνται ἢ παίζωσι μὲ τὰ συνήθη τῆς πόλεως ἐνδύματά των. Δέον ἡ μαλλίνη φλανέλα, ἢ κάλλιον ἢ ἐκ λινοῦ τῆς Ὑγρόας, νὰ ἐπιβάλλεται τοῖς παίζουσιν, ὡς ἀποτελοῦσα τὸ κατάλληλον προφυλακτικὸν κατὰ τῆς ψύξεως καὶ τῶν ἀσθενειῶν, αἵτινες δυνατὸν νὰ προκύψωσιν. Εὐχόμεθα ὥστε ἅπαξ, ὅπως τὰ λουτρὰ ἐν γένει γίνωνται ὅσον τὸ δυνατὸν συχνότερα. Αἱ ὑγιειναὶ αὗται προφυλάξεις διευκολύνουσιν εἰς τὰς ἀσκήσεις τὴν ἔνασιν καὶ τὸν ἀθλητικὸν χαρακτῆρα ἅτινα δέον νὰ ἔχωσιν, ὅταν θέλωμεν τὰ ἐπιτυγχάνωσι καθ' ὅλην τὴν γραμμὴν ὄντως τι καὶ ὀθνείως ἐπὶ τῆς νεότητος. Ἡ ἐνέργειά των τότε εἶναι ταχεῖα καὶ βεβαία.

(Ἕπεται τὸ τέλος)

Κεφαλονιὰ Ν. Α. ΝΑΚΕΛΑΗΣ

ΤΑ ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ

Στὸν πράσινο τὸ φράχτη ἕνα παιδὶ
συνάζει μὲ τὸ δεῖλι τὰ λουλούδια
καὶ μ' ἄχραντη φωνοῦλα τραγουδεῖ
τὰ τόσα παιδιακίσια του τραγούδια.

Κι' ὁ ἄγγελος ἀπίσω ἀπ' τὴ φραγὴ
τὸ βλέπει γελαστὰ, γιατὶ τοῦ ἀρέσει
καὶ λέγει—Τὰ λουλούδια τὴν αὐγὴ
μαζί μου στὰ οὐράνια νὰ φορέσῃ.

Ο. Ι.

ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΑΛΗΘΕΙΑΝ

«Populariser la science»

(Chauteaubriand)

Γράφουν πολὺ συχνὰ μιὰ πολὺ μεγάλη ἀλήθεια. Ὅτι διὰ νὰ ἐπέλθῃ ἡ κοινωνικὴ εὐημερία, διὰ νὰ ἠμπορέσῃ μὲ ἄλλας λέξεις τὸ ἀνθρώπινον πνεῦμα νὰ ἀνέλθῃ εἰς τὰ ὕψη τοῦ πλάτους του προορισμοῦ του καὶ νὰ εἰσχωρήσῃ εἰς τὸ ἔσθος τῆς ἀποστολῆς του δὲν χρειάζεται τίποτε ἄλλο παρὰ μόνον νὰ δοθῇ εἰς **τὸν λαὸν**, τὴν κολοσσιαίαν αὐτὴν ἠθικὴν δύναμιν, εἰς τὴν ὁποίαν ὑπάρχει ἀποταμιευμένον τὸ πνεῦμα ἀδιακόπου τελειοποιήσεως, νὰ δοθῇ ἐπαναλαμβάνομεν ὅλον τὸ ὑλικὸν τῶν ἐπιστημονικῶν ἀληθειῶν ὑπὸ μορφὴν ἐπαλλοῦς δημώδη. Ὑπάρχει εἴδεσι πάντοτε μία δόσις εἰς τὴν γνώμην ὅτι ἡ ἀλήθεια σχετικῶς καὶ κατὰ στάδια πρέπει νὰ ἀποκαλύπτεται καὶ ὅτι ἡ ἀπόλυτος ἀλήθεια πρῶτον μὲν εἶναι ὑπεράνω τοῦ ἀνθρώπου καὶ ὑπεράνω τῶν ὑποκειμενικοτήτων καθ' ὅσον εἶναι ἄπειρος, ὁ δὲ ἄνθρωπος ὡς τοιοῦτος κάτι τι πεπερασμένον, ἀλλὰ δὲν εἶναι καθόλου ὀρθὸν τὴν ἔκφρασιν τῆς ἀλήθειας, αὐτὸ τέλος τὸ βῆμα πρὸς τὴν ἀλήθειαν, τὴν ἔρευναν, νὰ τὴν διαστρέψωμεν μὲ τὰς προλήψεις ὅσον καὶ ἂν εἶναι σεβάσταὶ δ' ἡμᾶς ἢ νὰ μὴ τὴν ἀποκαλύπτωμεν εἰς τοὺς ἀμυήτους ἐγλαβῆ τὸν λαόν.

Ὑπὸ τὴν ἔποψιν ταύτην ἡ ἱστορία μόνα εἰς τραγικὰς σελίδας καὶ εἰς σκοτεινὰς καταστροφὰς παρέστησε τὴν κατωφέρειαν εἰς τὴν ὁποίαν αὐταὶ αἱ ὡραιότεραι πλάναι πρὸ πάντων στηριζόμεναι εἰς τὴν ἀποκλειστικότητα τῶν ἀντιλήψεων καὶ τὸ πεῦνον τῶν ἰδεωδῶν ὁδήγησαν λαοὺς ἀντιμαχθέντας πρὸς τὸν γειτονικὸν καὶ ἀδυσώπητον ὁμόρον τῆς συνεισφορᾶς εἰς τὴν καθολικὴν τῆς κοινωνικότητος ἐργάσιν. Ὅπως δὲ εἰς τὸ σύμπαν παρατηρεῖται ἀδιάλειπτος συνοχὴ καὶ λαμπρὰ ἀλληλουχία ἡ ὁποία συγκλονίζεται θλιβερώτατα καὶ τραυματικῶς, οὐδὲ ὡς εἰς κρίκος μόνον τῆς φυσικῆς αὐτῆς ἁλύσεως καταστῇ ἀνίκανος εἰς τὴν παγκόσμιον λειτουργίαν, ἐχὶ ὀλιγώτερον τοῦτο συμβαίνει εἰς τὸν ἀνθρώπινον κόσμον, ἀφ' ὅτου μάλιστα αἱ θρησκεῖαι συνδεόμεναι εἰς αὐστηρὰς ἐποπτικὰς βάσεις, ἡ ἐπιστήμη διεθνὴς κατάστασις, τὸ ἐμπόριον καὶ τὸ ἦθος τῆς ἱστορίας ὅλα αὐτὰ ἐξέγγισαν τὰς ἀποσυνθετικὰς καὶ κατρόφυγας τάσεις καὶ ἀνεστήλωσαν πρὸ τῶν λαῶν τὸ φωτεινότατον τέμενος τῆς ἀνθρωπίνης ἑνότητος τῆς ὁποίας τοὺς ἀποτελοῦντας τὰς εἰδοποιοὺς διαφορὰς ἐπιθετικοὺς προσδιορισμοὺς αἰώνιος πλάνης ἀνίγγυν εἰς μεσότοιχα ἀνυπέρβλητα. Εἶναι πράγματι ἄξιον θαυμασμοῦ τὸ θέαμα τοῦ ἀνθρώπου συρομένου ἑκάστοτε πρὸ νέων θεοτήτων εἰς τὰς ὁποίας διψάλιος ἐδίδετο κολλᾷ χεῖλη, λατρείας καὶ αἰωνίας ἀφοσιώσεως εἰς τὰ πρόθυρα τῶν ἀγάλμάτων ἀπὸ τῶν ὁποίων ἡ γενὴ τῆς νέας ἰδέας κρούει τὸ πένθιμον σήμαντρον τοῦ παρελθόντος. Καὶ ὑπεράνω τῶν ἐδωνγρῶν αὐτῶν λειτουργιῶν διὰ τῶν ὁποίων ἀνδρούται συνεχῶς ὁ θεὸς τῆς δημιουργίας πλανᾶται ἥρεμον, ἐλλιμπὸν τὸ πνεῦμα τῆς αἰωνίας τελειότητος καταγρονηστικὸν τῶν ἀτελῶν λεπτομερειῶν, αἱ ὁποῖαι ἀπορροφῶν ἀτελευτήτους ἀνθρωπίνους γενεάς. Καὶ γόητας μυστικῆς ἐνοράσεως, ἡμίθεος σταλέντας ἀπὸ πνεῦμα ἐνεργετικὸν, εἴτε εἰς τὰς σωπηλὰς ὀχθὰς τοῦ Γάγγου καὶ τοῦ Ἰνδοῦ, εἴτε εἰς τὰς παγεραμπτικὰς καλαμιὰς τοῦ Ἰλισσοῦ καὶ τοῦ Κηφισοῦ ὑπὸ τὸν ὑλιθυρον τῶν βαθυσκίων δένδρων τῆς αἰωνίας μειδιώσης Ἀττικῆς, εἴτε εἰς τὰς σεμνὰς αἰθούσας τῶν ναῶν τῆς ἐπιστήμης τῆς πολιᾶς Εὐρώπης, χρησιμοποιοῦν εἰς τὰς διανοίας τὸ ὑπέρτερον ἔνειρον τῆς ἀφωνιζομένης ἀνθρωπότητος. Πόσον ὡραῖος πόσον ὑπερφυὴς φαίνεται ὁ ἄνθρωπος μέσα εἰς τὰς στοὰς τῆς ἐπιστήμης ὑπὸ τὸ παλώριον ἔδος τῆς ἀλήθειας τῆς ὁποίας ἑκάστη λέξις δίδει τὴν ζωὴν χρυσοῦν ἐξαυτοῦ, καὶ πόσον φωτεινὸν ἀνοίγεται τὸ ἄβυσσον τῆς σκέψεως εἰς τὸ ὁποῖον καλεῖται ἡ ἀνθρωπότης ἅπασα ἐπιδῇ εἰς τὰς βραγχώδεις ἐπικλήσεις ἐμπνεύσεις καὶ αἱματηρὰς προσηλώσεις, ἀκαταπαύστως εἰς τὸ ἀγκάλι ἔνειν σταθὲν τῆς ἀποστολῆς τῆς συνοφιζομένης, [illegible] τῶν ἀλλὰ τελειοποίησις.

Πέριπτος ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΚΟΛΥΦΣΗΣ

Η ΕΒΔΟΜΗΚΟΣΤΗ ΠΕΜΠΤΗ ΕΠΕΤΗΡΙΣ

ΤΟΥ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ ΚΑΙ ΤΟ ΣΥΝΕΔΡΙΟΝ ΤΩΝ ΑΝΑΤΟΛΙΣΤΩΝ

Εἶνε 11 καὶ 15 ὅτε ἀκούεται μακρόθεν ἡ μουσικὴ τῆς φρουρᾶς, ἥτις ταχθεῖσα ἔναντι τοῦ Βασιλέως παιανίζει διαρκῶς ἐν θαυμάσιον ἐμβατήριον. Ἡ παρέλασις ἄρχεται. Ἰδοὺ ὁ στρατηγὸς Ἐντοῦ μὲ τὸ ἐπιτελεῖόν του. Σταματήσας τάσσεται ὀλίγον κατωτέρω τοῦ Βασιλέως. Πρῶτοι παρελαύνουν εὐσταλεῖς καὶ ὡραῖοι οἱ δόκιμοι τῆς Σρατ. Σχολῆς τῶν Εὐελπίδων, ἕπονται οἱ τῆς Σχολῆς τῶν Ὑπαξιωματικῶν καὶ ὁ λόχος τῶν **προσκόπων**, *μὲ τὴν παράξενον στολήν των καὶ τοὺς ξυλίνους κοντούς. Εἶνε οἱ πρῶτοι Ἕλληνες* **μπόϋσκάουτ** *(πρόσκοποι), παιδὲς 13—16 ἐτῶν, τὰ ὁποῖα ἀντὶ τῆς ἁβρᾶς διαίτης τοῦ οἴκου των—διότι ὅλοι ἀνήκουν εἰς εὐπόρους οἰκογενείας—ἐπροτίμησαν τὴν τραχύτητα τῆς στρατιωτικῆς ζωῆς. Τοὺς Βασιλεῖς χαιρετοῦν ὑψώνοντες τοὺς κοντούς. Δεύτερον παρελαύνει τὸ* **πεζικόν**, *τοῦ ὁποίου ἡγεῖται ἔφιππος ὁ μέλλων Βασιλεὺς τῶν Ἑλλήνων, ὁ Διάδοχος. Ὁ ἐνθουσιασμὸς τοῦ κόσμου τώρα κορυφοῦται. Εἶνε ἡ πρώτη φορὰ καθ' ἣν βλέπει τὸν Διάδοχον μετὰ τὴν στρατιωτικὴν ἐπανάστασιν τοῦ Αὐγούστου τοῦ 1909 ἀποδιδόμενον εἰς τὸν στρατὸν καὶ διὰ τοῦτο ἐπευφημεῖ ζωηρῶς. Ὁ Διάδοχος προχωρῶν χαιρετᾷ διὰ τοῦ ξίφους τὸν Βασιλέα καὶ τάσσεται ἀριστερὰ Αὐτοῦ. Παρελαύνουν τώρα τὰ λοιπὰ στρατιωτικὰ σώματα ἐπιβιβάσεων ὥραν, τὸ* **ναυτικόν**, *μὲ τὴν λαμπρὰν μουσικήν, τὸ ὀρειβατικὸν πυροβολικὸν καὶ πεδινὸν ἐν καλπασμῷ καὶ τελευταῖον πάντων τὸ ἱππικόν. Οἱ Γάλλοι ἀξιωματικοί, καὶ ἰδίᾳ ὁ Μπορδών, αἰωνίως μορφάζων νευρικῶς ἐπὶ τοῦ ἵππου του, χειροκροτοῦνται ἐνθουσιωδῶς. Ἡ παρέλασις τελειώνει τὴν ½ μ. μ. Ἐπὶ μίαν καὶ ἑπέκεινα ὥραν ἐστάθη ἀκίνητος ὁ Βασιλεὺς ἐπὶ τοῦ θυμοειδοῦς ἵππου του, δίδων πάντοτε τὸ σύνθημα ὅπως ἀνακρούσῃ ἡ στρατ. μουσικὴ τὸ* **αὐτὸ** *θαυμάσιον ἐμβατήριον, σχεδὸν ἄνευ διαλείμματος, καὶ χαιρετίζων τοὺς πάντας στρατιωτικῶς. Τὴν ἡμέραν αὐτὴν ἐθαυμάσθη πρὸ πάντων ἡ* **ἀειθαλὴς νεότης** *τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως Γεωργίου, καὶ τὸ μεγαλοπρεπὲς Αὐτοῦ βασιλικὸν παράστημα. Μία λαμπρὰ εἰκὼν τοῦ «Ἐμπρός», παριστάνουσα Αὐτὸν ἔφιππον, ἐπωλήθη κατὰ χιλιάδας. Τὸν Βασιλέα καὶ τὸν Διάδοχον ἀποχωροῦντας ἐπευφημεῖ καὶ πάλιν τὸ πλῆθος· ἀπεύθυνσε δὲ πανταχοῦ τὸν λαοφίλητον Κυβερνήτην του, τὸν Βενιζέλον, ὁ ὁποῖος μὲ στιβαρὰν χεῖρα κατευθύνει τὸ Ἔθνος πρὸς τὴν ἀναγέννησιν, παρασκευάζων τὸ μέλλον, τοῦ ὁποίου ἀληθῶς εἶνε ἄξιον.*

Ἡ παρέλασις ἔληξεν, ἀφήσασα **ἀνεξαλείπτους** *ἐντυπώσεις εἰς τὰς ψυχὰς τῶν Ἑλλήνων. Θέαμα μεγαλοπρεπέστερον οὐδέποτε εἶδε τὸ ὑπὸ τὴν Ἀκρόπολιν λοστέφανον Ἄστυ.*

ΗΝ ΤΟΙ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΙ Ο Ν. Μ.

Ο ΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΠΡΥΤΑΝΕΩΣ

ΑΙ ΠΡΟΣΦΩΝΗΣΕΙΣ ΤΩΝ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΩΝ

Κατὰ τὸ ἀρχικὸν πρόγραμμα τῆς Πρυτανείας μετὰ τὴν ἐν τῇ Μητροπόλει δοξολογίαν ἔδει νὰ ἐπακολουθήσῃ τῇ 11 π.μ. ἡ ἑορτὴ τοῦ Πανεπιστημίου. Ἀλλ' ἡ Κυβέρνησις μετέβαλε τὴν τελευταίαν ὥραν τὸ πρόγραμμα τοῦ Συνεδρίου, θελήσασα, καὶ εὐλόγως, νὰ ἐπιδείξῃ εἰς τοὺς ξένους τὸ λαμπρὸν θέαμα τῆς στρατιωτικῆς ἐπιθεωρήσεως. Ἐκ τούτου ἐπῆλθε **τελεία ἀνατροπὴ** *τοῦ προγράμματος τοῦ συνεδρίου, τοῦ ὁποίου αἱ συνεδριάσεις ἤρχισαν ἀπὸ τῆς ἐπαύριον Τρίτης 8 π.μ. Διὰ τοῦτο ἄλλα ἀνεγράφοντο εἰς τὰς ἐφημερίδας, αἵτινες* **ἀντέγραφον** *ἀνεξελέγκτως τὸ ἔντυπον πρόγραμμα, καὶ ἄλλα ἐγίνοντο ἐν τῷ Συνεδρίῳ. Ἄλλως, ἡ δημοσιογραφία σχεδὸν εἶχεν ἀποκλεισθῆ ἀπὸ τῶν ἐπισήμων ἑορτῶν καὶ ἀπὸ τοῦ Συνεδρίου ὡς ἐκ τῆς αὐστηρότητος περὶ τὴν διάθεσιν τῶν εἰσιτηρίων. Ἀνεγράφησαν λοιπὸν πλεῖστα ὅσα ἀνακριβῆ καὶ ἐσφαλμένα, ὅ,τι ἀφορᾷ μάλιστα τὸ Συνέδριον, τοῦ ὁποίου τὰς ἐργασίας ὁ τύπος οὐδὲν εἶχε οὔτε καιρὸν οὔτε διάθεσιν νὰ παρακολουθήσῃ.*

Εἰς τὰς 3 μ.μ. συνεκεντρώθησαν οἱ ἀντιπρόσωποι μὲ τὰς ἐπισήμους στολάς των εἰς τὴν μεγάλην αἴθουσαν τοῦ Πανεπιστημίου. Προσῆλθον οἱ Βασιλεῖς, οἱ πρίγκιπες, τὸ Ὑπουργικὸν συμβούλιον, καὶ τινες τῶν ξένων πρεσβευτῶν. Ὁ Πρύτανις ἀνελθὼν τὸ βῆμα ἀπήγγειλε σύντομον προσλαλιὰν γαλλιστὶ χαρακτηρίζων διὰ βραχέων τὸ ἔργον τοῦ Πανεπιστημίου, ἀφ' οὗ προηγουμένως ἔκαμε μικρὰν ἱστορικὴν ἐπισκόπησιν τῶν τυχῶν τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους ἀπὸ τῆς Βυζαντινῆς ἐποχῆς. Ἀνέφερε τὴν Ἰόνιον Ἀκαδημίαν καὶ ἐξιστόρησε τὰ τῆς ἱδρύσεως τοῦ Πανεπιστημίου ἀπὸ τοῦ 1839. Τὸ Ἑλληνικὸν Πανεπιστήμιον ἔχει διπλοῦν καθῆκον, εἶπε, νὰ καλλιεργήσῃ τὴν ἐπιστήμην, ἀλλὰ καὶ νὰ ὑπηρετήσῃ τὴν Ἑλληνικὴν πατρίδα. Ἐν τέλει εὐχαρίστησε θερμῶς τοὺς ξένους διὰ τὴν ἐπιδειχθεῖσαν συμπάθειαν καὶ ἐκτίμησιν.

Προσήρχοντο κατόπιν κατ' ἀλφαβητικὴν τάξιν οἱ ἐπίσημοι ἀντιπρόσωποι τῶν ξένων Κρατῶν, Ἀκαδημειῶν, Πανεπιστημίων κλπ. καὶ προσεφώνουν διὰ βραχέων τὸν Πρύτανιν. Εἴκοσι καὶ ἓξ ἐν ὅλῳ παρήλασαν ὁ εἰς κατόπιν τοῦ ἄλλου, προσφωνοῦντες ἕκαστος εἰς τὴν ἰδίαν ἐθνικὴν γλῶσσαν. Ἐκυριάρχει ἡ γαλλική, εἶτα ἡ γερμανικὴ καὶ αἱ ἄλλαι κατὰ σειράν. Λατινιστὶ προσεφώνησεν ὁ ἀντιπρόσωπος τῆς Βουλγαρίας, Ἑλληνιστὶ ὁ τῆς Ρωσσίας. Ἐξ ὀνόματος τῶν Πατριαρχείων προσεφώνησεν ὁ Μητροπολίτης Σάρδεων Μ. Κλεόβουλος, ὅστις καὶ προηγήθη πάντων. Λαμπρὰν προσφώνησιν ὡς ἀντιπρόσωπος τῶν Γυμνασίων τοῦ Ἐξωτερικοῦ ἔκαμεν ὁ ἀντιπρόσωπος τῆς Εὐαγγ. Σχολῆς ἰατρὸς Μ. Ταικύρογλους, καὶ ὁ νῦν γενικὸς γραμματεὺς τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας Μ. Βολονάκης ὡς ἀντιπρόσωπος τῶν Γυμνασίων τοῦ Ἐσωτερικοῦ. Μετὰ τοῦ ῥήτορος, ὅστις ἔμελλε νὰ προσφωνήσῃ, προῆρχετο ὅλη ἡ **Ὁμάς**, *τὴν ὁποίαν ἀντεπροσώπευεν. Ἕκαστος κατέθετε πρὸ τοῦ βήματος τοῦ Πρυτάνεως τὰ συγχαρητήρια γράμματα τῶν Ἀκαδημειῶν, Πανεπιστημίων κλπ. ἐντὸς πολυτελῶν* **θηκῶν**. *Ἄλλαι ἐξ αὐτῶν εἶχον σχῆμα βιβλίων, ἄλλαι κυλίνδρων, καὶ ἔφερον ἐπιγραφὰς μὲ χρυσᾶ γράμματα. Ἐσχηματίσθη οὕτω σωρὸς ὀγκώδης. Ὅλα αὐτὰ θὰ δημοσιευθοῦν εἰς πολυτελὲς τεῦχος τοῦ Πανεπιστημίου βραδύτερον. Περὶ τὴν 6 μ.μ. ἡ τελετὴ ἔληξεν, καὶ οἱ ἀντιπρόσωποι ἐτράπησαν πρὸς πᾶσαν διεύθυνσιν μὲ τὰς ἐπισήμους των τηβίννους. Εἰς τὰς 9 μ.μ. ἦτο ἡ φωταγώγησις τῆς Ἀκροπόλεως καὶ ἡ λαμπαδηδρομία τῶν φοιτητῶν.*

ΛΕΜΒΟΔΡΟΜΙΑΙ ΣΜΥΡΝΗΣ

Φωτογραφία τοῦ ἐφοιτέχνου κ. Γ. Καλιάση.

ΒΡΙΖΑ ΣΙΚΑΛΙ

Ἡ καλλιέργεια τῆς βρίζης φαίνεται, ὅτι προηγήθη τῆς τοῦ σίτου, ὁ δὲ Πλίνιος εἶναι ὁ πρῶτος ἐκ τῶν Λατίνων συγγραφέων, ὅστις ἀναφέρει περὶ τοῦ δημητριακοῦ τούτου καρποῦ. — Ἡ καλλιέργειά της, κατὰ τοὺς ἱστορικούς, ἤρξατο ἀπὸ τῶν Ἄλπεων καὶ σὺν τῷ χρόνῳ διεδόθη, πανταχοῦ.

Ἡ βρίζα ἐπιτυγχάνει ὄχι μόνον εἰς πάντα τὰ κλίματα εἰς τὰ ὁποῖα εὐδοκιμεῖ καὶ ὁ σῖτος, ἀλλὰ καὶ εἰς τὰς ἀρκτικὰς χώρας, ἐπὶ ὑψηλῶν ὀρέων, ἐφ' ὧν ὁ σῖτος ἀδυνατεῖ νὰ εὐδοκιμήσῃ, προσέτι δὲ μετὰ τὴν κριθὴν καλλιεργουμένη, δύναται νὰ ἐπιτύχῃ εἰς τὰς ὑψηλοτέρας πεδιάδας εἰς τὰς ὁποίας καὶ αὐτὴ ἡ κριθὴ δὲν δύναται ἐπιτυχῶς νὰ ἀναπτυχθῇ.

Μετὰ τὸν σῖτον ἡ βρίζα κατέχει σπουδαίαν ἐμπορικὴν θέσιν ἐν Εὐρώπῃ, χρησιμεύει δὲ ὡς τροφὴ τῶν ἀνθρώπων τῶν κατοικούντων εἰς τὰς ἀρκτικὰς χώρας ἔνθα ὁ σῖτος εἶναι σπανιώτερος. Εἰς ὅλην τὴν ἀρκτικὴν Εὐρώπην καὶ ἰδίως εἰς τὴν Πρωσσίαν καὶ Σιβηρίαν, οἱ κάτοικοι τρέφονται ἀποκλειστικῶς διὰ τοῦ καρποῦ τούτου, εἰς δὲ τὴν Ρωσσίαν ὁ περισσότερος στρατιωτικὸς ἄρτος κατασκευάζεται ἐκ τοῦ καρποῦ τούτου. — Χρησιμεύει ἡ βρίζα καὶ εἰς τὴν κατασκευὴν οἰνοπνευματώδους ποτοῦ θερμαντικοῦ καὶ μεθυστικοῦ.

Ὅθεν ἡ βρίζα χρησιμοποιουμένη εἰς τὰ διυλιστήρια ἀνεβιβάσθη εἰς σημαντικὴν ἐμπορικὴν θέσιν καὶ πρὸ παντὸς εἰς τὰ βόρεια τῆς Εὐρώπης ἔνθα ἡ ἄμπελος δυσκόλως ἐπιτυγχάνει.

Ἡ συνηθεστέρα ἀσθένεια, ἥτις προσβάλλει τὴν βρίζαν εἶναι ἡ αἰρα, ἀναφαινομένη κατὰ τὰ ὁροχερὰ ἔτη εἰς ὑγρὰ μέρη καὶ εἰς περιορισμένους κατωφερεῖς ἀγρούς, ἀναπτύσσεται δὲ πλειότερον εἰς τὰ πέριξ τοῦ ἀγροῦ.

Ὁ ἐκ βρίζης ἄρτος ὠφελεῖ μεγάλως τοὺς πάσχοντας ἐκ ζαχαρώδους ἢ ὀμμιώδους ἀσθενείας, τὸ δὲ στέλεχος χρησιμεύει πρὸς κατασκευὴν λεπτῶν ψαθίνων πίλων.

Ὁ σταχυοφόρος οὗτος δημητριακὸς καρπὸς ἔχει τὸ πλεονέκτημα, νὰ μὴ καταστρέφεται ὑπὸ τῶν πτηνῶν, καίτοι δὲ ἄγριος, πρέπει νὰ σπείρηται, ὅταν ἡ γῆ εἶναι ἐπιδεκτικὴ σπορᾶς, συνήθως κατὰ τὸν Αὔγουστον, διότι σπειρόμενος ἐντὸς τοῦ χειμῶνος, ὑπόκειται εἰς καταστροφήν, ἐὰν πρὸ τῆς βλαστήσεως αὐτοῦ σημειῶσι παγετώδεις καιροί.

Ἡ παγκόσμιος τῆς βρίζης παραγωγὴ ἀνέρχεται εἰς 42,628,000 τόννους, ἐξ ὧν 25,804,000 παράγουσαι αἱ ἐξαγωγικαὶ χῶραι καὶ 16,824,000 αἱ εἰσαγωγικαί. Ἐν Ρωσσίᾳ ἐν ᾗ τὰ πρῶτα τοῦτο, ἕνεκα τῶν κλιματολογικῶν ὅρων τῆς ἐπικρατείας ταύτης σπουδαίας εὐδοκιμεῖ, παράγεται κατὰ μὲν τὴν χειμερινὴν ἐποχὴν τὸ ποσὸν 240,160,000 ἑκατολ, κατὰ δὲ τὴν ἐαρινὴν 5,102,000, ποσότητες αἵτινες ἀναβιβάζουσι τὴν παραγωγικὴν ταύτην χώραν, καθόσον ἀφορᾷ καὶ τὴν παραγωγὴν τοῦ δημητριακοῦ τούτου καρποῦ, εἰς τὴν ὑψίστην περιωπήν.

Τὴν δευτέραν θέσιν κατέχει ἡ Γερμανία παράγουσα τόννους 9,750,000. — Κατόπιν τῶν δύο τούτων ἐπικρατειῶν ἀκολουθεῖ ἡ Αὐστρία μὲ ἐτησίαν παραγωγὴν 2,400,000, τόννων. — Ἕπονται κατὰ τάξιν ἡ Γαλλία 1,540,000 τόν. ἡ Οὐγγαρία 1,200,000, ἡ Τουρκία 380,000 ἡ Ρουμανία 80,000 ἡ Βουλγαρία 200,000 ἡ Σουηδία ἑκατολ. 6,834,000 καὶ ἡ Ἱσπανία μὲ ἑκατολ. 8,865,364.

Σμύρνη — ΕΥΑΓΓ. ΣΑΡΙΚΑΣ
Καθηγητὴς Ἐμπορικῶν

Η ΖΩΝΗ

Πὸ χαλασμένο πύργο
μὲ μάρμαρα τρανά,
παλιοῦ καιροῦ καμάρι,
βασίλισσα περνᾷ.

Θωρεῖ μεριὰ ὁιχμένη
μιὰ ζώνη ἀστραφτερή·
τὴν παίρνει καὶ στὴ μέση
γελῶντας τὴ φορεῖ.

Μὰ ξάφνου τὸ κορμί της
παγώνει τὸ σεστὸ
καὶ μαρμαρένιο πέφτει
σὲ θρόνο σκαλιστό.

Ὁ πύργος σείεται τότε
καὶ σβύνει ἡ σιγαλιὰ
κι' ἀπ' τὰ θεμέλια βγαίνει
σὰν μάγισσας λαλιά:

«Ὁ βασιλιᾶς ἀρνήθη,
προτοῦ τὸν πάρῃς σύ,
τὴν κόρη ποῦ φορεῖσε
τὴ ζώνη τὴ χρυσῆ»

Σμύρνη ΣΤ. Γ. ΣΠΕΡΑΝΤΣΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΑΠΟ ΤΑ ΗΣΥΧΑ ΝΕΡΑ

Τὸ θέμα τῆς νουβέλας Ἀρμάνδος Παπαδοπούλου τοῦ ἐκδοθέντος πρόσφατα ἐνέπνευσε ἐκεῖνον ὁ Παπαδόπουλος ὡς ἔλεγον Δημητριανοφάνης ὅστις παρέμεινε πάλαι πρὸς Πάρῳ καὶ ἀπεπειρᾶτο δραματικοῦ ἐπεισοδίου τοῦ τοιούτου κατὰ ἐλευθέρωσιν τῶν χωρικῶν τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ.

— Ποῦ πηγαίνεις, Νάσο, τέτοια ὥρα; Δὲν περιμένεις νὰ ξημερώσῃ;

— Πηγαίνω νὰ φυλάξω 'στὸ κτῆμα τοῦχω στὴ λίμνη, νὰ ἰδῶ ποιός μοῦ τρώγει τῆς ἀχλάδιας. Ὅτι μία δὲν βρίσκω τὸ πρωί.

— Πρόσεχε! Τὸ γυιὸ τοῦ Σταμάτη ποῦ ἦτο ἡμέρας χαμένος, τὸν εἶχαν πάρει ἡ Νεράϊδες. Τώρα δὲν μοῦ φαίνεται νὰ εἶναι στὰ καλά του τὸ παιδί. Ὅπου βρῇ λεύκα, στέκεται καὶ τὴν παρακαλεῖ ν' ἀνοίξῃ τὰ κλαδιά της, νὰ βγῇ ἡ νεράϊδα του.

— Χά! χά! χά! Δὲν ζυγώνουν σὲ μένα Νεράϊδες. Βαστῶ γερὸ δίκαννο καὶ τὴ σακοῦλα μουγεμάτη μπαρούτι· ἔχω ἐπάνω μου καὶ μαυρομάνικο μαχαίρι . . . εἶπεν ὁ Νάσος στὸ γείτονά του, καθὼς ἔφευγε μὲ τὴν λεβέντικη πετραπετρωμό.

-o-

Μόλις μῆνας εἶχε κλείσει ἀφ' ὅτου ἐτελείωσεν ὁ Νάσος τὴν στρατιωτικήν του θητείαν καὶ ἐπέστρεψεν εἰς τὸ χωριό. Ἦτο ὑψηλός, μὲ ὑπερήφανο παράστημα καὶ μὲ τελείαν Ἑλληνικὴν ὡραιότητα, δι' αὐτὸ δὲ εἰς τὸ στρατιωτικὸν τὸν εἶχον κατατάξει εἰς τὸ σύγμα τῶν εὐζώνων καὶ πολλάκις ὅταν ἐφρούρει εἰς τ' Ἀνάκτορα, οἱ ξένοι ἐστάθησαν νὰ θαυμάσουν τὸν τέλειον Ἕλληνα, καὶ Ἀμερικανίδες περιηγήτριαι ἐπῆραν τὴν φωτογραφίαν του μὲ τὸ στιγμιότυπόν των. Ἦτο καὶ τὸ πλουσιώτερο παλληκάρι τοῦ χωριοῦ.

Εἰς τὸ Μενίδι ἁπλώνεται μία χαριτωμένη μικρὰ λίμνη.

Ἡ λίμνη ἀπέχει ἀπὸ τὸ χωριὸ, εἴκοσι περίπου λεπτά· ὅσον ἐπλησίαζεν εἰς αὐτὴν ὁ Νάσος, ἤκουε γέλια καὶ τραγούδια καὶ κυνηγητὰ μεσ' τὸ νερὸ· ἡ σελήνη εἰς τὸ χάσιμό της, καθὼς ἐπρόβαλεν ἀπὸ τὰ μακρυνὰ βουνὰ ἀντικρύ, ἔχυσεν ἕνα τριανταφυλλένιο φῶς μέσ' τὰ νερά· ἕνα συννεφάκι ξεσκέπασε τὸν Αὐγερινὸν κ' ἔρριψε κ' αὐτὸς τὴν ἀσημένια του λάμψι στὴ λίμνη.

-o-

Θὰ ἦτον ὡς δύο μετὰ τὰ μεσάνυχτα. Εἶδεν ὁ Νάσος τρεῖς γυναῖκες μέσ' τὴν λίμνην καὶ, καθὼς ἔτρεχαν καὶ ἀνεμίζοντο τὰ μακρυά των ξανθὰ μαλλιά, λὶς καὶ πετοῦσαν αὐτὰ σπίθες· ποῦ καὶ ποῦ ἔστεκαν κ' ἔβγαιναν ἕως στὴ μέση ἔξω ἀπὸ τὸ νερό, διὰ νὰ ρίψῃ ἡ μία εἰς τὴν ἄλλην ἀφρόν, καὶ τότε τὰ σώματά των ἐφαίνοντο σὰν τέλεια ἀγάλματα. Ἐσάστισεν ὁ Νάσος ἀπὸ τὴν εὐμορφιά των, λησμόνησε ποιός ἦτο, ποῦ ἐπήγαινε, κ' ἐστάθη κ' ἔβλεπε· ἐκεῖνα, μόλις ἐνόησαν ὅτι κάποιος τὰς παρετήρει, ἔτρεξαν στὴν ἄκρα τῆς λίμνης ὅπου εἶχαν ἀράδα τὰ φορέματά των. Λύο ἀπ' αὐτὰς τὰ πῆραν καὶ ἅμα τὰ φόρεσαν ἔγιναν ἀέρας κ' ἐχάθησαν.

Ἡ τρίτη δὲν ἐπρόφθασε, τὸ φόρεμά της τὸ ἄρπαξεν ὁ Νάσος.

— Δός μου τὸ φόρεμά μου! ἐφώναξεν ὀργισμένη ἐκείνη, καθὼς ἀτενίζετο στὰ βαθειὰ τῆς λίμνης.

— Δὲν σοῦ τὸ δίδω, κυρά μου.

— Δός μου το!... Τί νὰ σοῦ κάμω! Βαστᾷς ὅπλο καὶ μπαρούτι καὶ μαυρομάνικο μαχαίρι, εἰδεμὴ ἐρχόμουν κατ' ἐπάνω σου καὶ σοῦ ἔπαιρνα τὴν μιλιά.

— Ἔλα κυρά μου, πάρε μου τὴ μιλιά, τὰ μάτια μου μόνον ἄφησε νὰ σὲ βλέπω. Νά, τ' ἀφίνω τὰ ὅπλα μου.. Καὶ εἰς ἕνα φρέαρ ἐκεῖ, σκεπασμένον μὲ κισσὸν καὶ ὀνθισμένην ἀγριάμπελον, ἄφησε τὸ ὅπλα του καὶ τὸν σάκκον του ὁ Νάσος.

— Δός μου τὸ φόρεμά μου! ἐπανέλαβε προστακτικῶς ἡ Νεράϊδα.

— Γιατὶ τὸ ζητεῖς, κυρά μου; γιὰ νὰ τὸ φορέσῃς, νὰ γείνῃς καὶ σὺ ἀέρας σὰν τῆς ἄλλαις; Ὄχι! ἐδῶ μέσ' τὸν κόρφον μου τὸ βάζω—ἐκεῖνο στὰ χῶμα του, σὰν νὰ εἶχε κι' αὐτὸ θυμώσει, ἐμαζεύθη σὰν μικρὸ μανδήλι—Μόνον ἂν ἔλθῃς νὰ πα-

λέψης μαζῆ μου καὶ μὲ νικήσῃς θὰ τὸ πάρῃς.

Εἶνε ἄξιον νὰ παρατηρηθῇ ὅτι ὅλα τὰ ἐξωτικά, οἱ σλῆνοί, οἱ σάτυροι, ὅσα θεωροῦνται ὅτι συντροφεύουν τὰς νεράϊδας κατὰ τὰς περιπλανήσεις των εἰς τοὺς ἀμπελῶνας, εἰς τὰ δάση, τὰ ὄρη, τὰς πηγάς, εἶνε ἄσχημα. Ἂν ἡ Ἑλληνικὴ τέχνη μᾶς διετήρησε τύπους νεαρῶν σατύρων, ἐπὶ τῶν ὁποίων ἔχει ἐμφυσήσει τὴν πνοὴν τοῦ ἰδανικοῦ, καὶ αὐτοί, ἀφοῦ εἶνε πάθη ἐνσαρκωμένοι, ἔχουν αἰχμηρὰ τὰ ὦτα, ταπεινὸν τὸ μέτωπον, καὶ κάτι βίαιον εἰς τὴν κίνησιν καὶ τὴν ἔκφρασιν. Ὁ νεαρὸς λεβίντης, ὅστις προσεκάλει τὴν νύμφην νὰ ἐξέλθῃ ἀπὸ τὰ βάθη τῆς λίμνης γιὰ νὰ παλέψῃ μαζῆ του, ἐξέφραζε τόσην ὑπερηφάνειαν καὶ συγχρόνως ἔρωτα, τὸ ὅλον του παράστημα, καθὼς ἔστεκεν ἐκεῖ, ἐφανέρωνε τόσην εὐγένειαν, ὥστε εἴτε διότι ἐδέχθη ἐκείνη ν' ἀντιμετρηθῇ μαζῆ του, εἴτε διότι, ἀφοῦ ἦτο ὅπλος, ἤρχετο, ὅπως ἠπείλησε, νὰ τὸν τιμωρήσῃ, ἀφῆρε τὰ βαθειὰ νερὰ καὶ διηυθύνετο πρὸς αὐτόν· ἐκεῖνος, ἅμα τὴν εἶδε νὰ ἔρχεται, μὲ ἱπποτικὴν χάριν ἐμβῆκεν εἰς τὸ νερὸ διὰ νὰ τὴν προϋπαντήσῃ νὰ τὴν βοηθήσῃ νὰ ἐξέλθῃ, τὴν ἔπιασεν ἀπὸ τὴν μέσην καὶ ἀπαλὰ-ἀπαλὰ τὴν ἔσυρε πρὸς τὰ ἔξω.

— Δός μου τὸ φόρεμά μου! σχεδὸν δειλὰ τοῦ εἶπε.

— Ἂν θέλῃς, μὲ τὴν βίαν θὰ σοῦ τὸ πάρῃς. Ἀλλὰ διατί, ἀγάπη μου; Εἰς τὸ σπίτι μου μεγάλη νοικοκυρὰ τιμημένη ἀπ' ὅλους θὰ σὲ κάμω. Βασίλισσα στὸ χωριό μου.

Εἰς τὸν ἐναγκαλισμὸν τοῦ νέου, καθὼς τὴν ἐστήριξε διὰ νὰ πατήσῃ εἰς τὴν ὄχθην, εἰς τὸ εὐλαβὲς φίλημα, τὸ ὁποῖον ἐπέθεσεν ἐπὶ τοῦ μετώπου της, ἐκείνη δὲν ἀντέταξεν καμμίαν ἀντίστασιν.

Πῶς τὴν ὡδήγησε μέσα ἀπὸ τὰ μονοπάτια τῶν ἀμπελώνων εἰς τὸ χωρίον, ἡ παράδοσις δὲν λέγει. Ὁ Λύγερινὸς μόνον καὶ ἡ Σελήνη ὑπῆρξαν οἱ μάρτυρες τοῦ εἰδυλλιακοῦ τούτου ἐπεισοδίου. Τὸ βέβαιον εἶνε, ὅτι τὴν ἐπαύριον εἰς τὸ χωρίον ἑορτάζοντο μεγαλοπρεπῶς οἱ γάμοι τοῦ ὡραίου ζεύγους. Ποτὲ ἡ γραφικὴ ἐνδυμασία τῶν Μενιδιατισσῶν δὲν ἐστόλισεν ὡραιοτέραν νύμφην· τὰ φλωρά, μὲ τὰ ὁποῖα ἐκέπασεν ὁ Νάσος τὸν λαιμόν, τὸ στῆθος, τοὺς βραχίονας καὶ τὴν κεφαλὴν τῆς ἐκλεκτῆς του, ἦσαν περιουσία ὁλόκληρος. Μερικὰ ἦσαν παλαιὰ Ἑλληνικὰ νομίσματα, τῆς ἐποχῆς ἀκόμη ἐκείνης κατὰ τὴν ὁποίαν ἐκεῖ ὅπου τώρα ὑπάρχει τὸ Μενίδι ἤκμαζον αἱ ἀρχαῖαι Ἀχαρναί, ἄλλα ἦσαν Βυζαντινά, ὅλα πολύτιμα οἰκογενειακὰ του κειμήλια. Δὲν ἔμεινε κανεὶς εἰς τὸ χωριὸ χωρὶς νὰ θαυμάσῃ τὴν νύμφην· καὶ ἄλλοι ἔλεγον ὅτι θὰ ἦτο αὐτὴ καμμία κόρη γειτονικοῦ χωριοῦ, ἡ ὁποία συνεννοήθη μὲ τὸν Νάσον νὰ τὴν κλέψῃ· οἱ γεροντότεροι ὅμως συνεφώνουν ὅτι τέτοιο λιγερὸ ἀνάστημα, τέτοια μαλλιά, τέτοια περπατησιά, τέτοια μάτια ποῦ σφάζουν ὅταν βλέπουν κατάματα, Νεράϊδα μόνον τὰ ἔχει.

Εἰς τὸ κατάλευκον σπιτάκι ἐβασίλευε παντοτεινὴ χαρά· ὁ κῆπος ἐμπρὸς ἦτο σωστὸς παράδεισος· ἡ πασχαλιαίς, τὰ τριαντάφυλλα, τὰ γιασεμιά, ἡ γαζίαις τὸ ἕνα κατόπιν τοῦ ἄλλου ἔχυναν τὸ ἄρωμά των, καὶ εἰς τὸν πλέον βαρὺν χειμῶνα τὰ ἄνθη δὲν ἔλειπαν ἀπὸ τὸν κῆπον· μέσα τὸ σπίτι ἔλαμπεν ἀπὸ καθαριότητα καὶ τάξιν· ἡ νεράϊδα, τελεία νοικοκυρά, πότε μὲ τὸν κτύπον τοῦ ἐργαλείου της, πότε μὲ τὴν ἀνέμην της καὶ τὰ μελῳδικά της τραγούδια ἔχυνε παντοῦ χάριν καὶ ζωήν. Οὔτε ἐπερνοῦσε πλέον ἀπὸ κανενὸς τὸν νοῦν ὅτι ἡ γυναῖκα τοῦ Νάσου ἦτο πρὶν Νεράϊδα. Ὁ Νάσος ἦτο εὐτυχής, τόσον εὐτυχής, ὅσον ὀλίγοι εἶνε εἰς τὸν κόσμον· κάποτε ὅμως, καθὼς ἐχάϊδευε τὰ ξανθά της τὰ μαλλιά, ἐφαίνετο σὰν κάτι νὰ ἐζητοῦσε.

— Τί ψάχνεις, Νάσο μου; ἠρώτα ἐκείνη.

— Ἔχω ἀκούσει, ὅτι στὸ κεφάλι των αἱ Νεράϊδες ἔχουν μία τρίχα διαφορετικὴ ἀπ' ταῖς ἄλλαις ἄσπρη πολὺ μακρυὰ καὶ ὅταν θέλουν τὴν ἐγγίζουν καὶ γίνονται ἀέρας καὶ χάνονται.

— Νά, Νάσο μου, τὴν κόπτω τὴν ἀερότριχα γιὰ νὰ μὴ βασανίζεσαι ἄδικα. Τὴν ἔκοψε σούρτζα, ἡ ρίζα ὅμως ἔμεινεν.

(Ἕπεται τὸ τέλος)

Ἀθῆναι — ΑΡΣΙΝΟΗ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΦΥΣΙΝ

ΕΙΚΟΝΕΣ

ΝΥΧΤΑ

Εἶνε νύχτα καλοκαιριάτικη ἀσέλληνη καὶ τὰ ἄστρα ὁλόλαμπρα ἀντανακλοῦν τὸ φῶς των πάνω στὴν ἀρτίδωτη θάλασσα καὶ λάμπουν σὰν διαμάντια.

Ἐκεῖ κάτω στ' ἀνοικτὰ ἕνα πυροφάνι χρωματίζει τὴ θάλασσα κόκκινη. **Ντούκ, ντοῦκ** ἀκούεται στὴν ἀπόλυτη γαλήνη, εἶνε ὁ ψαρᾶς ποὺ χτυπᾷ γιὰ νὰ πάνε τὰ ψάρια στὰ δίχτυα.

Πέρα στὸν Ὁρίζοντα μιὰ χρυσῆ πανελιὰ ἀναγγέλλει τὴν ἀνατολὴ τοῦ φεγγαριοῦ καὶ σὲ λίγο προβάλλει μεγαλοπρεπής, καὶ ἐκεῖ ποὺ πίπτει ἡ ἀντανάκλασίς του στὴ θάλασσα, σχηματίζεται μιὰ μαλαματένια γραμμή, ποὺ ἀρχίζει ἀπὸ κεῖ κάτω στὸν Ὁρίζοντα καὶ τελειώνει στὴν ἀκρογιαλιά.....

Τώρα στὸ πέλαγος δὲν λάμπει τὸ πυροφάνι, γιατὶ τελείωσε τὸ ψάρεμά του ὁ ψαρᾶς καὶ πάει νὰ ξεκουρασθῇ.....Μιὰ στιγμὴ ἡ βάρκα του περνᾷ ἀπὸ τὴ χρυσῆ γραμμὴ καὶ φωτίζεται ὅλη, ἀλλὰ γιὰ μιὰ στιγμή, κατόπιν βυθίζεται στὸ σκοτάδι καὶ δὲν φαίνεται ἄλλο παρὰ ἡ σκιά της ποὺ γλυστρᾷ στὰ ἥρεμα καὶ σκοτεινὰ νερά.....

Νὰ τώρα ἡ φωνή μας κουκουβάγιας, αὐτὴ μόνο διακόπτει τὴ σιγὴ τῆς ἥσυχης καλοκαιριάτικης νύχτας.....

Μυτιλήνη — ΑΣΤΕΡΙ τῆς ΧΑΡΑΥΓΗΣ

ΣΤΟ ΚΛΗΜΑ

Κι' ὅταν 'ς τὴ γῆ ἀπλώνῃς κλώνους
Καὶ τὰ σταφύλια σου σκεπάζῃς,
Καὶ ὅταν λιγερὸ γηλώνῃς
Καὶ τὴν αὐλὴ ὅλη ἰσκιάζῃς,

Κλῆμα χρυσό, ἀπὸ τοῦ Νῶε
Τὰ χέρια πρωτοφυτευμένο,
Μέσ 'ς τὸν ὁλόγλυκο χυμό σου
Κάθε καλὸ κρατεῖς κρυμένο.

Μὲ μυστικὴ ζήλια καὶ πόθο
Καθένας, κλῆμα, σὲ κυττάζει,
Κ' ἡ χρυσοπράσινη θωριά σου
Χαρὲς καὶ εὐτυχία τάζει.

Εἶσαι τοῦ γεωργοῦ ἡ σκέψη,
Καὶ τὸ γλυκὸ κρασί σου δίνει,
Ζωὴ καὶ δύναμι τἀρρώστου
Καὶ τοῦ φτωχοῦ τὶς πίκρες σβύνει.

Τὴ λησμονιὰ τοῦ κάθε πόνου,
Καὶ τὴ χαρὰ τὴ ζηλεμένη,
Στὸ μαγεμένο τὸ χυμό σου
Σύ, κλῆμα, τὴν κρατεῖς κλεισμένη.

Καὶ μέσα ς' τὄγιο τὸ ποτήρι
Σὺ τοῦ Χριστοῦ γίνεσαι αἷμα,
Ποὺ σμίγει πλάσμα μὲ τὸν Πλάστη
Καὶ τὴν ἀλήθεια μὲ τὸ ψέμμα.

Σάμος — ΕΛΕΝΗ Σ. ΧΙΟΡΟΝΟΥ

ΑΙ ΜΑΘΗΤΡΙΑΙ ΤΟΥ ΚΕΝΤΡΙΚΟΥ ΠΑΡΘΕΝΑΓΩΓΕΙΟΥ ΚΥΔΩΝΙΩΝ

Φωτογραφία Κ. Χωζέλη

ΚΥΔΩΝΙΑΤΙΚΗ ΖΩΗ

Τὸ Σχολικὸν Ἔτος 1911—1912 διέρρευσεν αἰσίως ὑπὸ τὴν πεφωτισμένην διεύθυνσιν τοῦ διακριθέντος Γυμνασιάρχου Κυδωνιῶν κ. Ι. Ὀλυμπίου. Μετὰ τὸ πέρας τῶν γραπτῶν ἐξετάσεων—τῶν προφορικῶν ὡς γνωστὸν μὴ ὑφισταμένων ἐν οὐδεμιᾷ ...—ὁ κ. Ὀλύμπιος διὰ τῆς διακηρύξεως αὐτῶν στομφίας ἐξέθετο τὰ κατὰ τὸ λῆξαν Σχολικὸν Ἔτος πεπραγμένα.

Ἐνεγράφησαν ἐφέτος καὶ ἐφοιτήσαν εἰς τὰς ἐντὸς Κοινοτικῆς τῆς πόλεώς μας Σχολὰς ἐν συνόλῳ 2.376 μαθηταὶ καὶ μαθήτριαι. Τούτων 225 ἐφοίτησαν εἰς τὸ Γυμνάσιον, 1094 εἰς τὰ τρία Δημοτικὰ Ἀρρεναγωγεῖα, 937 εἰς τὰ τρία Δημοτικὰ Παρθεναγωγεῖα καὶ 103 μαθήτριαι εἰς τὰς τρεῖς τάξεις τοῦ Κεντρικοῦ Παρθεναγωγείου. Στατιστικὴ τῶν ἐγγραφῶν μιᾶς δεκαετίας ἀπὸ τοῦ 1901—1912 καταδεικνύει τὴν σταθερῶς προβαίνουσαν αὔξησιν τοῦ ἀριθμοῦ τῶν εἰς τὰς Δημοτικὰς μάλιστα Σχολὰς παιδευομένων, οὐχ ἧττον ὁ κ. Ὀλύμπιος θεωρεῖ μικρὰν τὴν ἀναλογίαν τῶν ἐν αὐταῖς φοιτώντων ἐν σχέσει πρὸς τὸν πληθυσμὸν τῆς πόλεως.

Τῇ εἰσηγήσει τοῦ κ. Ὀλυμπίου ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς Σεπτεμβρίου θέλει καταρτισθῇ ἡ πρώτη τάξις Ἀστικῆς ***Σχολῆς*** μετὰ προγράμματος καθαρῶς πρακτικοῦ, ἀνταποκρινομένου τελείως πρὸς τὰς ἀνάγκας τῆς λαϊκῆς τάξεως. Ἡ Σχολὴ αὕτη θὰ ἀποτελέσῃ συμπλήρωμα ἀπαραίτητον τῆς Δημοτικῆς. Ἐντὸς τριῶν ἐτῶν θὰ ἔχωμεν πλήρη Ἀστικὴν Σχολὴν μὲ τέλειον Πρόγραμμα ***πρακτικῆς ἐκπαιδεύσεως***, παρασκευάζουσαν εὐθὺς πρὸς τὸν βίον διὰ τῆς διδασκαλίας τῆς νεωτέρας Ἑλληνικῆς, τῆς ἐπὶ τὸ πρακτικώτερον διδασκαλίας τῆς Τουρκικῆς καὶ Γαλλικῆς, τῆς μεταδόσεως χρησίμων γεωργικῶν καὶ ἐμπορικῶν γνώσεων καὶ τῶν ἄλλων πρακτικῶν μαθημάτων. Ἡ ὕπαρξις καὶ ἡ πρόοδος Ἀστικῆς Σχολῆς ἀνεξαρτήτου τοῦ ὀνόματος καὶ τοῦ προορισμοῦ της θὰ παράσχῃ μεγίστην ὑπηρεσίαν εἰς τὴν βιομηχανικὴν τῶν Κυδωνιῶν πόλιν, ἀλλὰ πρὸς τοῦτο πρέπει νὰ ἔχωμεν τὴν συνδρομὴν τῆς ***μέσης*** κοινωνικῆς τάξεως, ἥτις προώρως ἀπομακρύνει τοὺς παῖδας ἐκ τῆς Σχολῆς.

Περαιτέρω χωρῶν ὁ ἐμβριθὴς ῥήτωρ εἰς τὴν ἐξέτασιν τῆς ***Γυμνασιακῆς Ἐκπαιδεύσεως*** ἐπαινεῖ τὴν ἐξόχως μορφωτικὴν αὐτῆς δύναμιν, ἐπιτυγχανομένην διὰ τῆς γραμματικῆς καὶ συντακτικῆς διδασκαλίας τῆς γλώσσης, διὰ τῶν Μαθηματικῶν καὶ τῶν Θετικῶν Ἐπιστημῶν καὶ πρὸ πάντων διὰ τῆς θεραπείας τοῦ ***καλοῦ τοῦ ἀγαθοῦ*** καὶ τοῦ ***ἀληθοῦς***.

Προβάλλων ἀνεπιφύλακτος τὴν ἀνάγκην ἀρτιωτέρας ἐκπαιδεύσεως τῆς θηλείας νεότητος δικαιολογούσης τὴν ἵδρυσιν Δ' τάξεως περαίνει τὸν λόγον ὁ σοφὸς ὁμιλητὴς καὶ κατέρχεται τοῦ βήματος ὑπὸ τὰ παταγώδη τῆς ὁμηγύρεως χειροκροτήματα.

Μεταξὺ τῶν κατὰ τὸ λῆξαν Ἔτος Σχολικῶν ἐπὶ τὸ βέλτιον μεταρρυθμίσεων σημειοῦμεν τὴν ἐνίσχυσιν τοῦ Καθηγητικοῦ Σωματείου διὰ τῆς προσλήψεως ἐν τῷ καθ' ἡμᾶς Γυμνασίῳ τοῦ εὐταιδεύτου Πρωτοσυγκέλλου τῆς Γ. Μητρ. Κυδωνιῶν κ. Ἀρσενίου ὡς καθηγητοῦ τῶν Ἱερῶν καὶ τοῦ ἐπιστήμονος Κυδωνιάτου κ. Ἀλεξ. Κολωρέτου δ.φ. τέως διευθυντοῦ τῶν Σχολῶν Περγάμου.

Σ.

Ἡ ἐπέτειος τῆς ἀνακηρύξεως τοῦ Συντάγματος ἐν Τουρκίᾳ καὶ ἐν τῇ ἡμετέρᾳ πόλει ἐπανηγυρίσθη μετὰ πολλῆς ἐπισημότητος· ἅπαντα τὰ Καταστήματα ἐσημαιοστολίσθησαν, ἐν δὲ τῷ Δημαρχείῳ ὁ ῥέκτης διοικητὴς Κυδωνιῶν Ἰβραὴμ Χακὴ Βέης ἐδεξιοῦτο ἀβροφρόνως πάντας τοὺς ἐν τέλει ὡς καὶ τοὺς πολυπληθεῖς ἐπισκέπτας.

Ἕκαστον νέον Ἔτος τοῦ ἐν τῇ Ὀθωμανικῇ Αὐτοκρατορείᾳ νέου Πολιτειακοῦ καθεστῶτος ἐπευχόμεθα ὅπως συμβαλίζῃ ἑνωτικὸν κρίκον τῶν διαφόρων ἐν τῷ Κράτει ἐθνοτήτων ὑπὸ τὸ τοσοῦτον εὔηχον τοῦ Συντάγματος ὄνομα, ὅπερ σαφῶς ὑπεμφαίνει καθηκόντων ἀλλὰ καὶ δικαιωμάτων ἐξίσωσιν.

Σ.

Τὴν ἡμετέραν πόλιν συνετάραξε κατ' αὐτὰς ἄγριος ὅσον καὶ μυστηριώδης φόνος εἰς τὰ πρόθυρα τῆς πόλεως ἐπισυμβὰς ὑπὸ συνθήκας ἀρκούντως παραδόξους ἃς ἐξακολουθεῖ εἰσέτι καλύπτων πέπλος μυστηρίου.

Ὁ Χρῆστος Μαλιάκας (φαναρτζῆς) εὑρέθη παρὰ τὸν Ἑξοχικὸν Ναὸν τῆς Ἁγ. Αἰκατερίνης περὶ τὴν 8ην ἑσπερινὴν ὥραν πρό τινων ἡμερῶν κείμενος ἐκτάδην ἄψυχος καὶ φέρων βαθέα τραύματα. Μεθ' ὅλας τὰς δραστηρίους ὑπὸ τῶν ἁρμοδίων καταζητήσεις ὁ ἔνοχος ἢ οἱ ἔνοχοι παραμένουσιν εἰσέτι ἄγνωστοι. Πολλὰ λέγονται καὶ διαδίδονται, ἀλλὰ τοσοῦτον ἀσαφῆ ὥστε μᾶλλον τείνουσι νὰ περιπλέξωσι τὰ πράγματα πρὸς ὄφελος τῶν κακούργων ἢ νὰ ἐπιχύσωσι φῶς ἀποκαλυπτικόν. Ὁ τοιοῦτον οἰκτρὸν τέλος λαβὼν Χρῆστος ἦν μειλιχίου χαρακτῆρος, νέος δ' ἔτι τὴν ἡλικίαν καὶ ἔγγαμος, φίλους μόνον ἐφαίνετο ἔχων, ἐφ' ᾧ καὶ ἡ ἀνακάλυψις τῶν ἐνόχων δυσχερεστέρα ὅσον εὐχερεστέρα τῇ φαντασίᾳ ἡ τάσις πρὸς διάπλασιν μυθευμάτων.

ΝΕΑΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Τὸ ἐν Κωνσταντινουπόλει εὐφημότατα γνωστὸν Βιβλιοπωλεῖον Κατσάρας τοῦ κ. Π. Ἀγγελίδου ἐφέτος ἐπλουτίσθη διὰ νέων ἐκδόσεων κατὰ πάντα ἀξιοσημειώτων καὶ λόγῳ καλλιτεχνικῆς ἐκπαιδεύσεως καὶ λόγῳ εὐφυΐας τῆς διδακτικῆς ὕλης.

Πλὴν πολλῶν ἄλλων τὰ Ἀναγνωστικὰ τῶν Ἐκδόσεων τοῦ κ. Π. Ἀγγελίδου Σα ἡ Πειραματικὴ Φυσικὴ καὶ τὰ Στοιχεῖα τῆς Ἀνθρωπολογίας καὶ Ὑγιεινῆς, κρίνονται ἐκλεκτοὶ πρὸς χρῆσιν τῶν Ἀστικῶν Σχολῶν ἀμφοτέρων τῶν φύλων, δύνανται θαρρούντες νὰ συστηθοῦν πρὸς τὰς ἑκάστοτε Ἐφορίας, διότι ἄντως ἐκπληροῦσιν ὅλας προϋποθέσεις.

Ὁ κ. Π. Ἀγγελίδης ὁ φ. δὲν ἐκπόνει ἐκ τῶν κοινῶν Βιβλιεμπόρων ἀλλ' ἐκεῖνα ἅπαντα ἐκεῖνα τὰ ἐκκοπιμοτικὰ προϊόντα ἅτινα ἐκ τῶν προτέρων ἐγνωρίζετο τὴν διδακτικὴν ἀξίαν τῶν Σχολικῶν Βιβλίων.

ΕΡΜΗΝΕΙΑ ΤΟΥ ΕΜΠΟΡΙΚΟΥ ΝΟΜΟΥ

*Ὁ Διευθυντὴς καθηγητὴς τῶν Ἐμπορικῶν ἐν Σμύρνῃ καὶ ἐν τῷ τελευταίῳ Συνεδρίῳ τοῦ «Δικηγορικοῦ Ἀναστόρου» ἐν Ἑλλάδι, Σαρίας ἀποφασίσας προβῆναι εἰς τὴν ἔκδοσιν ἐπιτομοῦ πρακτικῆς **Ἑρμηνείας τοῦ Ἐμπορικοῦ Νόμου**.*

Πάντες ἐν γένει οἱ ἀσχολούμενοι ἀξιοῦνται νὰ ἀποστείλωσι εἰς τὴν ἐπιχείρησιν ἡμῶν ἀξίας γραμμάτιον ἀποχρώντως τὰς δαπάνας τοῦ «Δικηγορικοῦ Νόμου» καὶ πρὸς τοῦτο ἀφοῦ ὁ ἔμπορος ἐν πόλει ἀγόρας νὰ ἔχῃ πρόχειρον πρακτικὴν τοῦ «Ἐμπορικοῦ Νόμου».

Τὴν τιμὴν ταύτην ἐλέγομεν λίαν κατωτέρω καὶ ἐκείνου ἔρχεται νὰ πληρώσῃ ὁ ἐνδιαφέρομενος πρὸς τὴν κοπίαν ». Ἐ. Σαρίας δὲ τοῦ ἐπὶ ἐκδόσει ἔργου του, ὅπερ θερμῶς συνιστῶμεν διὰ τὴν ἀδιαφιλονείκητον χρησιμότητά του. Ἡ τιμὴ ἐκάστου ἀντιτύπου ὁρίσθη εἰς γρόσ. δραχμὴ μία. Ἐγγραφαὶ δεκτοὶ καὶ ἐν τοῖς Γραφείοις ἡμῶν.

Τὸ ἐν τῷ ἐξώφυλλῳ καὶ τῇ α' σελ. τοῦ ἀνὰ χεῖρας τεύχους ἐκτυπωθὲν: Κυδωνίαι τῇ 1—15 Ἰουλίου 1912 ἀναγνωστέον: Κυδωνίαι τῇ 1 καὶ 15 Ἰουλίου 1912

ΣΚΟΡΠΙΑ ΔΟΓΙΑ

— Εὑρισκόμεθα εἰς τὴν θερμοτέραν περίοδον τοῦ Ἔτους.

— Ὅπου τὰ ταξείδια εὑρίσκονται εἰς τὴν ἡμερησίαν διάταξιν.

— Καὶ ὁ καθένας μας θὰ λαχταρῇ νὰ ταξειδεύῃ.

— Ἐπειδὴ δὲ τὸ ὁποφαινόμενον ἔχει ὅλην τὴν καλὴν διάθεσιν νὰ σᾶς εὐχαριστήσῃ, χωρὶς ὅμως εὐνοεῖται νὰ ἐπιβαρυνθῇ καὶ μὲ τὰ ἔξοδα τοῦ ταξειδίου.

— Σᾶς πέρνω εἰς τὰ ἐλαφρὰ πτερά μου, ἀφοῦ ἄλλως τε πρόκειται περὶ ἐλαφρῶν πτερωμάτων.

— Καὶ πετᾶμεν ἕως τὴν Χίον.

— Ὅσοι δὲν πῆγαν εἰς τὴν μυροβόλον Χίον, τοὺς περιμένει μία πολὺ εὐχάριστος ἔκπληξις.

— Ὡμορφιὰ φυσικὴ καὶ δημιουργικὴ πέρα καὶ πέρα.

— Καὶ δὲν ξεύρει κανεὶς τί νὰ πρωτοθαυμάσῃ, τὴν ὡραίαν προκυμαίαν της, τὴν εὐγένειαν τῶν κατοίκων της ἢ τὴν εὐμορφιὰ τοῦ ὀνόματος καὶ πράγματος ὡραίου φύλου της;

— Ἡ μαγευτικὴ ἠχοχὴ **Βρονιάδο** δίνει νὰ παραβληθῇ μὲ τὰ ὡραιότερα Ἑλληνικὰ τοπία.

— Ἡ Φύσις τὸ ἐπροίκισε μὲ ὅλα τὰ θέλγητρα.

— Φεύγομεν ἀπὸ τὴν ὡραίαν νῆσον μὲ τὰς λαμπροτέρας ἐντυπώσεις.

— Καὶ πετᾶμεν εἰς τὸ ἰωστέφανον καὶ κλεινὸν Ἄστυ.

— Τὸ πρῶτον πρᾶγμα ποὺ θὰ κτυπήσῃ τὸ μάτι τοῦ ταξειδιώτου, ὅταν μάλιστα τύχῃ νὰ ἔρχεται ἀπὸ τὴν Μικρασίαν εἶναι ἡ.....—τὰ εὐκόλως νοούμενα παραλείπονται—τῶν γυναικῶν.

— Δεύτερον, ἡ θεατρομανία τοῦ Κοινοῦ.

— Τὸ σπουδαιότερον κοινὸν γνώρισμα τὸ ὁποῖον ἐκληρονομήθη ἀπὸ ἐνδόξους προγόνους.

— Περισσότερα ἀπὸ ἕξκα θέατρα ἐργάζονται.

— Καὶ ὅλα κάθε ἡράδι γεμίζουν.

— Ἀπὸ τσαπατζήδες καὶ μή.

— Οἱ πρῶτοι φαίνεται νὰ εἶναι περισσότεροι.

— Ἴδιος ὅταν παίζωνται πρωτότυπα Ἑλληνικὰ ἔργα.

— Πρὸς προσέλκυσιν θεωμαστῶν καὶ δὴ χειροκροτητῶν—μὲ τὴν ἄδειαν τοῦ κ. Μιστριώτου.

— Αὐτὸ ὅμως δὲν ἐμπόδισε τὰ πρωτότυπα ἔργα τῆς ἐφετεινῆς θερινῆς περιόδου νὰ ἀποτύχουν οἰκτρῶς.

— Εἰς σημεῖον ὅτοτε ὁ κόσμος ὅταν ἀκούῃ πρωτότυπα Ἑλληνικὰ ἔργα νὰ τρέπεται εἰς ἄτακτον φυγήν.

— Καὶ αὐτὸ κυρίως χρεωστεῖται εἰς μίαν λαμπρὰν **ἀποτυχίαν** μιᾶς κωμῳδίας ὑπὸ τὸν τίτλον ***«Γάμοι μετ' ἐμποδίων.»***

— Μὲ ὑπόθεσιν μάλιστα Σμυρναϊκήν.

— Ἀλλὰ τόσον σαχλήν!

— Ποὺ ὅσοι παρευρέθησαν ἔτρεξαν ἀμέσως εἰς τὰ Φαρμακεῖα διὰ νὰ προμηθευθοῦν ἀντιεμετικὰ φάρμακα!

— Αἱ Ἐφημερίδες τὴν ἄλλην ἡμέραν προβαίνουν εἰς σχετικὰς κρίσεις.

— Ἀλλὰ μὲ τόσην ἀμεροληψίαν!!!

— Ὥστε χρειάζεται νάχῃ κάνεις πολὺ δυνατὸ μυαλό, νὰ μορφώνῃ μόνος του τὴν κρίσιν καὶ νὰ μὴ περιμένῃ νὰ φωτίζεται (;) ἀπὸ τὰ γραφόμενα.

— Διότι τίποτε δὲν θὰ ξεδιαλύνῃ.

— Ἀπὸ μέσα εἰς ἕνα σκότος βαθὺ ποὺ ἐξαπλώνεται εἰς ὅλα τὰ ζητήματα.

— Ἀρά γε ἡ «**Ἡμέρα**» ἡ ὁποία ἀπὸ τὴν περασμένην ἑβδομάδα ἤρχισε νὰ φωτίζῃ τὰς Ἀθήνας θὰ κατορθώσῃ νὰ διαλύσῃ τὴν δημοσιογραφικὴν αὐτὴν ὀμίχλην;

— Θὰ ξεσκορπίσῃ ἀρά γε δημοσιογραφικὸν φῶς διαυγὲς καὶ εὐεργετικόν;

— Τὸ εὐχόμεθα.

— Ἀλλὰ καὶ τὸ ἐλπίζομεν!

ΚΟΥΝΟΥΠΙ

ΙΔΡΥΣΙΣ
ΒΡΑΒΕΙΟΥ ΑΡΕΤΗΣ

Ἡ ἐν Ἀθήναις Τεκτονικὴ Στοὰ «Ἀθηνᾶ» ἱδρύει βραβεῖον Ἀρετῆς, ὅστε ἑτησίως θὰ ἀπονέμεται εἰς ὁμογενῆ ὅστις ἤθελεν ἐπιτελέσῃ ὁποιονδήποτε νομοταγῆ καὶ μεγάλον εὐγενῆ καὶ γενναῖον πρᾶξιν, ἀφορῶσαν εἴτε τὴν διάσωσιν τοῦ πλησίον, εἴτε τὴν ἐνίσχυσιν τοῦ κοινωνικοῦ ἐν γένει ἀγαθοῦ, ἀδωροδοκήτως φίλου, ἠλεεινοῦ καὶ κοινωφελοῦς κατοπτάσεως.

Ὅλος δήποτε δυνήσεται νὰ ἀναγγείλῃ πάσαν ἄξιον λόγου ἀγαθὴν πρᾶξιν, ἀναγράψας τὰς σχετικὰς ἐξηκριβωμένας πληροφορίας.

Ὁρίζεται χρηματικὸν βραβεῖον οὐχὶ ἔλασσον τῶν 100 δρ. ὅστε θὰ ἀπονεμηθῇ μετὰ χρυσοῦ ἀναμνηστικοῦ μεταλλίου ἐν ἑκατομβῇ τελετῇ κατὰ Ἰανουάριον.

Αἱ αἰτήσεις δέον νὰ ἀπευθύνωνται πρὸς τὴν ΣΤΟΑΝ «ΑΘΗΝΑ», ὁδὸς Κολοκοτρώνη ἀρ. 3. εἰς Ἀθήνας.

"ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ,,

Ἐξεδόθη τὸ τεύχος Ἰουνίου—Ἰουλίου — Περιεχόμενα

Δώρα δ' Ἴστρια, ὑπὸ Σπ. δὲ Βιάζη. Ὁ ῥυθμὸς Λουδοβίκου ΙΑ. Οἱ Ἑλληνικοὶ χοροί, ὑπὸ Ἀθ. Βερνάρδου. Δέσποινα-Μαρία, διήγημα ὑπὸ Δάφνης Λώρα. Ἀγαπᾶτε ἀλλήλους, ὑπὸ Λέοντος Τολστόη (Μετάφρασις Π. Παναγοπούλου). Τὰ μνημεῖα τῆς Γιοσσατάνης ὑπὸ Κρίσσης. Οἱ Ἀμερικανοὶ καταφρόνται ὑπὸ Β.Τ. Ἀρχαιολογικὰ σημειώματα, ὑπὸ Ν. Γιαννοπούλου. Σὰν πεθάνῃς, ποίησις Β. Κοντοπούλου. Ἀπὸ τὸν Μουσικὸν κόσμον, ὑπὸ ALICE DE LAPERRITTY κ.τ.λ. καὶ μὲ λαμπρὰς εἰκόνας.

Παρακαλοῦνται οἱ ἐκτὸς τῶν Κυδωνιῶν κυρίως συνδρομηταὶ ἡμῶν ὅπως ἐπισπεύσωσι τὴν ἀποστολὴν τῆς συνδρομῆς των.

Ὑπεύθυνος ΧΑΡ. Γ. ΒΑΦΕΙΑΔΗΣ

ΑΥΣΤΡΟ--ΑΜΕΡΙΚΑΝΑ Σ/ Cº LTD

Η ΓΝΩΣΙΗ ΥΠΕΡΩΚΕΑΝΕΙΟΣ ΑΤΜΟΠΛΟΪΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ

Ἡ μόνη τακτικὴ γραμμὴ μεταξὺ Τουρκίας—Ἀμερικῆς (Βορείου καὶ Νοτίου) διὰ τῶν μεγίστων νεοτείκτων καὶ μετὰ διαλῶν ἑλίκων Ἀτμοπλοίων.

Ἡ μόνη ἀνεγνωρισμένη ἐν Ἑλλάδι καὶ Τουρκίᾳ ὡς ταχεῖα καὶ ἀσφαλὴς γραμμὴ ἡ κατακτήσασα τὴν προτίμησιν ἀπὸ ὅλους τοὺς Ἕλληνας μεταναστας διότι εἰς τὰ Ἀτμόπλοια τῆς Αὔστρο—Ἀμερικάνας εὑρίσκουσι τὴν καλοτέραν των· διότι ἔχουσι τροφὴν ἐκλεκτὴν καὶ καθαρὰν· διότι ἔχουσι τοὺς ἰατρούς των, τοὺς καμαρότους των καὶ μαγείρους Ἕλληνας· διότι εὑρίσκουσι τὸν εὐθυνότερον πλοῦν ἀπὸ κάθε ἄλλην Ἑταιρίαν καὶ τῆς ὁποίας τὰ Ἀτμόπλοια χωρητικότητος ἀπὸ 12—20 χιλιάδων τόννων ἔχουσι ταχύτητα ἀπὸ 18—22 μιλίων καθ' ὥραν· διότι τέλος ἐκτελοῦσι τὴν γραμμὴν ***διὰ 12 μόνον ἡμέρας.***

Οἱ θέλοντες λοιπὸν ἐκ τῶν μερῶν μας νὰ μεταβοῦν εἰς Νέαν—Ὑόρκην ἢ ἀλλαχοῦ τῆς Ἀμερικῆς ἂς προτιμήσωσι τὴν Αὔστρο—Ἀμερικάνα τῆς ὁποίας τὰ Ἀτμόπλοια ἀναχωροῦσι ἑκάστην ***Δευτέραν*** ἐκ Πειραιῶς.

Ἀναχώρησις ἐκ ***Κυδωνιῶν*** ἑκάστην ***Πέμπτην*** διὰ τῶν Ἀτμοπλοίων τῆς Ἀγαΐας Ἀτμοπλοΐας.

Διὰ λεπτομερεῖς πληροφορίας εἰς τὸ Πρακτορεῖον τῆς Ἀχαϊκῆς Ἀτμοπλοΐας καὶ τῆς Αὔστρο—Ἀμερικάνας ἐν Κυδωνίαις.

4—24

ΤΑ ΑΝΑΨΥΚΤΙΚΑ ΣΑΣ ΑΠΟ ΤΟΝ Κ. ΠΑΝ. ΑΡΑΜΠΑΤΖΗΝ

Εἰδικὴ κατασκευὴ - Ἀπαράμιλλος καθαριότης

Ὁ κ. Παν. Ἀραμπατζῆς ἐπιθυμῶν ὅπως παρέχει εἰς τὸ Κοινὸν μὲ τὸ ὀροστικὸν καὶ τὸ ὠφέλιμον, δὲν παραλείπει ἐν τῇ κατασκευῇ ἀναψύκτων ποτῶν του (Glaces), νὰ ἐφαρμόζῃ καὶ ὅλους τοὺς κανόνας τῆς ὑγιεινῆς.

Γεύσασθε ἴδετε

Μία ἐπίσκεψις εἰς τὸ κατάστημά του (πρώην χρωματοπωλεῖον Ν. Χ" Δήμου), θὰ σᾶς πείσῃ περὶ τῆς ἀληθείας.

2-6

ΕΝΟΙΚΙΑΖΕΤΑΙ

Ἐν τῇ συνοικίᾳ Ἁγίου Δημητρίου, ἔναντι τοῦ Ἐργοστασίου τῶν κ. Ἀδελφῶν Ν. Κίλτη, οἰκία εὐήλιος τοῦ κ. Νικ. Α. Χαλβατζέλλη μὲ ὁρίζοντα ἐκτεταμένον, ἔχουσα εἰς τὸν ἄνω ὄροφον 3 δωμάτια εὐρύχωρα καὶ ταράτσαν, εἰς τὸν δεύτερον ἐπίσης 3 δωμάτια καὶ εἰς τὸ ἐσώγειον δεξαμενὴν ποσίμου ὕδατος, πλυντήριον, ἀποθήκην καθὼς καὶ ἑτέραν μικράν.

Οἱ βουλόμενοι ἂς ἀποτείνωνται εἰς τοὺς κ. Ἀδελφοὺς Ἀ. Χαλβατζέλλη.

ΠΑΣΤΙΛΛΑΙ ΝΑΛΘΕΡ ΒΙΝΤΕΡ

Σοφή προπαρασκευή ἐκ φυτῶν καὶ ὑοτάνων, ἐχόντων ἰατρικὴν ἰδιότητας ὑφηλάς, ἀναγνωριζομένας πανταχοῦ καὶ πάντοτε.

Ἀληθὲς φάρμακον διὰ τὰς ἀσθενείας ἢ διαταράξεις, προερχομένας ἐκ τῆς κακῆς καταστάσεως τῶν ὀργάνων τῆς πέψεως.

A. HOUSEHOLD REMEDY
A. M. WINTER'S
NALTHER
TABLETS
USED THE WORLD OVER

Καθαρτικὸν εὐκόλως λαμβανόμενον ἀποτελεσματικὸν καὶ ἐνεργοῦν συγχρόνως ἐπὶ τοῦ στομάχου, τῶν ἐντέρων, τοῦ ἥπατος, καὶ τῶν νεφρῶν.

Ζητήσατε τὰς Παστίλλας Νάλθερ—Βίντερ ἀπὸ τὸ κατάστημα [illegible] ἐλλ. Τελωνείου. Δίδοντες ἕνα μεταλλίκιθὰ λάβητε ἐντὸς φακελλίσκου 5 παστίλλας δὶὰ ἐξοικ[illegible].

ΤΙΜΑΙ : Μέγα κουτίον, περιέχον 201 παστίλλας, διὰ χρῆσιν ἑξάμηνον Ὀκταρ. 10
Μικρὸν » » 67 » » » δίμηνον » 4

ΣΠΕΥΣΑΤΕ ΠΡΙΝ ΓΙΕΝΟΥΝ ΑΝΑΡΙΑΣΤΟΙ 7—24

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΕΛΑΙΩΝ

ΕΝ ΒΟΥΡΝΟΒΑ

ΠΛΗΣΙΟΝ ΣΜΥΡΝΗΣ

ΙΩΑΝΝΟΥ Α. ΣΑΜΙΟΥ

ΕΛΑΙΑ ΔΙΗΘΗΜΕΝΑ 4—24

ΦΑΝΟΠΟΙΕΙΟΝ & ΜΑΡΚΟΠΟΙΕΙΟΝ

ΑΛΕΞΑΝΔΡ. Α. ΑΓΓΕΛΙΔΟΥ

ΕΝ ΚΥΔΩΝΙΑΙΣ

Κατασκευάζονται μάρκες παντὸς εἴδους μετὰ διαφόρων καλλιτεχνικῶν σημάτων, καὶ χαρακτήρων. — Κατασκευὴ στερνῶν, φίλτρων, μπάνιων, φανῶν διαφόρων εὐρωπαϊκῶν σχεδίων.

Ἐπισκευάζονται παντὸς εἴδους φῶτα, ΛΟΥΞ, ΜΠΛΑΝΣΑΡ, ΡΑΔΙΟΥΜ, ΓΑΖΟΛΙΝΗΣ Κ. Λ. Π.

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟΝ ΦΩΤΟΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΕΠΠ. ΧΑΤΖΕΛΗ

ΕΝ ΚΥΔΩΝΙΑΙΣ

ΟΔΟΣ ΑΓ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ, ΑΚΡΙΒΩΣ ΑΠΕΝΑΝΤΙ ΤΟΥ ΚΕΝΤΡΙΚΟΥ ΠΑΡΘΕΝΑΓΩΓΕΙΟΥ

Ἐργασία ἠγγυημένη ἐπὶ χάρτου πλατινοτυπίας. Φωτογραφίαι ἀπὸ μικροσκοπικῶν μέχρι τελείου φορικοῦ μεγέθους.

Τιμαὶ συμφέρουσαι δι' ὅλους